

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

the
summer
I first saw you

ELIZABETH O'ROARK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SENİ İLK GÖRDÜĞÜM YAZ

ELIZABETH O'ROARK

Telif Hakkı © 2024 Elizabeth O'Roark Editörler:

Sali Benbow-Powers, Lauren McKellar Kopya

Düzenleme: Christine Estevez

Fotoğrafçılık: Rafa Catala

Model: Chema Malavia

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

İÇİNDEKİLER

1. Daisy_
2. Daisy_
3. Harrison
4. Daisy_
5. Harrison
6. Daisy_
7. Harrison
8. Daisy_
9. Harrison
10. Daisy_
11. Harrison
12. Daisy_
13. Harrison
14. Daisy_
15. Harrison
16. Daisy_
17. Harrison
18. Daisy_
19. Harrison
20. Daisy_
21. Harrison
22. Daisy_
23. Harrison
24. Daisy_
25. Harrison
26. Daisy_
27. Harrison
28. Daisy_
29. Harrison
30. Daisy_
31. Harrison
32. Daisy_
33. Harrison
34. Daisy_
35. Harrison
36. Daisy_

37. [Harrison](#)
38. [Daisy](#)
39. [Harrison](#)
40. [Daisy](#)
41. [Harrison](#)
42. [Daisy](#)
43. [Harrison](#)
44. [Daisy](#)
45. [Daisy](#)
46. [Harrison](#)
47. [Daisy](#)
48. [Daisy](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Elizabeth O'Roark Yazar
Hakkında](#)

DAISY

I eve gelmek bir hataydı.

Muhtemelen bunu zaten biliyordum ama annem düğün videosunu çıkardığında kesin olarak anladım. Ne zaman Bridget Doherty-

Ty evliliğinin görkemli başlangıcını bir şekilde fetişleştirmeye başlarsa, işler hep kötüye gider. Kaliforniya'ya daha dün geldim - arabamın ölüm çingırağı beni Ağustos'ta DC'ye dönmek için başka bir yola ihtiyacım olduğu konusunda uyardı - ve buraya boşuna geldiğim şimdiden belli.

Misafirimiz olduğu için her şeyi kendime saklıyorum. Bugünlerde üvey babam Scott'a olan nefretimi ifade ederken ince davranmaya çalışıyorum. Ancak videonun da kanıtlayacağı gibi, her zaman bu kadar soğukkanlı değildim.

Annem ve ben -tek nedime- koridorda yürürken "Ave Maria" çalıyor.

Şimdi gülmekte olan Liam amcama bir yastık fırlatıyorum. "Siktir git."

"Bu *sen misin?*" diye soluk soluğa kalır Emerson, açıkça birlikte olduğu ama *iş arkadaşı* olarak tanıttığı kadın. Yaşadığı şok anlamlıydı. Ben bildiğiniz Kaliforniyalı kızlardanım -sarı saçlı, mavi gözlü, bronz tenli- ama sunağa doğru öfkeyle yürüyen kız solgun ve çukur gözlü. Ayrıca saçları siyaha boyanmış ve mutfak makasıyla kısa kesilmiş, düğünden bir gece önce hazırlanmış bir görünüm.

Bunu başaramadım.

"O bir dönemdi," diye cevap veriyorum. Liam

homurdanıyor. "Uzun bir dönem."

Video devam ediyor ve ben görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Scott mihrabın tepesinde -kendinden memnun, aşırı özgüvenli- "*Bridget, her geçen gün benim için daha da güzelleşiyorsun*" diyor. Bu annemin ilk kırmızı bayrağı olmalıydı: Bir erkek birlikte *yaşamaya* sizi artan güzelliğiniz için *överek* başladığında, *ki bunu başarırırsanız doğa kanunlarına meydan okuyacak* bir başarı, zaten kaybedeceğiniz bir savaş veriyorsunuz demektir. Eğer bir gün evlenirsem - ki çok şüpheliyim- umarım damat basitçe şöyle der: "Güzelliğin tanınmaz hale gelene kadar her gün biraz daha solacak, ama o zaman bile komşunun kızını becermeye gitmeyeceğim. Scott'ın yaptığı gibi eşleştirin."

Düğünün ortasında ele alınması garip bir şey, yeniden kabul ediyorum, ama en azından *başarılabilir*.

İzlemeyi bırakıyorum ama kısa süre sonra Liam'ın kahkahasıyla ekranda yeniden belirdiğimi fark ediyorum. O saçlarım hiç durmayan bir hediye.

Şimdi resepsiyondayız. Bir duvara yaslanmış, omuzlarımı kamburlaştırarak kendimi içbükey hale getirmiştım. Bir gecede ortaya çıkmış gibi görünen ve gerçek olduğunu düşündüğüm her şeyin çok ötesinde şişen göğüslerim tüm arkadaşlarımın gıpta ettiği ve başıma gelen en kötü şeydi - ya da ben öyle sanıyordum.

"İşte orada," diyor bir ses. Karamelize şeker gibi, aynı anda pütürlü, pürüzsüz ve tatlı. "Goth Wedding Barbie."

Şimdi bile, bunca yıl sonra, midemde kelebekler uçuşmuyor, *patlıyorlar*.

Harrison Reid ekranda belirir ve oturma odasından toplu bir nefes alış veriş ve ardından alçak, hüzünlü bir nefes veriş duyulur. Bu, birden fazla kadının yumurtalıkları aynı anda aşırı hızlandığında çıkan sestir.

Harrison hayatımın büyük bölümünde bana ilham verdi.

Elbette takım elbise giyiyor, çünkü bu bir düğün, ama bir şekilde takım elbiseyi *daha fazla* gösteriyor: vahşi, pis, pahalı, testosteron bağıcıklı. Koyu renk saçları parlıyor, saat beş yönündeki gölgesi yüzünün güzelliğini yeterince pürüzlendiriyor.

Gülümsemesi, gelecek şeylerin yıkıcı bir vaadi. "*Kamerayı kapat ki seni gelecek yüzyıla kadar sikebileyim*." diyen bir gülümseme.

Onun da kamerayı *açık* bırakmak istediğini hayal etmek oldukça kolay.

"Mmmm. Kraker yediği için onu yataktan atmazdım," diyor annemin en yakın arkadaşı Jackie. "Ve o da artık bekâr, değil mi?"

Nedenini bilmesem de hepimiz Liam'a umutla bakıyoruz. Eğer Harrison'ın son on yılda Fantezi Futbol'da kimi draft ettiğini öğrenmek istiyorsak Liam bize yardımcı oluyor, ancak konuyla ilgili herhangi bir şey söz konusu olduğunda işe yaramaz.

Harrison ve Audrey neden ayrıldı? Liam bilmiyor. Ayrıldıklarını düşünüyor.

Harrison üzgün mü? Liam hiç sormadı ama öyle olduğunu varsayıyorum.

"Şansını kaçırdın Jackie," diye yanıtlıyor Liam. "Harrison'ın bir kız arkadaşı var."

Başım, yönüne doğru yumruk yemiş gibi ona doğru savruluyor. Liam sonunda bir bilgiye sahip olduğunda, bu bilginin benim sahip olmamayı tercih edeceğim bir bilgi olduğunu anlıyorum.

"Şimdiden mi?" Sesim makul olmayan bir şekilde yüksek. "*Kim?*"

Liam omuz silkiyor. "Los Angeles'ta bir kız. Hiçbirimiz onunla tanışmadık ama oldukça ciddi görünüyor. Daha fazlasını bilmiyorum."

Harrison beni Liam'ın şımarık yeğeninden başka bir şey olarak görmeyecek olsa bile, bu *sözler - oldukça ciddi görünüyor* - midemin sert bir şekilde düşmesine *neden* oluyor.

"Çok hızlı ilerledi," diyor annem. "Evliliği dağılmadan *önce* bu kızla çıkmaya başlamadığına emin misin?"

Liam gözlerini devirir. "Hadi ama Bridget. Harrison bunu yapmaz."

İç çekiyorum. Jackie iç çekiyor. Annem bile iç çekiyor. İşte bu yüzden Harrison mükemmel bir erkek: tüm o vahşi, pis, testosteron dolu mükemmelliği tek bir kız için saklıyor.

Asla ben olamayacak bir kız.

DAISY

O Bir gün, sadece bir adamı arzuluyorsun. Altı gün sonra, evine zorla giriyorsun.

Adil olmak gerekirse, hayatımın büyük bir bölümünde Harrison'ı arzuladım ve aşkınızın evine girmek için *onlarca yıl* beklemek biraz daha makul. Ayrıca, aslında zorla girmiyorum. Sadece o şehir dışındayken güvertesinde uyuyacağım ve bu muhtemelen hala yasalara aykırı olsa da, Harrison'ın buna aldıracağını sanmıyorum.

Tamam, umursayabilir, çünkü bu kadar sınırlı kaynaklara sahip olma fikrinden dehşete düşer, küçük *Tembel Daisy*'nin hayatın yarı evsiz anlarında onu rahatlatacak bir güven fonu olmadan hayatını sürdürmesi fikrinden dehşete düşerdi. Eski sevgilisinin gidecek başka bir yeri olmadığı için bir kez bile dışarıda uyumak zorunda kalmadığını garanti ederim, ama yine de Audrey'nin benimki gibi boşanacağını iddia eden ve yaz için dönmeniz için size yalvaran, ancak siz geldikten beş gün sonra boşanmanın gerçekleşmediğini ve iğrenç üvey babanızın eve doğru yola çıktığını açıklayan bir annesi yok.

Aslında söylediği şey "*Scott konuşmak için geliyor ve neler olacağını göreceğiz*" idi ama *göreceğimizin* ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum çünkü bu dansı daha önce de yapmıştık. Evlilik yüzüğünü parmağına geri takmış da olabilir. *Göreceğiz* demek Scott'ın taşınacağı anlamına geliyor ve eğer annem geçen ay bir kuruş biriktirebildiyse, onu sadece *kendisinin* faydalanabileceği aptalca bir şeye harcamaya ikna etmiş olacak.

bir golf üyeliği, bir ayın pastırması kulübü, "çok kazandıracağını" iddia ettiği bir yatırım fırsatı.

DC'deki her şeyi bir hiç uğruna bıraktığım ve Ağustos'a kadar kalacak yerim olmadığı anlamına *g e l i y o r* ki bu düşünce nefesimi hızlandırıyor ve gözlerimi acıtıyor.

Bu düşünce şu anki hırsızlık planına da yol açtı. Elliott Springs'ten Santa Cruz'a ulaşmak yaklaşık otuz dakika, Harrison ve Audrey'nin satın aldığı, okyanustan sadece iki şeritli sakin bir yolla ayrılan, bir uçurumun tepesinde yer alan göz kamaştırıcı tatil evini bulmak ise on dakika sürer.

Burayı neden satın aldıklarını hâlâ anlamış değilim -udrey sadece bir uşak ve kokteyller eşliğinde plajdan hoşlanan biriydi- ama eminim ki güvertelerinde uyumak için yapılmış güzel bir şezlong var, muhtemelen hiç kullanılmamış, ustaca düzenlenmiş bir Hermès battaniyesiyle birlikte. Ve sabah, yorgun ve sıkıntılı olmadıgımda ve dünyam yıkılmadığında, gün yeniden başlayacak. Sabah egzersizlerimi yapacağım, onun açık hava duşunu ödünç alacağım ve Liam'ın "iş arkadaşı "nın -ki onun kız arkadaşı olduğu açık- gidip gitmediğine bakacağım ki orada kalabileyim. Hayır, bu benim hayatım olan tren enkazını düzeltmeyecek ama en azından birinin evine girmeden... şey... birinin evini *ödünç* almadan gerçekleşecek.

Saat geç ve sessiz. İki bavulundan biriyle beton basamakları tırmanırken, yorgunluktan sarkmış, yumuşak bir koltuğa gömülmeye hazırlarken, bu beni hazır olduğumdan daha suçlu hissettiriyor.

Yumuşak sandalye olmaması dışında.

Tek oturma yeri modern ve rahatsız, tek bir yastık veya battaniye bile yok. Ve buz gibi soğuk. Elbette güverteyi çevreleyen camlar var ama okyanus esintisi bu gece hala soğuk. Biri beni tutuklamaya fırsat bulamadan donarak öleceğim.

"Kahretsin Daisy," diyorum iç çekerek ve bir sandalyeye çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum. "Şimdi ne olacak?" Eğlencesini mahvetmek *istesem* bile Liam'a geri dönemeyecek kadar yorgunum, bu da arabamda uyuyacağım anlamına geliyor. Bunun babamın yapacağı bir şey gibi görünmesinden nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok-

Tabii...

Sürgülü cam kapıya dönüyorum. Harrison'ın kilitlediğinden eminim. Dikkatsizce hata yapacak bir tip değildir. Ama belki, sadece belki, Los Angeles'lı kız arkadaşına duyduğu şehvet yüzünden dikkatsiz davranmıştır.

-O yapmadı.

Onu şehvetle pervasızlaştıran bir kız arkadaşı olmamasını tercih ederdim, ama kilitli olmayan bir kapı iyi bir teselli ödülü olurdu.

Ayağa kalkıyorum ve avucumu sapın etrafına yerleştiriyorum.

Kaydığı zaman şok içinde bakıyorum, iyi talihiime ağlamak istiyorum, ama zaten *kötü* talihiime ağlamak üzereydim, bu yüzden de-sire aynı anda hem mutlu hem de üzgün.

Çantamı aldım ve içeri girerken bir ışık düğmesine bastım. Evin açık bir kat planı var - geniş bir oturma alanı ve onun en ucunda bir mutfak/yemek alanı. Ancak dekor Au- drey kadar sade ve soğuk: sadece kullanmak zorunda olmayan insanlara güzel görünen sert, rahatsız mobilyalar. Yerler çimento.

Bu oda bir insan olsaydı, "*Koçta uçmayı hayal edemiyorum*" veya "*Ekmek yiyen insanları anlamıyorum*" gibi şeyler söylerdi. Audrey'nin ikisini de söylediğini duydum.

Bu odadan ve Harrison'ın eski karısından nefret etmek için daha fazla yol düşünmeden, önümde bir yerde bir *tıkırtı* duyuyorum - belirgin, rahatsız edici bir şekilde insan sesi ve muhtemelen şu anda ağır adımlarla yolumda ilerleyen gölgeye bağlı.

Gerçek Daisy tarzında, donup kaldım.

Ben aptal bir kız değilim. Evet, sanırım *neden* kilitli olduğunu sorgulamadan kilitli olmayan bir eve girecek kadar aptalım, ama hayatım için kaçmam gerektiğini bilmeyecek kadar aptal değilim.

Yapamıyorum işte. Kollarım ve bacaklarım inanılmaz derecede ağır. Nefes alabileceğimden bile emin değilim.

"Kim olduğunu bilmiyorum," diyor canavarın sesi, "ama evimden defolup gitsen iyi olur çünkü hiç havamda değilim."

Oh, Tanrım. Yanlış eve girmiş olmak tam bana göre. Tam canavar ışığa çıkarken kapıya doğru bir adım atmayı başarıyorum.

"Harrison?" Fısıldıyorum.

Neden sorduğumdan emin değilim. *Belli* ki Harrison. Başka kimse bu kadar uzun, bu kadar geniş omuzlu olamaz. Başka hiç kimse o melek gibi kemik yapısına ve Tanrı'nın yarattığı en ısırılabilir dudaklara sahip değil. Hatırladığım kare çeneli, sonsuz sorumluluk sahibi Harrison'ın beşinci burbonunu kavrarken sadece boxer şortuyla sarhoş bir şekilde sallanmayacağını *saymazsak*.

Bu da yukarıdakilerin hepsini yapıyor.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor, dik durmak için bir sandalyenin arkasına tutunuyor.

Çenem düştü. Çünkü ne kadar sarhoş olursa olsun ve onu son gördüğümünden bu yana ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, Harrison benim kim olduğumu biliyor olmalı. "Tanrım, Harrison, beni yeni doğduğumdan beri tanıyorsun. Ne kadar içtin?"

Gözleri kısıldı. "Daisy mi? Küçük Tembel Daisy mi?"

Tanrım, bu lakaptan nefret ediyorum, yine de sanırım *Goth Wedding Barbie*'den ya da onun bulduğu diğer varyantlardan daha iyi. "Yeterince uzun sürdü," diye iç geçirip çantamı yere bırakıyorum.

Bakışları yüzümden tişörtüme ve şortuma doğru iniyor, sonra geri çekiliyor. "Büyümüşsün."

Sanki bu gerçek beni bir tehlike haline getiriyormuş *gibi*, bir başkasının *senin* silahın *var* diyebileceği şekilde söylüyor. Belli ki sonsuza kadar somurtan bir ergen olarak kalacağımı düşünüyordu. "Doğru. Bu zamanla insanların başına gelen bir şey, Harrison."

Normalde bu durum onun gülmesine, gülümsemesine ya da komik bir şeyler söylemesine neden olurdu. Ama onun bu halini *tanımıyorum* bile, sanki benim varlığım başına gelebilecek en kötü şeymiş gibi davranan halini.

"Neden buradasın?" diye soruyor.

Anahtarlarımı ölümüne tuttuğum elimi bırakıyorum ve kanepenin kenarına tünüyorum. "Neden buradasın?" Karşı çıkıyorum. Liam öğleden sonra onunla konuştuğunda Harrison çoktan Los Angeles'ta olduğunu söylemişti. Liam'a göre "*belli ki kafası meşguldü*" ve bu da beni Harrison'ın benim dışımda biriyle seks yaptığını hayal etmeye zorladı. "Şehir dışında olman gerekiyor."

Harrison'ın gözleri kararır. Kaşları çatıldı. "Bir şey çıktı." Solundaki deri koltuğa çöktü. "Burada ağır bir suç işleyen sizken neden açıklama yaptığımı bilmiyorum."

Anahtarlarımı sehpanın üzerine koydum. "Annemle kavga ettim ve Liam'ın yeni kız arkadaşı geldi. Güvertenizde kalabileceğimi düşündüm ama kapı açıktı."

"Yanlış düşünmüşsün," diyor. "Silahlı olmadığım için şanslısın."

Sessizce gülüyorum. "Şu anda başarılı bir şekilde nişan alamayacak kadar sarhoşsun. Sanırım bana bir şey olmazdı."

Ki bu garip. Harrison ne zamandan beri sarhoş oluyor? Belirlenen şoför başarısız olursa diye ayık kalan adamdır. O

Liam'a *biraz* sakin olmasını söyleyen adam, bir kavga başlamak üzereyken *herkesin sakinleşmesi gerektiğini* söyleyen adam.

Hiç kimse kontrolde değilken o sonsuza dek kontrolde kalır. Sarhoş olması, hele de zar zor ayakta duracak kadar sarhoş olması, bir şeylerin dramatik bir şekilde yanlış gittiği anlamına gelir.

Ayakkabılarımı çıkarıp rahatsız koltuğa gömülüyorum ve bacaklarımı altıma kıvırıyorum. "Los Angeles'taki kızla ne oldu?"

O bir avukat ve hızlı hareket etmek onun en büyük yeteneklerinden biri, ancak bu çok basit soru karşısında donup kalıyor. Ve neden Liam'a zaten *orada* olduğunu söyledi?

"Los Angeles'ta kız falan yok," diye yüksek sesle bağıriyorum, şaşkınlığım beton zeminde yankılanıyor.

"Ne?" diye soruyor. Sanki dikkatimi dağıtmak için bir yol arıyormuş gibi etrafına bakınıyor ki bu tam da bir yalancının vereceği tepkidir. Biri size *gerçek* kız arkadaşınızı uydurduğunuzu söylerse, yardım için etrafınıza bakmazsınız.

Çoğunlukla bir tahmindir ama bu hemen hemen bunu doğruluyor. Dürüst ve her zaman sorumluluk sahibi olan Harrison herkese evliliğinin sona ermesini umursamadığını, işle ve yeni kız arkadaşıyla o kadar meşgul olduğunu ve onlara zaman ayıramadığını söyledi ve bunların bir kısmı yalan. Hatta belki de hepsi.

"*Neden* yalan söylediğinden emin değilim ama ya Los Angeles'ta hiç kız olmadı ya da *artık* Los Angeles'ta kız yok ve -burada tükürüyorum ama sanırım erkekleri yakandan düşürmeye çalıştığın ya da iki başarısız ilişkiyi kabul etmek istemediğin için böyle söylüyorsun."

O kadar ezilmiş görünüyor ki keşke teoriyi kendime saklasaydım diyorum. Keşke altı saat güneyde olması gerekirken burada donuyla oturup içki içmesi çok mantıklıymış gibi davransaydım.

"Tebrikler," diyor sessizce, şeyeyi dudaklarına götürerek. "Şimdi git."

Onu görmezden geliyorum ve bu gerçekten kendi çıkarım için değil. Evet, arabamda uyumaya hevesli değilim ama beni asıl endişelendiren Liam'ın arkadaşları arasında en harikası olması ve kime dönüştüğü hakkında hiçbir fikrim olmaması.

Belli ki yemek yemiyor. Bir yıl uykuya ve nasıl kullanılacağını bilseydim muhtemelen bir mide pompasına ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Bu durum onun sevimliliğini bir nebze olsun azaltmadı. 1950'lerin Cary Grant/Gregory Peck'ine benziyor ama bu *o* değil.

"Bakın, neler olduğunu bilmiyorum ama..." Alışılmadık bir kendini tutma gösterisiyle, nasıl dağıldığını özetlememi dizginlemeyi başarıyorum. "Yorgun görünüyorsun. Belki de yatağa gitmelisin."

Gözleri kısıldı. "Sen lanet olası evime girdiğinde ben yatmaya gidiyordum."

Bakışlarım elindeki şişeye kayıyor. Eğer Harrison artık yatağa bir beşlik burbonla girecek bir adamsa, durum düşündüğümünden daha da vahim demektir.

"Seni yukarı çıkaralım," diyorum, ayağa kalkarak.

Ayağa kalkıyor, kaşlarını çatarak uzun tavan merdivenine doğru ilerliyor, tırmanırken sallanıyor. Geriye doğru düşerse ikimizin de ölme ihtimalini hesaplayarak onu takip ediyorum. En azından o üstümdeyken dışarı çıkabilirdim. *Gecenin ikinci umut ışığı.*

İkinci kata ulaştığımızda bana doğru döndü. Bana isteksizce bir oda teklif etmesini bekliyorum, ama onun yerine kaşları çatılıyor ve bakışlarında bir şey var. Bir ilgi kıvılcımı, geçici bir düşünce.

Erkekler bana baktıklarında amaçsız yirmi bir yaşında birini görmüyorlar. Kıvrımlar ve aşırı geniş bir ağız görüyorlar - oral seks ve porno ve en grafik fantezilerinin gerektirdiği her şeyle ilişkilendirdikleri özellikler - ama bu ana kadar Harrison görmedi. Beni Lazy Daisy ya da Bridget'in şımarık çocuğu ya da Liam'ın kendisinden on bir yaş küçük asi yeğeni olarak görüyordu.

Ama şu anda bana bunlardan herhangi biriymişim gibi bakmıyor ve havadaki dürtünün tadını alabiliyorum. O ilk öpücüğün yumuşak baskısını, onun ağırlığının benimkinin üzerine nasıl yerleşeceğini şimdiden hissedebiliyorum.

O sarhoş. Ayıkken asla düşünmeyeceği bir şey bu ve bana teklif etse bile kabul edemeyeceğimi biliyorum. Ama hayatımın büyük bir kısmını Harrison'ın bana o bakışı atmasını bekleyerek geçirdim ve sonunda atıyor ve keşke bu anıyı çerçeveletip sonsuza dek yatağımın üzerine asabilseydim.

Bahse girerim, sarhoş bile olsa, Harrison önceki tüm deneyimlerini yok ederdi. Ne var ki, onları nasıl yok edeceğini düşünmeme fırsat vermeden odasına giriyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. Tökezleyerek en yakın odaya giriyorum ve hâlâ giyinik bir halde, şaşırtıcı derecede rahat bir yatağa düşüyorum.

Elbette, Harrison gitmemi istediğini açıkça belirtti ama Ayık Harrison arabamda uyumama *asla* izin vermezdi. Ayık Harrison aslında bana bir

Arabada uyumanın tehlikeleri hakkında sert bir ders verip bir daha asla yapmayacağıma yemin ettirdiler.

Ama burada ne oldu böyle? Nasıl oluyor da Harrison -sağlam, kendine güvenen, başarılı Harrison- şimdi boş bir evde boxer'ıyla dolaşan, beşlik burbondan içen bir adam olabiliyor? Ve nasıl oluyor da onu hâlâ bu kadar çekici bulabiliyorum?

Gözlerimi kapattığımda, artık Ateşli Evli Avukat Harrison'ı görmüyorum. Yarı Çıplak, Tıraşa İhtiyacı Olan, Kontrolsüz Harrison'ı görüyorum.

Yeni versiyonu da eskisini istediğim kadar çok istiyorum.

Az önce ettiğim bekârlık yemini şimdiden iyimser hissettiriyor.

HARRISON

E Her gün aynı şekilde başlıyor; kafamda donuk bir zonklama ve neyin yanlış gittiğini hatırlamadığım keyifli bir on saniye. Hâlâ bir sorunum olduğuna inandığımda

evim, gelişen kariyerim, eşim ve meslektaşlarımın saygısı.

Sonra bunların çoğunu kaybettiğimi fark ediyorum ve gün gerçekten başlıyor.

Ağrı kesici almak için alt kata iniyorum ve uğruna o kadar para ödediğim manzaraya kızgın bir şekilde kendimi hazırlıyorum. Güneş açmış ama ben havanın ve ruh halimin mükemmel bir uyum içinde olduğu günleri tercih ediyorum, fırtınanın olduğu ve bisikletle geçen tüm bu pislikleri ya da el ele yürüyen çiftleri izlemek zorunda olmadığım günleri.

Yol boyunca sıralanan kamyonlar da ruh halimi iyileştirmeyecek. Bir yıl önce burayı satın aldığımda, her sabah işe gitmeden önce kalkıp sörf yapacağım bir gelecek hayal etmişim. Gelecekteki çocuklarımı bisikletle yol boyunca gezdirdiğimi, onlara iskelenin aşağısındaki daha kontrol edilebilir dalgaları yakalamayı öğrettiğimi hayal ettim. Ancak Audrey bir yıl önce Londra'ya taşındığında bunların hiçbirini hayal etmiyordu ve şimdi bunların hiçbirisi söz konusu değil.

Ama neşeli çiftler ve Pasifik'in sonsuz maviliğini bekleyerek döndüğümde, bunun yerine bebek mavisini yoga pantolonu giymiş bir kadının kışına bakıyorum. Bir davet gibi eğilmişti.

Güvertemde.

Gördüğüm manzara karşısında içimin sıkışmasını görmezden geliyorum. Ne kadar gösterişli bir eşek olduğu umurumda değil - burası özel mülk ve sahibi burada olmamalı. Çarpan başımı görmezden geliyorum ve ona doğru yürüyorum, ona sahip olmasına izin vermek için tamamen hazırım... tam o yükselip dönerken.

Daisy.

Daisy, Liam'ın yeğeni, benim güvertemde. Nedenini bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanırım dün gece onu rüyamda görmüş olabilirim ama onun bu yetişkin halini rüyamda görmeyeceğime eminim. Çünkü *lanet olsun...* Bu kızın kıvrımları. Ağzının kıvrımları, yanakları, spor sütyeninin zar zor kapattığı göğüsleri, kalçalarına doğru genişleyen minik beli.

Ben durduramadan vücudum tepki veriyor ve bakışları düşüyor.

"Vay canına, *bir* tarafınız tamamen uyanık," diyor sırtarak. "Ve etkileyici. Ona bakmayı teklif ederdim ama buradan bile içki fabrikası gibi kokuyorsun."

Şaka yollu da olsa bu *işi halledebileceğini* söylediğini duymak beni dehşete düşürmeli, ama bunun yerine donumdan fırlamak üzereyim.

Elimi aletimin önüne koyarken gözlerimi deviriyorum. "Çok gururlanmadan önce, bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını açıkça belirtmem izin ver çünkü seni lanet güvertemde bulacağımı bilmiyordum, değil mi? Neden buradasın?"

Ağzı açık kaldı. "Harrison, dün gece uzun bir konuşma yaptık. Gerçekten hiçbirini hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

Burnumun köprüsünü iki parmağımın arasına sıkıştırıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Hatırlıyor muyum? Benimle didişen çok seksi bir kızla ilgili bir şey vardı. Rüya olduğunu sanmıştım.

Altımızdaki caddeden bir araba geçiyor ve başım bas sesinin *güm, güm, güm* sesiyle zonkluyor. Çok yorgunum ve şu anda düşünemiyorum. Topuklarımın üzerinde dönüp mutfağa gidiyorum ve orada tavsiye edilen ağrı kesicilerin iki katını bir yudum burbonla yutuyorum. O da peşimden geliyor, sarı saçlarını at kuyruğundan ayırıp tezgâha oturuyor.

Ona dışarıda kalmasını söylemeliydim.

Daisy'yi seviyorum - ailemden biri sayılır - ama yalnız kalmak istiyorum. Günün geri kalanında uyumak istiyorum. Kimseye karşı nazik olmak zorunda kalmak istemiyorum. En önemlisi, şu anki durumumu kendime saklamak istiyorum.

"Bak," diyor, "dün gece annemle kavga ettiğim ve Liam'da kalamadığım için geldim ama-"

"Neden kalabileceğini söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok," diye araya girdim, "ama gitmen gerekiyor."

Gözleri büyüdü ve bunu anladım... Ben bile bu kadar kaba, bu kadar ani olduğuma şaşırdım. Ama gerçekten gitmesi gerekiyor. Ve keşke bu arada lanet olası bir gömlek giyseydi.

Kollarını kavuşturdu. "Hayır, sanmıyorum."

İşaret parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Daisy, artık isteklerine *hayır* diyebilen ve şımartılan sevimli bir çocuk değilsin."

"Doğru," diyor gülümseyerek. "Ben uydurduğun kız arkadaşın hakkında altı aydır arkadaşlarına yalan söylediğini bilen sevimli bir *yetişkinim* - dün gece itiraf ettin."

Hay sikeyim. Bu inanılmaz kötü durum daha da kötüleşti. Konuşarak bile kurtulamayacak kadar akşamdan kalmayım ama denemek zorundayım. "Yaptığım şey bu değildi."

"Güzel." Telefonunu eline alır ve yazmaya başlar. "Liam'a mesaj atayım ve uydurma kız arkadaşınla Los Angeles'ta olduğunu iddia etmene rağmen bu hafta sonu buralarda olduğunu söyleyeyim. Seni görmeyi çok ister."

Derin bir nefes alıyorum. Liam'a mesaj atarsa, bildiğiniz bir sonraki şey, yalan söylediğim için kızgın ama bu durumu yardımcı olmayacak binlerce yolla düzeltmeye kararlı bir şekilde üzerime çullanacağı. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu, gerçi yeğeni de ikinci sırada geliyor.

"Dur," diye mırıldanıyorum. "Onlardan kaçmıyordum, tamam mı? Sadece onları bu işe bulaştırmadan kendi başımın çaresine bakmaya çalışıyorum."

Telefonu yere bırakıyor. "İlginç. Kendime çeki düzen vermem gerektiğinde, bunu normalde tek başıma ve yarı çıplak bir şekilde zil zurna sarhoş olarak yapmam."

İnledim. Bugünün ideal bir Cumartesi olması pek mümkün görünmüyordu; sadece biraz aspirin alıp akşamdan kalma halimi atlatmak istiyordum. İşlerin bu kadar kötüye gidebileceğini hiç düşünmemiştim. "Bak, gerçekten uzun bir hafta geçirdim. Biraz rahatlamaya çalıştım ve biraz ileri gittim."

Gülüyor. "Az önce ağrı kesicileri burbonla yıkayışını izledim. Saat sabahın onu."

Kahve makinesini çalıştırıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Bu senin buradaki varlığının acısıyla başa çıkmak içindi, Goth Barbie."

Başparmağını su şişesinin dudağında gezdiriyor. "Harrison, *bunun* senin normal halin olmadığına dair bir kanıt görene kadar *buradan* ayrılmayacağım."

Şu an cehennemdeyim. Ondan nasıl kurtulacağım? Ya tüm arkadaşlarıma neyin yanlış gittiğini itiraf edeceğim ya da önümüzdeki haftayı Bridget'in ahlaksızca seksi *çocuğuyla* yaşayarak geçirip hayatımın yolunda olduğunu kanıtlayacağım.

"Neye mal olacak, Daisy?" Homurdanıyorum. "Sana bir çek yazacağım.

Sen öğrencisin, değil mi? Öğrencilerin genellikle paraya ihtiyacı olur."

Suyundan uzun bir yudum daha alıyor ve ben hızla başka tarafa bakıyorum. İnsan ırkı işte böyle hayatta kalıyor: Bir erkek ne kadar akşamdan kalma ya da kalbi kırık olursa olsun, bir kadının yutkunduğunu gördüğünde bile ereksiyon olabiliyor.

"Paranı istemiyorum," diyor. Gözlerinde incinmiş bir parıltı var. "Ama böyle bir pislik olmayı bırakmanı istiyorum. Arkadaşlarına gerçeği söyle ya da söylediğim her şeyi yapmaya hazır ol."

Tekrar dışarı çıkıyor ve tekrar eğiliyor. Onu izleme arzusunu olabildiğince derine gömüyorum ve yukarı çıkıyorum.

Libidomun yeniden ortaya çıkması için ne kadar da uygunsuz *bir zaman*.

Lanet bezini değiştirdim.

DAISY

H Ertesi sabah Arrison'ın kapısı hâlâ kapalıydı. Dünkü konuşmamızdan sonra ondan hiç iz yoktu. Yemek mi yiyor? Bir köprünün altında tek başına mı içiyor? Bilmiyorum, ve bu bir durum-

beni çok aşan bir konu. Kendimi bu hikayenin kahramanı - kurtarılmaya en çok ihtiyacım olduğu anda bir kaşık şeker ve dayanıklılıkla ilgili birkaç alıntıyla günü kurtaran küçük Mary Poppins - olarak ayarladım.

Taytımı ve spor sutyenimi giyip aşağıya, güverteye iniyorum. Hava berrak, okyanus ince bir güneş ışığıyla kaplı ve yol, arabalardan ve pikaplardan inen dalgıç kıyafetli adamlarla dolu.

Caddenin karşısında bir sörf molası olmalı. *İyi* bir sörf molası. Eğer sadece dalga geçiyorsanız, şu anda boşaltılmakta olan Vissla gibi bir tahta almazsınız.

Liam, Harrison'ın artık hiç sörf yapmadığını söylüyor ama ben yine de bu evi neden istediğini anlıyorum. Okyanus, *yakınında olduğunuzda* kendinizi biraz daha canlı hissetmenizi sağlıyor.

Bu da bana buraya neden geldiğimi hatırlatıyor. Arkamı dönüyorum ve son zamanlarda aklımı başımda tutan sabah rutinime başlıyorum. Esneme hareketlerini yaptıktan sonra, haftalardır hiç aksatmadan her sabah yaptığım burpee, lunge, squat, şınav ve plank hareketlerini yapıyorum; bu hareketleri garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum. Çökmeye başladığımda, ne kadar kötü hissedersenem hissedeyim, gelecek ne kadar korkunç görünürse görünsün, bu düşünceye tutunuyorum,

Sabah aynı rutin içinde ilerleyeceğim ve o zamana kadar hayatım daha iyi olmayabilir ama muhtemelen daha da kötüye gitmeyecektir.

En azından Ağustos'a kadar.

Ağustos ayında durum kesinlikle daha da kötüleşebilir.

İşim bittiğinde Harrison'ın rahatsız sandalyelerinden birine çöküyorum, belki yine boxer giyer diye umuyorum çünkü ereksiyonu görsel bir zevkti.

Görüntüyü engelleme çabası gülünçtü... ve iki elini kullanması gerekiyordu.

Sokağın karşısındaki bir adam dalgıç kıyafeti giymek için zahmetli bir sürece başlıyor. Her ne kadar dalgıç kıyafetine girip çıkmaktan nefret etsem de... Bunu özlüyorum. Sörf yapmanın verdiği hazzı, yorgunluğu özlüyorum. Bir şey istemeyi özlüyorum, *herhangi bir şey*, eskiden istediğim kadar. Son birkaç yıldır beni mutlu eden her şeyi yavaş yavaş dışladım ama en çok özlediğim şey bu.

Harrison da eskiden sörf yapmayı severdi -güneş yanığı bir gençken geriye doğru sörf yapmaya çalıştığını hâlâ hatırlıyorum- ama dün dalış kıyafetimi içeri taşıırken garaj duvarına yaslanmış olarak gördüğüm tahtaların üzerinde örümcek ağları vardı. Bahse girerim buraya bir kez bile çıkmamıştır.

O ve ben hayatlarımızda farklı yerlerdeyiz - okyanus kıyısında malikanesi olan zengin bir avukat ile evsiz, şantajcı bir serseri - ama aynı yörüngedeyiz: en iyi benliklerimiz geride kalmış, dik bir düşüş sarmalı.

Ve onun gidişatını tersine çevirmek için belki de önce benim kendi gidişatımı tersine çevirmem gerekiyor.

Muhtemelen *burada* sörf yapmaya devam etmemeliyim, ama aniden bunu kendime *hayır* diyemeyecek kadar çok istiyorum. Korkup kaçmadan önce hızlı hareket ediyorum - odamdan bir bikini, ardından garajda asılı bıraktığım dalgıç kıyafeti - yol boyunca heyecanın gergin nabzıyla savaşıyorum.

Bisiklete binmek gibi, değil mi? Uçurumun kenarına doğru yüksek hızda sürdüğünüz bir bisiklet, elbette, ama bana geri dönecek. En azından bana geri döneceğini umuyorum. Okyanusun ortasındayken bu benzetmenin yanlış olduğunu keşfetmemeyi tercih ederim.

Harrison'ın çok sayıdaki sörf tahtasından birini ödünç alıyorum ve midemi bulandıran korkuyu görmezden gelerek çabucak cilalıyorum, sonra sertçe yutkunuyorum ve çıplak ayaklarımın altındaki kaldırımdan irkilerek caddenin karşısına geçiyorum. Artık şehir kızı ayaklarım var. Acaba bir şehir kızının sörfü ölçme, fırlama, oyma yeteneğine de sahip miyim?

Acaba bunlardan herhangi biri ya da hepsi doğru olduğu için doğrudan bir uçurumun yüzüne mi çarpacağım?

Merdivenlerin üstündeki bir tabelada "Horseshoe Point'e hoş geldiniz.

Riski size ait olmak üzere devam edin."

Nefesimin altında sessizce tıslıyorum, uyarıya değil, ismi tanıdığım için.

Burayı duymuştum. İnsanlar *Horseshoe'dan* Mavericks'e ayrılmış aynı sessiz tonlarda bahsediyor. Uçurumdan yola çıkarak, buranın Steamer Lane'e çok benzediğini varsayıyorum - kayalara çarpmamak için hızlı bir şekilde yukarı çıkmanız ve hemen yana doğru aç yapmanız gereken bir yer. Teknik, zorlu bir sörf. İşler yolunda gittiğinde inanılmaz, gitmediğinde ise ölümcül.

Bu kadar uzun süre sudan uzak kaldıktan sonra burada sörf yapmamalıyım, ama şimdi geri çekilirim, geri çekilmeye devam edeceğim. Bir dahaki sefere ne zaman lanet bir sörf molasından otuz metre uzakta bir evde olacağım?

Dik merdivenlerden iniyorum ve tasmamı en altta bileğime sıkıca sarıyorum. Gelgit geri çekilmeye başladığında suya atlamak en iyisi - böylece su sizin için işin bir kısmını yapıyor. Ama su içeri girip çekiliyor ve ben kalbim boğazımda olduğum yerde kalıyorum.

Birbiri ardına gelen dalgalar merdivenlere çarparken burada durup zıplamadığım için aptal gibi görünüyorum. Korkumun sörfle mi yoksa daha büyük bir şeyle mi ilgili olduğundan emin değilim ama korkmaktan gerçekten yorulduğumu biliyorum.

Bir dalga daha geliyor ve bu sefer ben atlıyorum. Su buz gibi soğuk elbette ama kayalara çarpma riski varken üzerinde durulacak türden bir şey değil. Sörf tahtamın üzerine tırmanıp kürek çekmeye başlıyorum. Bir zamanlar sahip olduğum kol ve omuz gücüne sahip değilim, ama bir ritme kapılıyorum, hiç düşünmeden gelen dalganın altında kaplumbağa gibi yuvarlanıyorum ve sonra devam ediyorum.

Umarım geri kalanı da bana geri döner.

Dalganın iyi ucundaki adamları görmezden gelerek dalgaya ulaşıyorum. Merak uyandıran biri olduğuma eminim - ne yaptığını bilmeyen yalnız bir kadın.

Küçük bir dalga yaklaşıyor ve yıllar sonra ilk kez sörf tahtamı kıyıya doğru çevirip kürek çekmeye başlamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Zamanında yakalayamadığımda, bu beceri eksikliğinden çok korkudan kaynaklanıyor.

Harrison'ın burada olmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum. Çocukken ve içimdeki dehşet görünür haldeyken Liam şöyle derdi: "*Kahretsin ya da defol git.*"

Bu da genellikle yanlış etki yaratırdı. Harrison daha nazikti. "*Sadece yukarı it Daisy*," derdi sessiz bir kesinlikle. "*Gerisi kendiliğinden hallolur*."

Ve o her zaman haklıydı. Sörf karmaşık bir şey değildir, bir sıralamadır ve sadece bu sıralamanın başlamasına izin verecek cesarete ihtiyacınız vardır. Göğsünüzü yukarı itersiniz ve vücudunuz kontrolü ele alır.

Adamlardan ikisi bir sonraki dalga için hazırlanıyor ve ben de aynısını yapıyorum, kendimi kıyıya bakacak şekilde manevra yapıyorum, önce yavaş, sonra sert kürek çekiyorum.

Sadece yukarı it Daisy.

Kalbim küt küt atarken göğsümü yukarı itiyorum, sol bacağımı öne doğru savururken arka ayağımı dikiyorum ve... Ayaklarımın üzerindeyim.

Tahtanın altındaki su bir yük treni gibi titreşiyor ve o eski neşe göğsümün tam ortasına çarpıyor, başka hiçbir yerde deneyimlemediğim bir tür coşku.

Uçurumdan kaçınmak için oymak zorunda değilim ama yine de yapıyorum, sadece heyecan için. Her zaman olduğu kadar zahmetsiz ve sonunda tahtanın kenarından daldığımda, haftalardır ilk kez gülümsüyorum.

Bugün, su bana küçük bir parçamı geri verdi.

HARRISON

I Uyandığımda ilk düşüncemin "*Bir içkiye ihtiyacım* var" olması pek de iyi bir işaret değil. Ve bugün daha da kötü. Şimdi karşımda Daisy var, Daisy'nin kıvrımlı ve dudaklarını büzmüş *yetişkin* versiyonu, güvertemde eğilmiş, belki gözümünden kaçmıştır diye Tanrı'nın yarattığı en mükemmel kış.

Ondan kurtulmalıyım. Tabii ki en bariz çözüm arkadaşlarıma itiraf etmek ama bu da onlara aylardır göz göre göre yalan söylediğimi itiraf etmek ve onların pek de yardımcı olmayan tepkileriyle uğraşmak anlamına geliyor - Caleb ve Beck'in acıması; Liam'ın beni *tekrar ata binmeye* zorlaması. Tüm dünyada tek istediğim yalnız kalmak ve eğer itiraf edersem, haftalar ya da aylar boyunca bunun tam tersini garanti etmiş olacağım.

Eşofman ve tişört giyiyorum. Kendi lanet olası evimde kıyafet giymeye zorlandığım için içerliyorum - boşanmamın tek iyi yanı yalnızlıktı, Audrey'den sert bir yorum almadan boxer'la dolaşabiliyordum - ama dünkü ereksiyon olayının tekrarlanmasına ihtiyacım yok.

Büyük bir rahatlamaıyla aşağı indiğimde etrafta görünmüyor. Bir fincan kahve yapıyorum, üzerine biraz burbon ekliyorum ve manzaraya boş boş bakarken güvertedeki bir sandalyeye yığılıyorum.

Sokağın karşısında, o lanet sörfçülerden biri, arkasında delicesine seksi kız arkadaşıyla merdivenlerden çıkıyor - uzun sarı saçları sırtından aşağıya damlıyor, kum saati figürü zar zor bir

Dalış kıyafeti. Bir zamanlar karımdan başka kadınlara bakmamak çok kolaydı. Benimle yatmayı bıraktıktan sonra daha da zorlaştı ve sanırım artık bu konuda kendimi suçlu hissetmem için bir neden yok. Sanırım bu şanslı herifin kız arkadaşını hayatım buna bağlıymış gibi incelememde bir sorun yok.

Adam merdivenden yirmi metre ileride park etmiş bir kamyonete giderken, kadın sörf tahtasını korkuluklara yaslıyor ve dalgıç giysisinin fermuarını açarak belinden sarkıtıyor. Üzerindeki bikini, güzel kıvrımlarını ancak örtmeye yetiyor. Çok fazla pürüzsüz, bronz ten sergileniyor.

Ve meme uçları. Bikinisinin içinde titriyor ve o sıkı meme uçlarını buradan seçebiliyorum. Kahvemden burbonmuş gibi bir yudum alıyorum ve dilimi haşlıyorum. *Aman Tanrım. Gerçekten uzun zaman oldu.* Bu adama olan kıskançlığım saniyeler içinde katlanarak arttı.

Ama sörf tahtasını aldığında ona doğru yürümüyor. Bunun yerine, caddenin karşısına geçiyor ve mideme bir şey oturuyor. Çünkü şu anda benim garaj yolumda ve...

Oh, kahretsin. Söz konusu kız *Daisy*.

Daisy, bizi takip eden küçük çocuk. Sörf yapmayı öğrettiğimiz domuz kuyruklu çocuk. Annesinin düğününü mahvetmek için elinden geleni yapan ergen velet.

O gideli yıllar oldu, ama kafamda hep bir duvar vardı, *ne kadar yaşlanırsa yaşlansın, bu çocuğa asla yetişkin kadınlara baktığın gibi bakmayacaksın* anlamına gelen bir duvar.

Şimdi ona *iki kez* o şekilde baktım. Ve eğer burada kalırsa, şüphesiz tekrar olacak.

Evin altında kayboluyor ve birkaç dakika sonra belinde bir havlu ve omuzlarında başka bir havluyla güverteye çıkıyor, uzun zamandır hissetmediğim türden bir memnuniyet yayıyor.

Yine de hatırlıyorum - birkaç saat sörf yaptıktan sonraki o kendinden geçmiş yorgunluğu, tuzlu sudan cildinizin gerginliğini, en iyi sürüşünüzü zihinsel olarak yeniden yaşarken güneşte ısınmayı. Yarım saniyeliğine, ona açlık duyuyorum. O duyguya. Kayıp gençliğim. Hepsini geri istiyorum.

"Orada olmalıydın," diyor, dalgıç kıyafetini küpeştenin üzerinden atarak.

"Oraya gitmemeliydin," diye homurdandım. "Özellikle de tek başına."

Gözlerini deviriyor. "A, ben yirmi bir yaşındayım, on iki değil ve"-yola dizilmiş kamyonları işaret ediyor-"B, belli ki yalnız değildim. Aşağıda bir sürü adam vardı."

Ben de bundan hoşlanmıyorum. Horseshoe onun için çok tehlikeli ve orada sörf yapan adamlar da öyle. Daisy evimdeyken ondan ben sorumluyum. Eroin alışkanlığı olduğunu ancak işaretlenmemiş minibüsünde sıkışıp kaldıktan sonra fark edeceği bir serseriyle kaçmasına ihtiyacım yok.

En önemlisi olmasa da onu bir an önce buradan çıkarmak için bir neden daha. "Peki, ne kadar kalmayı planlıyorsun?" diye sordum.

Bana doğru baktı. "Kahvene ne kadar süre bur- bon koymayı planlıyorsun?"

"İstediğim kadar," diye cevap veriyorum, "çünkü otuz iki yaşındayım, burası benim evim ve işten izinliyim."

"Bu kulağa tamamen sağlıklı geliyor. Açıkçası, benim buradaki işim bitti."

Tüm bu durum çok zengin. Daisy'nin son on yılda *sağlıklı* olmadığı çeşitli yolları sıralayarak bir üniversite kâğıdı doldurabilirim ve sadece önemli noktalara değinmiş olurum. "Daisy, annen sana yeterince ilgi göstermediği için bir golf arabası çalıp uçuruma yuvarladın ve bir ay sonra neredeyse evini yakıyordun. Gerçekten *senin* tavsiyene uyacağımı düşünüyor musun?"

Dili üst dudağının üzerinde geziniyor. "Vay canına, yapabileceğinin en iyisi bu mu? *Dört* yaşındayken olan şeyler için beni suçlamak mı? Rahibe Teresa bile on dört yaşındayken golf arabalarına çarpıyordu."

Akşamdan kalma olmasaydım, muhtemelen gülerdim. Onun yerine, başımdaki çarpıntı daha da artıyor. "Bak, annenle aranızdaki şu şey geçene kadar birkaç gün kalabilirsin. Ama ben tam olarak istediğim şeyi yapacağım ve sen de bu gerçekleşene kadar okyanustan ve mümkün olduğunca saçımdan uzak duracaksın."

"Bir şeyi unutuyor gibisin," diyor sakince gülümseyerek. "Seni taşaklarından yakaladım."

"Affedersiniz?"

Telefonunu eline alıyor ve bir numara çeviriyormuş gibi yapıyor. "Hey, Liam? Evet, Harrison'la birlikteyim ve çok endişeliyim. Yemek yemiyor, sürekli sarhoş ve size yalan söylüyor."

Los Angeles'taki sözde kız arkadaşı. Herkesi buraya getir ve Audrey'e de söyle."

Gözlerim kısıldı. İstediğim en son şeye ulaştı: Au- drey'in burada kendime acıma kozası içinde olduğumu öğrenmesi. Audrey'nin, ben zar zor hayatta kalırken onun zirveye çıkmasından dolayı kendini kederli hissetmesi.

"Kalabileceğini söyledim zaten," diye bağıyorum. "Daha ne istiyorsun?"

Gülümsemesi son derece şeytani bir şekilde keyifle büyüyor. "Bunu hâlâ anlamaya çalışıyorum. Tek bildiğim çok eğlenceli olacağı. İçkiyi sisteminden çıkar çünkü bugünden sonra içki içmeyeceksin."

Başımı ona doğru salladım. "Ne?"

"Beni duydunuz. İçebildiğin kadar iç. Ama eski, ayık Harrison'ı yarın geri istiyorum, emirlerimi yerine getirmeye hazır."

Havlu omuzlarından kaymış. O boğuk sesiyle *emirlerimi yerine getirmeye hazır* olduğunu söylediği anda geniş göğüs dekoltesini görüyorum.

Hayatımı sikeyim.

"Liam'a benimle kaldığını asla söyleyemezsin," diyorum.

Gözlerini devirdi. "Bunun çok açık olduğunu sanıyordum. Yani, her şeyi mahvetmeden sana nasıl şantaj yaptığımı açıklayamazdım."

"Evet, ben sadece-" Bunu nazikçe söylemenin bir yolunu arıyorum. "Eğer ortaya çıkarsa, gerçekten kötü görünür."

Çünkü herkes birlikte yattığımızı düşünecekti. Ve şimdi onun bakışları benimkilerle buluşuyor ve ikimiz de aynı anda bunu düşünüyoruz. *Hay sikeyim.*

"Herkes senin dünyanın en şanslı adamı olduğunu düşünürdü" diyor.

Evet, muhtemelen. Ona dokunmayacağım. "Amcan yapmazdı. Annen de öyle."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Belki de söylediklerini gerçekten inkâr etmediğimi fark etmiştir, ama nasıl edebilirdim ki? Yani, ona bir bak-

Dur, Harrison.

Tanrı aşkına, ona bakmayı ve nasıl değiştiğini düşünmeyi bırak.

Mümkün olan en kısa sürede çekip gideceğim. Sonra da onu evimden nasıl çıkaracağımı bulana kadar ondan uzak duracağım.

DAISY

M Kaslarım ağrıyor. Bağlarım acıyor. Kanımın bile acıdığına eminim. Sörfün bir tür spor olduğunu unutmuştum. Unutmuşum.

Hayatım buna bağlıymış gibi kürek çekmenin ve patlamanın günlük olaylar olmasının üzerinden dört yıl geçti. Ama bu iyi bir acı - keşke olmasaydım dedirtmek yerine bana hayatta olduğumu hatırlatan türden bir acı. Diğer acı hala içimde, tamamen iyileşmiş değil ve orada olmasına içerliyorum. Eski sevgilim şu anda beni incitmeye devam eden bir şey olmayı hak etmiyor.

Bir zamanlar, insanların küçük yudumlarla ve uzun yudumlarla içtiği bir neşe sürahisiydim. Ama Christian... onu boşalttı. Boşalttı ve sonra bir daha hiçbir şey tutamayacağından emin olmak için o sürahiye parçaladı.

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ve inliyorum. "Harrison," diyorum, "kanım acıyor."

Çoğunlukla beklediğim bir sessizlikle karşılaştım. Aşağı indiğimde gitmişti. Dün konuştuğumuzdan beri burada olduğunu sadece lavabodaki bir kahve fincanı gösteriyor.

Güverteye doğru ilerliyorum ve egzersizlerime devam ediyorum. Sınav çekmek çok yorucu ve her burpee'den sonra zıpladığımda ancak bir santim hava alabiliyorum ama yapılması gerekiyor. Bu olmadan, kim bilir bir sonraki adımda nelerden vazgeçeceğim? Belki bir daha yataktan çıkmayacağım, belki duş almayı bırakacağım, belki de bir sürü yalan uyduracağım.

Annem her aradığında hayatımı mahvediyorum. Gerçi sanırım sonuncusunu zaten yapıyorum. Tüm yıl boyunca ona yalan söyledim ve şimdi bu yalanlara birkaç tane daha eklerken hokkabazlık yapmam gerekecek.

Egzersizleri bitirdiğimde mutfağa gidip yanımda getirdiğim protein barlarından birini alıyorum. Harrison yemek yedi mi ki? Evde hiç yiyecek yok ve burada bulunduğum iki gün boyunca kahve ve burbon dışında tek bir şey tükettiğini görmedim.

Çoğu kadın şikayet etmezdi. Bu *içki* ve tahriş diyeti onu açlıktan *Versace iç çamaşırı modeli* sıcaklığına indirdi, ama ben onun daha sağlam versiyonunu tercih ediyorum, eskiden beni bir yatağa sabitlediğini, ağırlığıyla beni hareketsiz bıraktığını hayal ettiğim versiyonunu. Tabii ki hala 1.80'in üzerinde, yani şimdi de beni kolayca hareketsiz bırakabilir.

Sanırım bu onun için bir çaba bile olmazdı.

Google'da en yakın mağazayı arıyorum ve oraya yürüyorum, hayal etmeye devam ediyorum

o.

Audrey ondan nasıl vazgeçmiş olabilir bilmiyorum. Bıraktı mı? Havayı soluyan en ateşli adamla evlendiğini, Londra'ya taşınmak *zorunda* olmadığını bir şekilde unutmuş muydu? *Çalışmasına* bile gerek yoktu. Bütün gün sörf yapabilir ve jakuzide oturup kitap okuyabilir, Harrison'ın eve gelip onu deliler gibi becermesini bekleyebilirdi, ben de öyle yapardım.

Yürüyüşümün ikinci yarısı boyunca Harrison'ın beni anlamsızca becerdiğini hayal ediyorum ve bunu gerçekleştireceği dört pozisyonundan sadece ikisini hayal ederek Hillside Market'e varıyorum. Evinden daha uzakta bir dükkân seçmeliydim ve sadece kısmen fantezi kurmaya devam edebilmek için.

Hillside Market'in benim fiyat aralığının çok dışında olduğuna dair ilk ipucum, kapının hemen içinde sergilenen yerel bal oldu; zengin insanlar yerel bir işletmeyi destekleyerek kendilerini erdemli hissettikleri için zanaatkar balına üç kat fazla para ödemekten çekinmiyorlar. Yerel olarak yetiştirilen ve belki de denetlenmemiş bu arıcıdan salmonella kapma riskini umursamazlar çünkü salmonella kapmak bile zenginler için daha kolaydır; gıda zehirlenmesi nedeniyle işten iki hafta izin almayı göze alabilirler. Doktorları ölmemeleri için ellerinden geleni yapacaktır; aynı doktorlar geri kalanımızı ibuprofen ve daha iyi gıda seçimleri yapmamız konusunda bir uyarı ile gönderecektir.

Beklediğim kadar saçma olduğunu görünce şaşırmadan koridorlarda yürüyorum. Bu set için orta sınıf ekmek kırıntıları yok

-On üç dolara küçük bir kutuda panko almak zorundasınız.

Audrey'nin buradan alışveriş yaptığına eminim ama bunun Harrison'a yemek yapmak için olduğundan şüpheliyim. Kendisine kombucha ve Kuzey Kutbu'ndaki yavru somonlardan elde edilen balık yağı alır ve fırının önünden geçerken yanlışlıkla kalori solumuş olabileceğinden panikleyerek hemen geri dönerdi. Daha sonra geri dönüp yerel olarak yetiştirilen baldan birkaç kavanoz satın aldı ve arkadaşlarına verdi, salmonella ile uzun bir nöbet geçirdikten sonra bile o arkadaşlarından hiçbirinin kendisi kadar zayıf olmayacağını biliyordu.

Belki de haksızlık ediyorum. Benden başka herkes onların mükemmel bir çift olduğuna inanıyordu ve sanırım kâğıt üzerinde öyleydiler. İkisi de gor-geous ve zekiydi *ve ben çok parayla büyütüldüm ama sen büyütülmedin* diyen o gizemli rezerve sahiptiler.

Ama bana göre, Harrison'ın rezervi *her* zaman bastırılmış cinsel açlığı haykırırken, Audrey'ninki "*Acaba garson ellerini yıkadı mı?*" ve "*Şarabım doğru sıcaklıkta servis edilmedi*" diye bağıyor.

Ne olursa olsun, Audrey burada alışveriş yapmakta, zengin bir insanın akşam yemeği için gerekli malzemeleri bulmakta kesinlikle benden daha iyi olurdu. Bunun ne olacağından bile emin değilim, belki de beluga havyarı? Param yetse bile, nasıl servis edileceği konusunda hiçbir fikrim yok. Triscuit'te mi? Küçük bir kokain kaşığıyla yenen bir ramekin içinde mi?

Bu öyle bir soru ki, ilk çıkmaya başladığımızda Christian'ı güldürürdü ama sonunda onu çileden çıkarırdı.

Kız arkadaşının arkasından onu yeterince siktikten sonra bir kızın saflığının artık seksi olmaması çok komik.

HARRISON eve geç geliyor ve sanki burada olduğumu bile anlamamış gibi şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor, anahtarlarını tezgâhın üzerine atarken kravatını çekiştiriyor.

Kravatını çekiştirmesini neden bu kadar seksi buluyorum? Bir oduncunun kirli çene hattına sahip olmasının sadece birkaç saat sürmesi neden benim için bir afrodisyak?

"Yemek yaptım," diye duyuruyorum. "Ve sana ılık tavuk parmağı sunmanın gerçekten kalmanın bir karşılığı olmadığını söylemeden önce-

Sarayınızda bedavaya çalışıyorum, size şantaj yaptığım için teknik olarak hiçbir şey pişirmek *zorunda olmadığımı* söylememe izin verin."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ama başarıyla geri indiriyor. "Teşekkürler."

Bir bardağı buzla dolduruyor ve uzun bir yudum almadan önce üstüne burbon döküyor. Yüzündeki rahatlamada erotik bir şeyler var. Belki de yaptığı her şeyde erotik bir şeyler gördüğündendir. Muhtemelen tırnaklarını keserken çekilmiş bir filmi bile izleyebilirim.

Bardağı yere bırakıyor ve tavuğu almak için buzdolabına uzanmadan önce gömleğinin kollarını sıvıyor. Çok güzel ön kolları var - geniş ama çok geniş değil. Tendon gibi ve hafifçe koyu renk kıllarla kaplı. Parmakları uzun. *Nasıl bu kadar mükemmelsin, Harrison? Alkolikliğin dışında bir kusurun olamaz mı?*

"Hâlâ burada olduğuna göre," diyor tavuğu mikrodalgaya koyarken, "annenle b a r ı ş m a d ı ğ ı n ı z ı varsayıyorum. Peki *bu* sefer ne hakkında?"

Bu sefer benim hatam olduğundan çoktan eminmiş gibi konuşması beni rahatsız ediyor. Sanki çoktan annemin tarafını tutmuş gibi.

"Sana söylersem, benim için ne kadar fedakârlık yaptığına dair büyük bir nutuk mu atacaksın?"

"Bilmiyorum. Bu kavganın ne hakkında olduğuna bağlı. Senin için çok fedakârlık *yaptı*." Harrison'ın annesi onu dört yaşındayken Fransa'ya dönmek üzere terk etmiş ve onu hiç yanında olmayan işkolik bir babayla baş başa bırakmış. Annemin yaptıklarının neden olağanüstü olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum ama doğduğumdan beri haftada en az bir kez annemin başına gelen her kötü şeyin on yedi yaşında aldığı kararlardan kaynaklandığını hatırlatıyorlar ve ben bunu aştım.

"Annenin seni doğurmayı planlamadığını ve kolaylıkla doğurmamayı seçebileceğini hatırlatmanın ne kadar yorucu olduğunu biliyor musun?" Talep ediyorum. "Ve insanların neden bunun geçerli bir nokta olduğunu düşündüklerinden emin değilim... *Herkesin* annesi onu doğurmamayı seçebilir. Uygunsuz bir zamanda çocuk sahibi olmayı seçmek, hapisten kurtulma kartı değildir. Bu, *hiçbir şeyden* sorumlu tutulmayacağınız anlamına gelmez."

Harrison tavuğu mikrodalgadan çıkarırken kendi kendine gülüyor. "Kavganın ne hakkında olduğunu itiraf etmekte bu kadar zorlanmanı şüpheli buluyorum."

Tezgâha, yüzeyine bastırđığım elime bakıyorum. Hiç kimse Scott'la olan sorunumu tam olarak anlayamayacak. Sadece annesini kendine isteyen huysuz bir genç olduğumu düşüncekler ve ben de annemin ve kendimin iyiliği için böyle düşünmelerine izin verdim.

"Annem iki hafta önce Scott'ı evden kovdu ve manevi destek için eve gelmem için bana *yalvardı*. İşimi bıraktım, odamı ödediğim kiradan daha azına kiraya verdim ve boktan arabamı ülkenin bir ucundan diğer ucuna sürdüm ve bir hafta bile geçmeden Scott'ın eve gelmesine izin verdi."

Harrison tabağından başını kaldırıp bana bakıyor, bakışları bir an öncesine göre daha ciddi. Orada eski Harrison'dan bir parıltı var; endişeli, sorumluluk sahibi, işleri düzeltmeye kararlı. "Üzgünüm Daisy. Ama annen seni seviyor ve sen yıllardır yoksun. Scott seni kızdırsa bile, o yanındayken sineye çekip annene istediği yazı yaşatamaz mısın?"

Durumum hakkında hiçbir şey anlamayan birinin bana *sineye çekmemi* söylediği her sefer için bir dolarım olsaydı, neredeyse Harrison kadar zengin olurum.

Tabureden atlayıp buzdolabına doğru yürüyorum. "Elimin altında bu muhteşem ev varken neden bu kadar zahmete gireyim ki?"

"Evim senin emrinde *değil*," diye homurdanıyor.

"Belli ki bana ihtiyacın var," diye cevap veriyorum, su şişemi doldururken. "Burada portakal suyu ve Çin yemeğinden başka bir şey yoktu. Her öğün sipariş vermeye devam edersen hasta olacaksın."

"On yıldır sorunsuz bir şekilde bu şekilde yiyorum ve eskiden sana *kum* yememeni söylemek zorunda kaldığım düşünülürse, bana verdiğin geleneksel tavsiyeleri ciddiye almam zor."

Daha ilginç bir konuya odaklanabilmek için çocukluğumu yüzüme vurmasını görmezden geliyorum. Çünkü o ve Audrey bir süredir mutsuz olsalar da, onları evde oturup sıkıcı ama karmaşık yemekler yapan, sonra da hisse senedi portföylerini tartışırken mum ışığında yemek yiyen ezik bir çift olarak hayal etmişim.

"Sen ve Audrey yemek yapmadınız mı?" Ben sordum.

Yukarı bakıyor ve kendini bana kapatırken kara gözleri boşalıyor. Burbonunu ve tabağını aldı. "Yemek için teşekkürler." Başka bir şey söylemeden yukarı çıktı.

Ayrılıkları teorik olarak karşılıklı olduğu halde bu oldukça sert bir tepki.

Harrison Los Angeles'taki kız arkadaşı hakkında yalan söyledi. Belki başka şeyler hakkında da yalan söylemiştir.

HARRISON

I Mümkünse Daisy'yle karşılaşmaktan kaçmayı umarak uyan. Sonra aşağıya indiğimde onu bal- konimin üzerinde çıplak buluyorum. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok" diye mırıldandım kendi kendime.

Ayağa kalkıyor ve çıplak olmadığını fark ediyorum - sadece boz tayt ve uyumlu bir sütyen sayesinde çıplak gibi görünüyor - s i n i r l e n m e y e devam ediyorum.

Bahse girerim dışarıdaki her sörfçü önce bir kez daha, sonra da üçüncü kez bakıyordur. Araba kazalarının olmamasına, bisikletlilerin çarpışmamasına, küçük uçakların gökten düşmemesine şaşıyorum. Ciddiyim... Bu sadece bir zaman meselesi.

Tanrı'ya şükür, ben ondan bunu talep edemeden içeri giriyor. "Günaydın, günışığı," diye şarkı söyleyerek tezgâha oturuyor. Görünüşe göre sık sık üşüyor. Meme uçlarını bir kez daha gün gibi görebiliyorum.

Kahvemi hazırlarken ona bakmamaya çalışarak anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyorum. "Yoga yaparken daha fazla kıyafet giymeye başla. İnsanların balkonumdaki çıplak kadın hakkında sorular sormasına ihtiyacım yok."

Gözlerini deviriyor. "Birincisi, çıplak değilim. İkincisi, yoga yapmıyorum. Üçüncüsü, komşular fark ederse bunun bir tür parasal durum olduğunu düşünürler ve ben şeker bebek olarak düşünülmekten hoşlanıyorum."

Bardağımı tezgâha biraz sertçe bıraktım. Sinirliyim ve ayrıca... kelimelere dökmek istemediğim başka bir şey var. Burada olup biten her şeyin cinsel olduğunu söylediğinde içimde böyle bir kıpırdanma olmamalıydı. "Bu şaşırtıcı gelebilir Daisy ama kadınlarla birlikte olmak için *para ödemek* zorunda olan bir erkek olarak görülmek istemiyorum, özellikle de yasal olmayan biriyle."

Gülüyor. "Şaka yapıyordum tabii ki. Kimse bunun için para ödemen gerektiğini düşünmeyecek. Pazar gününden itibaren istediğin zaman istediğin kişiyle yatabilirsin." Merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Ama daha fazla kıyafet giymekle ilgilenmiyorum, o yüzden bununla yaşamayı öğren."

Bir cevap bile bulamıyorum.

Çünkü hala onun bana söylediği
İstedğim *herkesi*.

Aman Tanrım. Onu kesinlikle evimden çıkarmalıyım.

Döndüğümünden beri işler garipleşti. Daisy'nin hayatımdaki varlığı, rahat bir bölgeye en yakın olduğum şey ama yine de çok rahatsız edici.

Altı ay önce altın çocuktum - en genç ortak ve en çok kazanan - ve sonra eşyalarımızın yarısını depoya koydum ve geri kalanını yurtdışına gönderdim, evimizi sattım ve işimden ayrıldım, hepsi de başarısız bir evliliği kurtarmak için. Ofis bana çay kekleri ve minik bayraklarla dolu Londra temalı bir veda partisi verdi ve ben de dünyanın öbür ucuna uçtum.

Daisy, şu anda bulunduğum yere gelmenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikri yokken birkaç kadeh içki için söyleniyor. Bütün müşterilerimi başkasına devrettikten sonra, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp başarısız olduğumu kabul ederek eski şirketime dönmek. Neden geri döndüğüm konusunda nasıl bir mazeret sunduğum önemli değil: Herkesin görebildiği tek şey çuvalladığım. Benim de tek görebildiğim bu.

İyi niyetli olduğunu biliyorum, küçük bir çocukken bile Daisy'nin kocaman bir kalbi vardı. Sahile gelen üç bacaklı bir köpek için ağlardı. İskelede gördüğü ilk evsize öğle yemeğini verirdi. Ama durumumu iyileştirmek için yapabileceği tek şey beni yalnız bırakmak ve bunu fark etmesini beklemeye devam edemem.

Bunu biraz düşündüm ve yapmaya çalıştığın şeyi takdir etmekle birlikte, mahremiyetime de gerçekten değer veriyorum. Annenin evine geri dönmelisin. Scott'la işler yoluna girecektir.

DAISY

Hmmm...bir düşüneyim.

Tamam, düşündüm. Ve ben kalıyorum.

Kalacak bir yere ihtiyacın olursa, bulmana yardım ederim. Parasını bile öderim.

Horseshoe'ya bakan okyanus kıyısında bir ev mi olacak? Çünkü ben bulduğum yeri seviyorum.

Bakın, akşamları evden çalışıyorum ve bu bilgi gizlidir. Sen orada dinlerken arama yapamam. Gitmeniz gerekiyor.

Sen telefon ederken ben balkona çıkacağım *eğer gerçekten telefon ediyorsan, ki bundan şüpheliyim.

Görüşmelerim saatler sürebilir. Orada saatlerce oturmak istemezsiniz.

Elbette yapacağım. En açık kıyafetlerimi giyerek. Komşular neden orada olduğumu sorarsa, kötü bir kız olduğumda beni dışarıda beklettiğini söyleyeceğim. Anlayacaklardır.

Ve işte, bir kez daha - kaslarım geriliyor, omurgamda bir heyecan, vücudumdaki tüm kan güneğe akıyor, tam da istemediğim yere, hiç akmaması gereken birinin *üzerine*.

Telefonumu kapatırken homurdanıyorum ve ofise döndüğümde beri geri aldığım bir avuç müşteri adına çalışmaya geri dönüyorum. İş sıkıcı, ama yine de... her zaman sıkıcıydı. Şu anda sahip olduğum en heyecan verici müşteri, komşusunun ağaç evinin yıkılmasını isteyen bir adam. Yine de Daisy ile uğraşmaktan iyidir ama eninde sonunda eve gitmem gerekiyor.

Kanepede bir battaniyenin altına kıvrılmış televizyon izliyor, ama ben içeri girdiğimde programını durduruyor. "Eve geç geldin," diyor.

Saatime baktım. "Saat daha *dokuz*."

"Yedi buçukta çıktın, Harrison. Bunun çalışmak için makul bir saat olduğunu düşünüyor olamazsın."

Anahtarlarımı tezgâhın üzerine atıyorum. "Şu anda *sıfır* saat çalışan biri için bunun ne kadar aşırı görünebileceğini anlayabiliyorum." Bir bardak alıp burbonun kapağını açıyorum, o da kaşlarını kaldırarak izliyor.

Yorgun bir şekilde nefes veriyorum. "Başlama yine. Ne kadar uzun bir gün geçirdiğimi kendin söyledin. Rahatlamak için buna ihtiyacım var, yoksa asla uyuyamayacağım."

Uzun bir yudum alıyorum, göğsümden akıp giden sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

Şimdiden daha iyiyim, daha seviyeliyim.

"Bazı insanlar, gecenin dokuzunda rahatlamak için burbon içmeniz gerekiyorsa, hayatınızda değişmesi gereken başka şeyler olduğunu iddia edebilir."

Dilim yanağımı dürtüyor. "Bazı insanlar yirmi bir yaşındaki hiçbir gencin senin kadar gergin ve yargılayıcı olmaması gerektiğini savunur. Nasıl oldu da şanslı bir adam seni hala kilitlemedi?"

Arkasını dönüyor, ama yüzünde bir şey yanıp sönmeden önce değil. Bunun onu neden incittiğini hayal bile edemiyorum. Kilit altına alınacak yaşta bile değil.

Uzun bir yudum daha alıyorum. "Şakaydı Daisy."

"Biliyorum," diye cevap veriyor ama önceki halinden daha durgun.

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor ve yine - bu saçmalık. Bana *şantaj* yapan kadına verdiğim zararsız bir ifade yüzünden aşırı suçluluk hissetmeme gerek yok.

"Yemek yedin mi?" diye soruyor. "Buzdolabında tavuk tikka var. Bu seni burada kaldığıma memnun etmiyor mu?"

İç çekiyorum. Tanrım... Neden bu işin peşini bırakmıyor? "Hayır. Ve yarına kadar buradan gitmeni istiyorum."

"Bir milyon dolara ve göğüs küçültmeye ihtiyacım var," diye yanıtlıyor. "Ve bunlar da pek mümkün görünmüyor."

Göğüsleri olduğunu hiç fark etmemiş olmayı dileyerek irkiliyorum, ama fark ettiğime göre... neden küçültmek istesin ki? Göğüsleri Tanrı'nın bir armağanı, milyonlarca kadının uğruna iyi para ödeyeceği bir armağan ve bu bir trajedi olurdu-

Dur, Harrison. Onun göğüslerini düşünmeyi bırak, ne olursa olsun.

Tavuğu buzdolabından çıkarıyorum ve bir dakika sonra, mikrodalgadan çıkardığımda ve tüm mutfak domates ve garam masala kokusuyla dolduğunda, aniden açlıktan ölüyorum. I

kravatımı çözer, gömleğimin kollarını kıvrır ve ilk ısırtığımı alırken inlerim.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum o tezgâha doğru yürürken. "Ama yemek yapmak *zorunda değilsin*, biliyorsun."

Gülümsemesini bastırıyor. "Sen iş görüşmelerini yaparken beni saatlerce balkonda oturtmamaya ikna etmene yardımcı olur diye düşündüm."

"İlk defa tamamen giyiniksin, anlaşılan blöf yapan tek kişi ben değilmişim."

Ayağa kalkıyor, eşofmanını çıkarıyor ve önümde sadece tayt ve yine mavi bir sütyenle duruyor. "Hiç de blöf yapmıyorum."

Kalçaları sallanarak dışarı çıkar ve sokaktaki birine seslenirken güvertenin korkuluklarına müstehcen bir şekilde eğilir.

Telefonumu, tavuğu ve burbonumu alıp hızla odama doğru yürüyorum. Tanrı'ya yemin ederim ki o pantolonun içinde domalmış halini düşünmeyeceğim. Dizlerine kadar indirdiği pantolonu kesinlikle düşünmeyeceğim.

Ama eğer böyle bir şey olursa, kendime bile itiraf etmeye dayanamayacağım bir şey olurdu.

DAISY

Ingilizce bölümünü hiç istememiştim. Annem hukuk fakültesine başvurmadan önce bunun iyi bir derece olduğunda ısrar ediyordu ve ben de hiçbir zaman hukuk fakültesine gitmek istememiş olsam da, o kadar uzun zamandır bundan bahsediyordu ki, benim için ne olduğunu hayal etmek bile zordu.

Onun yerine ben yapardım.

Dönemin ilk günü Dr. Cooper'ın yaratıcı yazarlık sınıfına midem düğümlenmiş bir şekilde girdim, odada daire şeklinde dizilmiş sadece on iki masa olduğunu ve eski erkek arkadaşımın beni terk ettiği mankenle Yunanistan'da geçirdiği yazdan yeni çıkmış bir şekilde onlardan birinde olduğunu fark ettiğimde düğümler daha da sıkılaştı.

Bütün bir yazı ayrılığımız yüzünden işkence çekerek geçirmiştım. "Daha fazlasını" aradığını söylemesi ve benim çok amaçsız ve hırssız olduğumu söylediğinde ona gizlice katılmam bana işkence gibi gelmişti. Ve şimdi bütün bir dönemi onun karşısında geçirecek, bunda da başarısız olacak, doğru kararı verdiğini kanıtlayacaktım.

Dr. Cooper hiçbirimize bakmadan odaya girdi, kitabı HBO tarafından satın alınmış bir adamdan bekleyebileceğim kadar sık kafalıydı. Şimdiden, bütün bir sömestr boyunca diğerlerinin önünde yazdıklarımla alay edeceğini ve erkek arkadaşımın benim hakkımda sahip olduğu her çirkin düşünceyi doğrulayacağını tahmin ediyordum.

"Bana en sevdiğiniz çocukluk anınızla ilgili bir ya da iki paragraf anlatın" dedi. "Şimdi beş dakikanız var."

Diz üstü bilgisayarlarımızı açıp yazmaya başlamak için çabalarken bir panik anı yaşadık. Hızlı bir şeyler yaratma baskısı bu görevi neredeyse imkânsız hale getirmişti; biz yazarken onun omuzlarımızın üzerinden okuduğunu fark ettiğimde bu baskı daha da arttı.

Liam'ın beni itmesine gerek kalmadan ilk dalgamı yakalamanın sevinciyle sadece beş satır yazabildim, sonra zaman istedi ve gönüllüleri çağırdı.

Önce eski sevgilim gitti. Babası ilk senatörlük yarışını kazandığında sahnede yürüdüğünü yazmıştı ve bu hatırlatma canını sıkıyordu. Daha fazlasını istemesine şaşmamalı. Babası lanet bir senatör ve annesi bir lobiciyken, benim annem bir resepsiyonistti ve babam San Francisco sokaklarında bir yerlerde yaşıyordu.

Bir sonraki öğrenci Britanya Virjin Adaları'na yelken açtığını anlattı. Üçüncü bir gönüllü Noel için bir midilli almaktan bahsetti. Saatin sonuna yaklaşırken koltuğumda daha da alçaldım.

"İlginç olan şu ki," dedi Dr. Cooper bizi göndermeden hemen önce, "en iyi yazarlar, eserlerinden yüksek sesle okuyacak kadar emin olmayanlardır." Sonra bana döndü. "Bir dahaki sefere biraz daha cesur olun, Bayan Doherty. Duyulmayı hak eden tek eser sizinkiydi."

Tanrım, çok şaşırmıştım. Çok heyecanlanmıştım. Eski sevgiliye baktığımda yüz ifadesinde bir şeyler değişmişti. Sanki bende daha fazlası vardı ve o bunu kaçırmıştı, ki bu tam da istediğim şeydi, birine *yetebilmek*.

Bunu o kadar çok istedim ki her şeye inanabilirdim. Ve inandım da. O anda, benden daha fazlası olabileceğine gerçekten inandım.

Bunun gibi muhteşem anlarla ilgili sorun, bunların sadece birer dalga olmasıdır. Geçici bir yükseliş. Bir dalga ne kadar büyük ve iddialıysa, sonunda o kadar sert çökeceğini unutuyorsunuz. Geçen sonbaharda aldığım dalga... çoğundan daha sert çöktü. Dokuz ay geçti ve ben hala tam bir nefes almaya çalışıyorum.

Kendimi yataktan dışarı itiyorum. Güneşin doğuşunun ilk ipuçları ufukta beliriyor, gökyüzünü gri ve vio- let renklerle aydınlatıyor. Yakında güneş suyun üzerinde parlak turuncu bir pus olacak ve ben bu gerçekleştiğinde orada olmak istiyorum. Okulun ve tüm başarısızlıklarımın hatırasını silmesini istiyorum.

Harrison'ın kapalı kapısının önünden geçip garaja doğru yürümeye devam ediyorum.

Tahtaya hızlıca bir cila çekip caddenin karşısına geçiyorum, hafta sonu beni vuran aynı sinirlerle savaşıyorum. Soğuk sudan korkuyorum.

I

Yaralanma ihtimalinden korkuyorum. Ama beni en çok korkutan şey, bu işe ne kadar bel bağladığım.

Pazar günü uzun zamandır ilk kez coşkulu ve umutlu bir şekilde geri döndüm. Ya bugün bu gerçekleşmezse? Kendimden bir parçayı geri aldım, ama bu bir parçaydı. Bir parça. Daha gidecek çok parça var. Geçmişimdeki adamların geri kalanını kendilerine saklamalarından korkuyorum.

Merdivenlerin dibine ulaşıyorum, tasmamı emniyete alıyorum ve bu kez hiç tereddüt etmeden atlıyorum, molanın daha iyi ucundaki adamları görmezden gelerek sıraya doğru kürek çekiyorum.

Ara sıra yaptığım hataları ve sürekli yaptığım hataları not ederek birbiri ardına muhafazakâr dalgalar alıyorum. Sörfün sevdiğim yanı, neyi yanlış yaptığınızı bilmeniz ve hatalarınızı düzeltebilmenizdir; gerçek hayatın aksine, kendinizi nedenini söylemeyen erkek arkadaşınız tarafından belirsiz bir şekilde terk edilmiş bulana kadar her şeyin yolunda olduğunu düşünürsünüz.

Ancak uçurumun önünde dik bir şekilde sörf yapabileceğim bir noktaya geleceksen, daha az muhafazakâr olmam gerekiyor ve bana, sıradaki diğer adamlardan daha yakın bir yerde zirve yapacak dev bir dalga oluşuyor. Ama kafamın içindeki ses *henüz hazır olmadığını* söylüyor.

Belki de o ses bilgedir. Belki de o ses benim sınırlarımı anlıyordur. Ya da belki de erkeklerin bana değersiz olduğumu söylemesine izin vererek o kadar çok zaman geçirdim ki artık ne olduğumu ya da ne yapabileceğimi bilmiyorum.

"Siktir et," diye fısıldıyorum ve sertçe kürek çekmeye başlıyorum. Sörf tahtamın altındaki dalganın gücü aynı anda hem sinir bozucu hem de heyecan verici. *Bu kötü bir fikirdi ve ben hazır değilim ve-*

"*Sadece yukarı it Daisy,*" diyor Harrison kafamın içinde. "*Gerisi kendi kendine hallolacak.*"

Ben de öyle yapıyorum. Yukarı itiyorum ve doğanın kontrolü ele almasına izin veriyorum... arka ayak, ön ayak, kış içeri, kollar ileri, gözler ufukta.

Sıraya döndüğümüzde biri alkışlıyor.

Güneş yüzüme vuruyor, meltem esiyor ve su beni tertemiz yıkıyor. Uyandığımda düşündüğüm tüm saçmalıkların artık bir önemi yok.

"Siktir git, Christian!" Bağırıyorum.

Geçen kıştan beri ona sık sık *siktir* git dedim ama ilk kez *zaferle* söyledim. Üç bin mil uzakta ama umarım bir parçası bunu hissetmiştir.

Sörf tahtamdan dalıp kürek çekerken sırtıyorum, sonunda sudan çıkarken yorgunluktan bacaklarım zayıflıyor ve sörf tahtamı da yanıma alıyorum.

"İyisin," diye bağılıyor arkamdan gelen bir adam. "Bunu tahmin etmemiştim."

Yolundan çekiliyorum. "Gururum mu okşandı yoksa aşağılandım mı emin değilim." Gülüyor, tasmaını koparıırken saçlarını yüzünden silkeliyor.

"Kesinlikle gururun okşandı. Buraya pek fazla kız gelmez ve sen de yenisin, demek istediğim buydu. Zengin adamla kalıyorsun, değil mi? Caddenin karşısındaki büyük evde?"

Kıllandım. Nasıl göründüğümü biliyorum, ama erkeklerin bende gördüğü tek şeyin bu olmasına içerliyorum ve Harrison'a insanların beni eskort ya da şeker bebek olarak görmelerini umursamadığımı söylesem de, biraz umursuyorum.

"O benim amcam gibi bir şey," diyorum, sesim olması gerekenden daha savunmacı.

Kaşlarını kaldırıyor. Sanırım Harrison'ın amcam olduğunu söylemek, her gece ona sakso çekmem için bana para ödediğini söylemekten daha iyi *gelmiyor*.

"Hayır, cidden. O amcamın en iyi arkadaşlarından biri. Öyle bir şey değil."

Merdivenleri birlikte çıkıyoruz. "Eğer buluşmak istersen, Pleasure Point yakınlarındaki bir bara gidiyoruz" diyor. "Yani... eğer müsaitsen ve *amcanın arkadaşını* kızdırmayacaksan ya da her neyse."

Kaldırıma ulaştığımda omzumun üzerinden ona gülüyorum. "Yemin ederim ben bir fahişe değilim ve o da kıskanç bir erkek arkadaş değil-"

Ama sokağın karşısına baktığımda kelimeler uçup gidiyor. Harrison garaj yolunda bana bakıyordu.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor. Kıskanç bir erkek arkadaş gibi konuştuğu kesin.

HARRISON

I Daisy'nin hâlâ uyuyor olmasını umarak uyandım, böylece onu görmeden evden gizlice çıkabilirdim. Ve elbette, iş programım ya da içki içmemle ilgili saçma bir tacizden kaçınmak istiyordum.

Ya da yirmi bir yaşında, bana siyah postalar gönderen bir beleşçinin *sorunlu* gördüğü her türlü saçmalığı... Ama en önemlisi, dün gece gördüğüm rüyadan sonra onunla yüzleşmek istemiyordum; güvertede yoga yapmasıyla başlayan ve dört ayak üzerinde çıplak bir şekilde, balkonum kurşun geçirmez camdan olduğu için kimsenin bizi göremeyeceğine yemin etmesiyle biten bir rüya.

Balkonum kurşun geçirmez camdan yapılmadı ve yapılsa bile şeffaflık konusunda pek yardımcı olacağından şüpheliyim, ancak bilinçaltınızın aklına gelenleri kontrol edemezsiniz. Ve ilk etapta kontrol edemediğiniz bir rüya için kendinizi suçlu hissetmeniz gerekmez... ama muhtemelen rüyadan uyandıktan sonra yaptıklarınız için kendinizi suçlu hissetmeniz gerekir.

O kadar sertleşmişim ki boxerıma uzandığımda canım acıyordu. Üç sert çekiş ve dudaklarımdan tıslayan adıyla elimden dökülüyordum.

Bu şartlar altında onu aşağıda, güvertemde ikiye bükülmüş halde bulmamak büyük bir rahatlamaydı. Başka bir uygunsuz etkileşimden kurtulmuştum, onu mavi gözlü, kızarmış ve masum *bir* şekilde bana göz kırparken görmenin suçluluğundan kurtulmuştum.

Birkaç saat önce kafamın içinde *masum masum* bakıyor, onu daha sert sikkem için yalvarıyordu.

Ondan uzaklaşmak için kendi evimden kaçmak zorunda kalmaya içerlesem de, bunun bir seçenek olmasına bile minnettardım. Bu minnettarlık, lanet olası sörf tahtalarından birinin artık duvara yaslanmadığını fark ettiğim anda sona erdi.

Ondan çok az şey istememe rağmen, yine de sörf yapmak için caddenin karşısına gitti. Gerekirse onu takım elbise ve kravatla sudan çıkaracağım.

Uzun saçları omuzlarına dökülmüş, bir kolunun altında sörf tahtası, arkasında yürüyen adamla sörf yaparken görüldüğünde öfkeli bir baba gibi garaj y o l u n d a n aşağı doğru yürüyorum. Onun mutluluğu beni kızdırıyor. *Adamın* mutluluğu da beni kızdırıyor. İkisinin de beni gördüklerinde, sanki reşit olmayanların partisini basmaya gelmiş bir polismiğim gibi kısa kesmeleri beni en çok kızdıran şey.

Daha önce hiç birine şaplak atma isteğim olmamıştı, ama şimdi kesinlikle var.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Talep ediyorum.

Daisy adama omuz silkiyor ve caddenin karşısına geçerek bana doğru geliyor. "Aferin dostum," diyor. "Ben de tam adamı ikna etmeye çalışıyordum.

O adama eskort olmadığımı söyledim ve sen buraya seksi ama kıskanç bir müşteri gibi geldin."

Seksi mi?

Mesele bu değil, Harrison.

"Gördüğün şey Daisy, *kızgınlık*. Geçen gün senin orada sörf yapmanı istemediğim konusunda konuştuk, bunu anladığını *biliyorum* ama yine de buradayız."

Önümden garaja doğru yürüyor ve tahtasını duvara yaslıyor.

"Sörf *yapamayacağımı* söylemedin," diye karşı çıkıyor ve açık hava duşunun yanında duran yığından bir havlu alıp yüzüne bastırıyor. "Tavsiye edilmediğini söyledin ve ben buna katıldım. Orada iki kez kazasız belasız sörf yaptım, belki de yanıliyordun."

"Ya da belki de gerçekleşmeyi bekleyen bir kazadır," diye çıkışıyorum. "Orada iki kez sörf yapmış olman orayı güvenli yapmaz. Üniversitede bir arkadaşımız sörf kazasında öldü, biliyorsun değil mi? Babanın başına ne geldiğini biliyor musun? İşler ters gidiyor."

Dalış kıyafetinin fermuarını çekiştiriyor. "Buradan ev almanızın bir sebebi vardı. Çünkü bir noktada, sörf yapmak isteyeceğini düşündün.

caddenin karşısında. Peki neden orada sörf yapamıyorum?"

Kollarını dalgıç giysisinden kurtarmak için mücadele ederken bir sürü göğüs dekoltesi sergileniyor. Başka tarafa bakıyorum. "Çünkü ben sörf yaparak büyüdüm ve bunu senden çok daha uzun süre yaptım."

"Harrison, ben de sörf yaparak büyüdüm. Üniversiteye gitmiş olman ve beni gençken sörf yaparken *görmemiş* olman bunun olmadığı anlamına gelmez. Yoksa gözden kaybolduğumda varlığımın sona erdiği izlenimine mi kapıldın?"

Bu suçlama evimize biraz yakın. Audrey bir keresinde çiftler danışmanlığında, "*Bir günlüğüne ayrıldığında bir karısı olduğunu bile sanmıyorum,*" demişti. Onunla bu konuda tartıştım. Değişeceğime söz verdim. Ve bir ay sonra bir emlakçıyı aradım ve karıma bundan bahsetmem gerektiği aklıma bile gelmeden ona bu evi istediğimi söyledim.

"Son dört yıldır Washington'da yaşıyorsun," diye karşı çıktım. "Lisedeyken sörf yapmış olsan bile o zamandan beri pek sörf yapmıyorsun. Eğer sörf yapacaksan, özellikle de yalnız sörf yapacaksan, iskelenin oraya git."

Gözleri kararıyor. "*İskele* mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Oradaki dalgalar bir ayak yüksekliğinde. Bana bir iyilik yap ve ilk elden tanık olana kadar neler yapabileceğim hakkında yorum yapmayı bırak. Ben de en az senin kadar iyi sörf yapıyorum."

Bunun doğru olmadığından tamamen eminim, ancak Daisy ile tartışmanın anlamsız olduğunu deneyimlerimden biliyorum. Küçük bir çocukken belirli bir yiyecek isterdi - sosisli sandviç, Japon balığı ya da şekerleme - ve onu alana kadar hiçbir şey yemeyi reddederdi. Bir keresinde Bridget dayanamayıp ona bir lolipop verene kadar bir lokma bile yemeden otuz altı saat geçirmişti. O yetişkin vücudunun altında, istediğini elde edene kadar üç gün boyunca yemek yemeyen çocuk hâlâ aynı çocuk.

"Ben şahit olana kadar oraya geri dönmeyeceksin, anlaştık mı? Bu şantaj durumundan sen benden çok daha fazla faydalanıyorsun. Hayatını ellerine aldığını düşünürsem her şeyi havaya uçururum."

Gözlerinde öfkeli bir parıltı var ama ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Peki. Yarın gel o zaman."

Küçük beleşçinin 'iş' denen şeyi unutmuş olması ne kadar da şaşırtıcı. "Aslında benim bir işim var. Cumartesi günü iskeleye gideriz, bakalım ne yapacaksın."

"İskele mi? Tanrı aşkına, Harrison. Beş yaşındaki bir çocuğa orada ders verirsin. Cuma günü caddenin karşısına gideceğiz."

Sonunda diğer kolunu da dalgıç giysisinden çıkarıp beline kadar indiriyor ve vücudunu zar zor saran ve üşüdüğü her halinden belli olan bir bikini daha ortaya çıkıyor

-Çok, çok soğuk. Tanrım, o bikiniyi tamamen çıkarmak için tüm uzuvlarımdan vazgeçerdim ve-

Dur, Harrison. Tanrı aşkına, dur.

"Cumartesi," diye tekrarlıyorum kararlılıkla.

"Yaşamak için pazarlık yapan birine göre," diyor, dalgıç giysisini kalçalarının etrafında sallayarak, "bu konuda fevkalade kötüsün."

"Çünkü seninle pazarlık yapmıyorum. Sabahın köründe bir saat sörf yapıp sonra da gidip tüm gün çalışmam."

"Tamam, Cumartesi gününe kadar bekleyebiliriz, ama yeterince iyi sörf yaparsam, Pazar sabahı benimle koşuya çıkmak zorundasın."

"Ve eğer haklıysam, sorgusuz sualsiz gideceksin."

Dalış giysisini bacaklarından sıyırmak için eğiliyor. Bikini botları kışının çatlağına sıkışmış.

"Tanrım, Daisy," diyorum kısık sesle, arabama doğru dönerek, "tek parça bir şey al. Az önce göğüs dekolteni ve kışını kocandan başka kimsenin görmemesi gereken bir şekilde gördüm. Belki o bile."

"O zaman belki de aramayı bırakmalısın."

"İşte bu yüzden evimden çıkmanı istiyorum," diye cevap veriyorum nefesimin altında.

DAISY

I Açık hava duşuna girdiğimde ve ılık su buz gibi tenime çarptığında zevkten titriyorum. Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Su bana çarptığında inciklerime vuran okyanus esintisini ne kadar sevdiğimi, gl gibi kokan şampuanımı ve güneş losyonu gibi kokan vücut jelimi ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Suda birkaç saat geçirdikten sonra her şeyin ne kadar güçlendiğini, köpüğün ktğn ve tıraş sonrası bacaklarımın ipeksiliğinin baştan çıkarıcı olduğunu unutmuşum. kendi başına.

Geçen kış yaşadığım o karanlık dönemle ilgili beni korkutan şey, bir şeyleri sevebileceğimi unutmuş olmamdı. Bir zamanlar hayatını seven, günlerini içine çekip yutmak isteyen bir kız olduğumu biliyordum, ama geçen kış o kadar boştum ki bu bir hile, sahte bir anı gibi geldi. Sanki gerçek hayatın ne kadar boş olduğunu göremeyecek kadar aptal ve safmışım gibi.

Ve şimdi hatırlıyorum da, bu bir numara değil. Yapmak istediğim her şeyi yapmak için yeterli saat yok.

Temiz bir bikini giymek ve Har- rison'ın güvertesinde sabah güneşinin tadını çıkarmak istiyorum, burayı çevreleyen camlar beni serin esintiden koruyacak. Bir soda yudumlamak, iğrenç bir aşk romanı okumak ve tenimin cızırdamasına izin vermek istiyorum. Bugün güneşin kansere, sodanın diyabete neden olması, Pulitzer dl kazanmış bir kitabı okumam gerektiği umurumda değil.

Geçen kış aylarca ve aylarca dünyadan uzak kalmayı özleyerek, tadını çıkaracak hiçbir şey kalmadığını düşünerek geçirdim, ama bu şeyler

beni canlı hissettiriyor. Tekrar *istememi* sağlıyorlar. Göğsümdeki bu küçük neşe damlası mı? Sonsuz bir şeyin başlangıcı. Aç ve *mutlu* bir şeyin. Her türlü bedele değer.

Elbette Harrison'ın bu sevinç damlasıyla yapması gerekenden çok daha fazla ilgisi var.

Bu yüzden evimden çıkmanı istiyorum, dedi.

Benim kulaklarım için değildi. Neyse ki birimizin kulağı çok iyi duyuyor.

Sonunda istemeyerek de olsa erkek olduğumu bildiğini itiraf etti. Bakıyor ve gördüklerinden rahatsız oluyor ve son bir yıldır dünyada hiçbir şey benim lehime işlememiş olsa bile, bu dengeyi biraz düzeltti.

Elbette, muhtemelen az önce girdiğimiz iddia hakkında daha fazla endişelenmeliyim - teorik olarak Cumartesi günü beni kış üstü dışarıda bırakabilecek bir iddia - ama yine de şartları gerçekten tanımlamadık: Horseshoe'da sörf yapmak için yeterince iyi mi olmalıyım yoksa sörfte *ondan* daha iyi mi olmalıyım? Bunlardan sadece biri mümkün, ama ona şantaj yapmak isteyen bir kızın ilk etapta kaybettiği bir bahsi neden yerine getireceğini düşündüğünden emin değilim.

Ancak şantaj tek başına tüm faturalarımı ödemeye yetmez, bu yüzden giyindikten sonra iş başvurularını doldurmak için şehir merkezine gidiyorum. İskelenin yanına park ediyorum ve arabadan inerken sahile doğru bakıyorum. Turistler fırtınalı bir gökyüzünün altında pop-up yapıyorlar ve okyanus o kadar durgun ki adeta bir göl. Harrison'ın burada sörf yapmamı önerdiğine hâlâ inanamıyorum. Tüm seksi *"işte bu yüzden evimden çıkmanı istiyorum"* mırıldanmalarına rağmen, benim bir çocuk olduğuma inanmaya devam ediyor.

"Steamer's ya da Horseshoe'da sörf yapmak çok daha iyi," diyor sörf tahtasını benimkinin yanındaki arabaya bağlayan bir adam.

Ona doğru dönerken göz devirmelerimi bastırıyorum. Süper havalı her beş erkek sörfçüye karşılık, sırf kız olduğunuz için onun rehberliğine ihtiyacınız olduğunu varsayan biri mutlaka vardır. "O zaman neden burada sörf yapıyorsun?" diye soruyorum. Niyet ettiğimden daha şirret çıktı. Yumuşatmak için kibar bir gülümsemeye zorluyorum.

"Ofise yakın," diyor sırtarak ve başparmağıyla iskelenin hemen dışındaki bir restorani işaret ediyor. "Vardiya yakında başlıyor ve başka bir yerde sörf yapacak zamanım yoktu."

Restorandan ona bakıyorum. Hiç deneyimim yokken tüm günümü başvuruları teslim ederek geçirebilirim ama bu

İşin içinde olan biriyle tanışmak çok daha kolay. "İşe alım yapıyor musunuz acaba?"

Omuzunu silkiyor. "Bilmiyorum ama müdür soğukkanlı. Benimle gelin, sizi tanıştırayım."

Bana adının Alex olduğunu söyledi. Üniversiteden çoktan mezun olmuş ve Santa Cruz'da "bir şeyleri çözmeye" çalışıyormuş, ki eminim buradaki pek çok erkek de bunu söylüyordur.

Birlikte caddenin karşısına geçip Wharf Seafood'a gidiyoruz, onlarca yıl önce yenilenmesi gereken ama bunun yerine yaşını birikmiş ıvır zıvırın altında saklamaya çalışan o eski yerlerden biri: balıkçı ağları, komik tabelalar, origami papağanlar ve korsan gibi giyinmiş bir manken.

Alex barın arkasındaki adama başıyla selam veriyor. "Hey, Mike, bu Daisy. Yaz için iş arıyor. Daisy, bu Mike, müdürümüz."

Mike çenesini bana doğru eğiyor. Genç ama aynı zamanda yaşlı görünüyor - suda büyümüş pek çok erkek gibi. Cildi biraz kösele gibi ve gözlerinin etrafında gülme çizgileri var. "Daha önce garsonluk yaptın mı?"

Harika bir başlangıç oldu. "Bir süre hosteslik yaptım."

Başka bir deyişle, hayır, hiç garsonluk yapmadım.

Bana bakıyor, ama daha çok boynumun altına bakıyor ve omuz silkiyor. "Bir yolunu bulursun."

Başka bir deyişle, onun için deneyimden daha önemli olan şeyler var. İki şey.

Belki de bu duruma düşmüş olmam beni rahatsız etmeli ama aynı fikirde olduğumuz için rahatladım. Masaya D bardaklarından başka bir şey getirdiğimden emin değilim, o da değil. En azından o bu konuda dürüst davranıyor.

Pazartesi gelmemi söylüyor -hafta sonları beni ayak altında tutmak için çok yoğun oluyor- ve ben de dışarı çıkıyorum.

İki ay önce, her şeyimi kaybettiğime yemin edebilirdim, ama işte buradayım, çalışıyorum, okyanus kıyısında bir malikanede yaşıyorum, tekrar sörf yapıyorum ve Harrison'ın sevimli, düşünceli yüzüne kısa bakışlar atıyorum.

Sonlarla dolu bir yıl oldu, ama aniden sanki bir şeyler başlıyor gibi. Arabama ulaştığımda bulutlar tamamen kaybolmuştu.

HARRISON

I Yetişkin bir adamım ama Liam'ı Main Street'te gördüğümde ilk dürtüm, okuldan kaçarken yakalanan bir çocuk gibi en yakın mağazaya dalmak oluyor.

Liam'ın gülümsemesi kolay, suçluluk duymadan. "Selam yabancı. Bu tarafta ne yapıyorsun?"

"Sadece bir müşteriyle görüşüyordum." Normalde bu kadar sert konuşmam ama bu durum tam bir felaketin başlangıcı. Normalde Liam'a sormak isteyeceğim her şey bilmemem gereken şeyler: *İş yaptığın kızla yattığını duydum; Bridget ve Scott'ın tekrar birlikte olduğunu duydum.*

Daha da kötüsü, kendime bile itiraf edemediğim gerçekler var, yeğenini düşünmeden duramadığım gibi, yüzüme yumruk atacağı gerçekler. Ve düşündüğümde düşündüğüm şeyler.

Beni yumruklamak tamamen adil olurdu. Ben de kendimi yumruklamak istiyorum. "Los Angeles'taki kızla işler nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Güzel," diyorum, sonra da sahte kız arkadaşım hakkında bir sürü gerçek uydurmak zorunda kalmadan önce konuyu değiştiriyorum, daha sonra yeniden üye olmam pek mümkün olmayan gerçekler. "Sende ne var ne yok?"

"Pek bir şey yok. Daisy yaz için eve döndü. Hukuk fakültesine başvuruyor, inanabiliyor musun?"

Hayır, aslında yapamam. Hukuk fakültesinden bir kez bile bahsetmedi.

Ve tüm konuşma bir numara gibi geliyor. Daisy'nin burada olduğunun farkında değilmişim gibi davranırsam, ona beni gördüğünü söylediği ortaya çıkacak. Eğer ben

Evde olduğunu duyduğumu söylersem, bana kimin söylediğini soracak ve yepyeni bir dizi yalan gerekecek. Uydurma ortak arkadaşlar, ona dışarı çıkamayacak kadar meşgul olduğumu söylerken bir restoranda tesadüfen karşılaşma.

Başını sallıyor. "Bu çok garip, dostum. Sanki ben bakmazken Daisy büyümüş."

Evet, biliyorum. Tanrım, biliyorum.

"Selamımı söyle," diyorum saatime bakarak. "Hey, benim bir toplantıya gitmem gerekiyor. Yakında görüşelim, olur mu?"

Başını sallıyor ama incindiğini fark etmemek mümkün değil. Hayatımın büyük bölümünde en iyi arkadaşlarımdan biri oldu ve ben ona beş dakikamı bile ayıramıyorum.

Ama gerçek onu çok daha fazla incitecekti.

Çoğunlukla ondan kaçmak için çarşamba gecesi geç saatlere kadar çalışıyorum. Perşembe günü eve geldiğimde mutfak tezgahında oturmuş lazanya yiyordu. Doğruca odama gideceğime yemin edebilirdim - bu günlerde çoğunlukla akşam yemeğini atlıyorum - ama koku ağzımı sulandırdı.

"Biraz istediğini biliyorum," diyor sırtarak. "Buzdolabında."

Ona bu zevki tattırmak istemiyorum. Burada olmasının sorun olmadığını düşünmesini istemiyorum.

Yarın iyi beslendiğimde ve daha az yorgun olduğumda bir noktaya değinmeye devam edeceğim.

"Peki bütün gün ne yaptın?" diye sordum. "Yani, bana siyah postalar atmaktan başka?"

"Sana şantaj yapmak uyanık olduğum saatlerin şaşırtıcı bir kısmını alıyor." Parmaklarını yalıyor. Gözlerim bu harekete takılıyor. "Ama aslında dün bir iş buldum. İskelenin aşağısındaki deniz ürünleri yerinde. Pazartesi başlıyorum."

Lazanyayı mikrodalgaya koydum. "Annene döndüğünde bu senin için pek uygun olmayacak."

Gülüyor. "Yaptığın hiçbir şey bana anneme geri döneceğim izlenimini vermedi."

Kendime bir içki dolduruyorum. Burbon üzerinden akarken buzun çıtırdama sesi bile artık bir dopamin vuruşu, rahatlamanın yolda olduğuna dair bir işaret.

"Oh, o zaman geldi mi?" Yanındaki sandalyeden bir şişe Malibu çıkarıyor. "Güzel."

"Orada ne yaptığınızdan emin değilim." Bardağı ağzıma götürüyorum. "İçki içecek kadar büyük müsün?"

Üstünü çıkarırken gözlerini deviriyor. "Benim hakkımda bu kadar az şey hatırlaman çok gurur verici. Ve yaptığımız şey *birlikte* içmek. Aldığın her yudumda ben de bir yudum alacağım."

Duraksadım. "Ben senin iki katınım. Ben lazanyayı bitirene kadar masanın altında kalacağının farkındasın, değil mi?"

Gözleri parıldıyor. "Evet Harrison. Bunun farkındayım."

Ah, zekice. Vicdanımın onu sarhoş etmekten alıkoyacağını düşünüyor, normal şartlar altında muhtemelen öyle olurdu ama onunla bu oyunu oynamıyorum.

Burbonumdan uzunca bir yudum alıyorum ve bu süre boyunca gözlerini ondan ayırmıyorum.

Elindeki Malibu şişesinden bir dikişte içiyor, benimkini tutuyor.

Lazanya için mikrodalgaya gidiyorum. O kadar açım ki soğumadan bir ısırık alıyorum ve dilimi haşlıyorum, ardından uzun bir yudum burbonla yatıştırıyorum.

Omuzları çöktü. Romundan bir yudum daha alır. Bu iş sıkıcı olmaya başladı.

"Bunu odama götürebilirim, biliyorsun," diyorum ona.

"Eğer o şişeyi odana götürürsen, ben de bunu kendiminkine götürür ve bitiririm," diye yanıtlıyor kendinden memnun bir şekilde.

O da yapardı. Bir şeyi kanıtlamak için küçük bir çocukken günlerce yemek yemeden durabiliyorsa, bir yetişkin olarak bir şişe Malibu içmek çocuk oyuncağı olurdu.

"Lazanya nasıl?" diye soruyor.

"Güzel, burbon da ekstra bir keyif veriyor. Muhtemelen daha fazla alacağım."

Burun delikleri genişler ve bir iç çeker. "Mükemmel. Ben de biraz daha alacağım."

Bir açmazdayız ve şimdiden içki içmeyi bir angarya haline getirdi, keşke yapmak zorunda olmasaydım dediğim bir şey. *Lanet olsun, Daisy.*

Lazanyanın ilk parçasını bitirdim. Bourbonun çoğunu bitirdim ve yeniden doldurdum. Benimle yudum yudum eşleşiyor.

İkinci bir parçayı ısıtıyorum ve masaya taşıyorum. O da beni takip ediyor ve Malibu'yu ağır bir gümbürtüyle masaya bırakıyor.

Çatalı ağzıma götürdüğümde "Audrey'le a r a n ı z d a ne oldu?" diye soruyor ve midemdeki tüm kaslar geriliyor.

"Ayrıldık," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla. "Hayatıma bu şekilde kötü niyetle girdiğin için bildiğini düşündüm."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Yani, *gerçekten* ne oldu? Çünkü söylediğin gibi olsaydı herkese bir kız arkadaş hakkında yalan söylemezdin. Bir barda Liam'a Londra'da geçirdiğin iki ayın ne kadar berbat olduğunu ve artık ipleri koparma zamanının geldiğini anlatıyor olurdun." "İlişkiler hakkında çok şey biliyor gibi görünüyorsunuz.

Daha önce hiç

bir tane bile var mıydı?"

Gülümsemesi soluyor. Benimkini yudumlamadığım halde romdan bir yudum daha alıyor. "Aslında var. Ve sen konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. Peki gerçekte ne oldu?"

İştahımı kaybetmeye başladım. Odama giderdim ama biliyorum ki ben onu kovana kadar burada olduğu her gün sormaya devam edecek.

Burbondan uzun bir yudum alıyorum. "Ortada gizli bir hikâye yok Daisy ve eğer olsaydı bile bunu bana şantaj yapmaya hazır biriyle paylaşacağımı mı sanıyorsun?"

Malibu şişesinden içiyor ve bana bakıyor, hala lanet olası cevabı bekliyor. "Sana bununla şantaj yapmayacağım. Yani, eğer *cazipse* yaparım. Bir bebek gibi bezlenmek istediğin ya da koprofiliden hoşlandığın ortaya çıkarsa, sana *biraz* şantaj yapmamak gerçekten zor olurdu."

"Koprofilide ne demek?"

Sırıttıyor. "Ah, şimdi, masum olan kim? Biri yüzünüze sıçmak istediğinde."

"Bunu nasıl bildiğinizi bilmek bile istemiyorum. Evliliğim de başarısız oldu. Sanırım bu yeterince utanç verici."

"Evliliklerin yarısı boşanmayla sonuçlanır, dostum." Şimdiden biraz gevelemeye başladı. "Bunda utanılacak bir şey yok. Bu yüzden sorunun koprofili olduğunu varsaymak zorundayım. Yoksa, Tanrım... *daha mı kötü?* Aklıma daha kötü olan sadece iki şey geliyor ve ikisi de yasadışı. Hayır, bekle, aklıma üç şey geliyor. Bu arada hepsi de cinsel. Hayır, şimdi dördüncüyü buldum. Dört şey. Vay canına, seni yepyeni bir ışık altında görüyorum."

Gülmekle odadan çıkıp gitmek arasında kaldım.

"O dört şeyin ne olduğunu sormaya bile korkuyorum," diye başlıyorum ve ağzı açılınca elimi kaldırıyorum. "Bu bir davet değildi.

Bana söylemen için. Ve hayır, boşanmamın altında cinsel sapkınlık yoktu. Utanç verici olan, işimi bırakmam, evimi satmam ve dünyanın öbür ucuna gidip iki ay sonra pes etmem." Kısmen doğru. Bu da tanımı gereği kısmen yanlış olduğu anlamına geliyor. Ona neden cevap verdiğimden bile emin değilim ama viski dilimi gevşetti ve şimdi pedofil ya da insan kaçakçısı olup olmadığını açıkça anladığına göre, gerçek eskisinden daha az önemli görünüyor.

Gülüyor. "Zavallı Harrison. Bir ilişkide başarısız olmak çoğu insan için sıradan bir iş günüdür. Sen sadece her şeyde iyi olmaya çok alışmıştın."

Burada pek çok nüansı kaçırıyor ama tamamen haksız da sayılmaz: Hayatta mükemmel olmaya alışmıştım. Bir zamanlar her şeye sahiptim ve birileri ne kadar şanslı olduğumu söylemeden bir gün bile geçiremiyordum. Ailemin parası vardı. Sınıf birincisi olarak mezun oldum ve güzel, zeki ve beni ülkenin öbür ucuna kadar takip edecek kadar seven bir kadınla evlendim. Çalışmak kolaydı, kazanmak kolaydı ve çok geçmeden ebeveynliğin de kolay olacağını düşündüm.

Ve birdenbire hepsi gitmişti ve kolay ya da başka türlü hiçbir şey gelmiyordu.

"Ayrıldığımda firmamın en çok kazanan ortağıydım. Şimdi otuz iki yaşında sıfırdan başlıyorum ve herkes bana bunu yaptığım için bir palyaçoymuşum gibi bakıyor, ki öyleyim."

Odaklanmamış gözleri benimkilerle buluşuyor. "Neden farklı bir şirkete gitmedin?"

Bunu düşündüm. Düşünmeliydim. Muhtemelen tamamen başka bir yere taşınmalıydım ve neden taşınmadığımdan hala emin değilim. "Elliott Springs'te zaten pek bir şey yoktu ve beni ortak olarak alacak kimse de yoktu. Sanırım sahip olduğumdan daha da geriye gitmek istemedim."

Ben içiyorum, o da içiyor ama bırakması gerektiği çok açık. Ayrıca odağı kendimden uzaklaştırmak istiyorum. "Yatağına git Daisy. Güvertede oturup şu burbonu bitireceğim ve bu gecelik işim bitecek."

Gülüyor, ben gülünce ayağa kalkıyor. "Oh, hayır, dostum. Sen burada olduğun sürece dayanacağım. Ve ben bir üniversite öğrencisiyim. Dokuz benim için yatma vakti değil... Daha yeni başlıyorum."

O günleri çok iyi hatırlıyorum ama ben yazları onun eğlendiğinden çok daha fazla eğleniyordum. Elbette çalışıyordum ama gecelerim de dolu doluydu. Hava kararana kadar sörf yapardım ve sonra arkadaşlarımla şenlik ateşinin etrafında otururdum ve gün içinde hepsini sığdırayabileceğim kadar dakika yoktu - okulun bitmesini bekleyemedim, böylece saatler bana ait olacaktı, ama sonra bana ait oldular ve onları bunların hiçbirisiyle doldurmadım.

"Artık başlamalısın," diye cevap veriyorum. "Her yaz gecesini benimle içeride oturarak geçirmek için çok gençsin."

Bu doğru. Bunu ona söylemenin neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum.

-Belki de o zaman plakasız minibüslerdeki eroin bağımlıları için endişelenmem gerekecek.

Tabağımı olduğu yerde bırakıp güverteye çıkıyorum. Santa Cruz'un uzaktaki ışıkları dışında gece zifiri karanlık ve huzurlu. Okyanusu göremiyorum ama orada olduğunu bilmek hoşuma gidiyor, Horseshoe'nun sivri uçlu yüzüne saldıran dalgaların kükremesi.

Daisy benimkinin karşısındaki koltuğa çöküyor, Malibu şişesi eskisinden daha az ağır görünüyor. "Burayı seviyorum," diyor mutlu bir iç çekişle. "Başkente bunu çok özlemiştim."

Yirmi yıl önce ayakkabı giymeyi reddeden ve saçları hep kum içinde olan bronz tenli, sarışın bir bebektir. Kıvrımlarının, somurtkanlığının ve porno sesinin altında hâlâ aynı çocuk olduğundan şüpheleniyorum.

"Gitmene şaşırdım," diye itiraf ediyorum. "Hep burada kalacağını düşünmüştüm."

Bana doğru kayan bakışları temkinli ve mutsuzlukla karışık. "Her zaman Scott'la uğraşmaktan daha kolaydı. Ve anneme tüm bu deneyimi yaşatmak istedim."

"Deneyim mi?"

Gülüyor. "Üniversite fikrine biraz takıntılı ama gerçek üniversite değil. Eski filmlerde görüldüğü gibi bir üniversiteden bahsediyorum. Sarmaşıklarla kaplı binalar, dekanla içilen çaylar. Ama her neyse... Ona bunu vermek istedim. Kendisi bunu hiç elde edemediği için benim aracılığım ile yaşamasını istedim."

Daisy her zaman zıtlıkların bir karışımı olmuştur. Bir an gülünç derecede asi - çocukken sudan çıkmayı reddetmek ya da Bridget'in düğününden önce saçlarını siyaha boyamak - ama aynı zamanda sonsuz derecede tatlı, bunun gibi. Üvey babasıyla yaşadığı garip bir durumu hafifletmek için ülkenin öbür ucuna taşınması. Kendisi yerine annesine uymak için eski bir Doğu Yakası okuluna gitmek.

Bana şantaj yapıyor ama bunu yaparken her gece bana yemek hazırlıyor ve beni pisliğini temizlemeye zorluyor. Au- drey onun yerinde olsaydı ne yapardı? Hâlâ birlikte olsaydık ve beni boxer'ımla içki içerken, tüm arkadaşlarıma yalan söylerken görmezden gelseydi...

Sanırım onun hiçbir şey yapmayacağını söylemek doğru olur. Ya da beni aldatmakla o kadar meşgul olurdu ki farkına bile varmazdı.

"Sanırım düşündüğüm kadar kötü bir kız değilmişsin," diyorum sırtarak ve o da bacağını savurup beni tekmeledikten sonra sandalyesine kıvrılıyor ve ısınmak için büyük boy kazağını dizlerine çekiyor. Malibu şişesi şimdi çok sevdiği bir oyuncacı gibi göğsünde duruyor.

"Sahip olduğu tek çocuk benim," diyor omuz silkerek. "Diğer çocuklardan bahsetmişken, üvey kardeşlerini çok görüyor musun?"

Ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum. "Babamın gidişatına bakılırsa onları görmek tam zamanlı bir iş olacak." Artık çeşitli ülkelerde dört üvey kız kardeşim var ve bir beşincisi de yolda. "Bu yaz Fransa'da Oliver ve Matthew'u görmem gerekiyordu ama-"

Elimi başımın üzerinde gezdirdim. Onlara on üç saatlik bir uçuş yerine iki saatlik bir tren yolculuğuyla ulaşacağımı düşündüğümde yaptığım bir plandı bu. "Oliver birkaç hafta içinde iş için Los Angeles'ta olacak. Muhtemelen onu o zaman görmeye çalışacağım."

"Oliver," diye düşünüyor. "Ateşli olan o muydu?"

Bir sancı var. Olmaması gereken yerde küçük bir tahriş.

"Bu sana şok gibi gelebilir Daisy ama ben kardeşlerimi *seksilik* açısından değerlendirmiyorum. Bana benzeyen o." Sesimde olmaması gereken bir soğukluk var. Daisy'nin kardeşlerimden birine ilgi duyması neden umurumda olsun ki? "Ve o senin için çok yaşlı, bu yüzden bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Gülüyor. "Çok mu yaşlı? Sizi ziyarete geldiğinde o on beş, ben dokuz yaşındaydım. Fransa'da zaman farklı işlemiyorsa, bu onu benden sadece altı yaş büyük yapar."

"Yirmi bir ile yirmi yedi arasında dünya kadar fark var," diyorum. "Üniversiteden sonraki yıllar her şeyi değiştirir."

Ve daha da önemlisi, onun kardeşimle birlikte olması fikrine katlanamıyorum.

Malibu şişesinin üzerinden bana baktığında, ne kadar eğlendiğini ve eğlencesinin ne kadar yetişkinlere özgü görüldüğünü görünce rahatsız oluyorum.

olmak. "Harrison, sen okula on sekiz yaşında, iki varlıklı ebeveynin parasıyla ve eminim ki çok cömert bir güven fonuyla gittin. Ben on yedi yaşında kredi ve yarı zamanlı işlerle gittim ve o zamandan beri kıt kanaat geçiniyorum. Muhtemelen hukuk fakültesinden ayrılana kadar kendi geçiminizi sağlamak zorunda kalmadınız, değil mi? Bu da benden sadece bir yıl daha fazla bağımsız olduğun anlamına geliyor. Altı yıllık bir yaş farkı, düşündüğünüz gibi anlaşılmayı bozan bir şey değil."

O haklı ve bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Çünkü beni asıl rahatsız eden Daisy'nin benden büyük biriyle ya da kardeşlerimden biriyle birlikte olması fikri değil. Onun herhangi biriyle olması fikri.

"Hâlâ kendi yaşındaki erkeklerle çıkıyor olmalısın," diye ısrar ediyorum. Gülümsüyor. "Sokağın karşısındaki sörfçüler gibi mi?"

Gözlerim kısıldı. "Hayır. Caddenin karşısındaki sörfçüler değil."

Bacaklarını uzatıyor ve ayak parmaklarını oynatıyor. "Eskiden sörfçü olan birine göre sörfçüler hakkında çok karamsar bir görüşün var."

"İşte bu yüzden onlara bu kadar kötü gözle bakıyorum," diye homurdanıyorum. Bikinili gördüğü her güzel kızı becermek isteyen ve payına düşenden fazlasını *beceren* üniversite çağında bir dangalak olduğumu çok net hatırlıyorum. Daisy'nin onlardan birinin kurbanı olması fikri çenemi gıcırdatıyor.

"O zaman neden burada bir yer satın aldın?" diye soruyor. "Audrey sörf yapmadı, belli ki sen de pek sörf yapmıyorsun, hatta hiç yapmıyorsun ve zaten Elliott Springs'te bir malikanen vardı."

Bardağımdaki buzı çingırdatıyorum. "Babam sahildeki evini sattı ve ben de eninde sonunda bu tarafa taşınabileceğimizi düşündüm. Bir aile yetiştirmek için güzel bir yer gibi görünüyordu."

Sanırım o zamanlar bir şeyleri kurtarmaya çalışıyordum - belki evliliğimizi ya da bir zamanlar yetişkinlik için kurduğum hayalleri. Sadece bunu bilmiyordum. Audrey'e söylemeyi unuttuğum için hep bunun bir kaza olduğunu söyledim ama gerçekten öyle olduğundan emin değilim. İhtiyacım olduğunu bildiğim bir şeyi elde etmek için yanıp tutuşuyordum. Tek bir adımda yaşlanmazsınız, bu uzun ve sessiz bir iniştir. Hawaii'de sörf yapmak için bir hafta izin alamayacağınızı söylemekle başlar. Sonra bir hafta sonu ayıramazsınız, sonra bir cumartesi günü iki saat. Birden yaşlanırsınız ve en çok sevdiğiniz şeyler arkanızda kalır, ulaşılmaz olur. Bir süredir bu yavaş inişi yapıyordum ve bunu bir şekilde durdurmak istiyordum.

"Teklifi Audrey'e daha bahsetmeden önce yapmıştım," diye itiraf ediyorum sessizce. "Çok kızmıştı ve kızmakta da haklıydı. İşe yaramayacağını bilmem gerekirdi."

"Neden işe yaramasın ki?"

İç çekiyorum. "Audrey sahilden nefret eder."

Daisy şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ama sonra şaka yapmadığımı anlayınca gözleri açılıyor. "Ne tür bir canavar sahili sevmez ki?"

Bu tam da ona gitme vaktinin geldiğini söylediğimizde kendini yere atıp *uluyan* bir çocuktan beklediğim bir soruydu. "Kumun hissini sevmemekle ilgili bir şeydi."

Daisy homurdanıyor. "Şu anda ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. Evet, Audrey kumdan nefret ederdi. Ne zaman ayağının altında hissetse irkilirdi. Ve Tanrı korusun, eğer çarşaflarda kum varsa. "Evet. Buraya gelirse günde on kez duş alması gerekirdi ve ben de *dikkatli olurdum*. Çocuklarımız olsaydı ne kadar kötü olurdu hayal bile edemiyorum."

Daisy şişeden bir yudum alır. "Dostum, yatakta bir patlama olmalı. Kumu hissetmekten hoşlanmadıysa, göğüslerinin her yerine boşalmanı nasıl karşıladı?"

Yuttuğum viskide boğuluyorum. "Ne?" "Beni duydun."

Evet, söyledim. Ve bu lanet kelimeler Daisy'nin dilinden çok kolay döküldü, dolgun, pembe dudaklarında bir adamın onu spermiyle boyamasına izin vermek günlük bir olaymış gibi bir sırıtış vardı.

"Tanrım." Daha ne yapacağımı düşünmeden ayağa kalktım ve kasıklarımın önünde duran burbon şişesiyle içeri doğru yürümeye başladım. "Daisy, bazen ağzından öyle şeyler çıkıyor ki..."

Arkamdan gülüyor. "Kaçmana gerek yok! Bunun seni sertleştirdiğini zaten biliyorum."

Ve o haklı. Öyle oldu.

Olmamalıydı.

Sabah uyandığımda Daisy'nin kapısı çoktan açılmıştı. Aşağı iniyorum ama onun varlığına dair tipik işaretlerden hiçbirini göremiyorum. Lavaboda kahve fincanı yok, güvertemde eğilmiş mükemmel bir kış yok. Malibu şişesi de burada değil.

"Lanet olsun Daisy," diye tıslıyorum. "Bana gerçekten gidip odanda içmediğini söyle."

Tabii ki yaptım, ve ben de bunu düşünecek kadar aptalım. *yapmazdım*.

Merdivenlerden yukarı çıktığımda onu yatakta yüzükoyun uzanmış buldum. Yorganlar yerdeydi, tişörtü beline dolanmıştı ve küçük kırmızı külotu tanga gibi olana kadar yukarı kalkmıştı.

İşte ihtiyacım olmayan bir görüntü.

Yorganı kaldırıp üzerine örtüyorum. Yüzünü kaplayan saçlarının altından inliyor. "Hastayım," diye fısıldıyor.

Malibu'yu kaldırıyorum. İçinde hala biraz var ama çok değil. "Evet, eminim öyledir."

"Kahretsin," diye tısladıktan sonra yataktan fırlayıp banyoya koşuyor ve ardından öğürme sesi geliyor.

Bütün bunları kendi başına getirdi ama yine de suçluluk duygusu beni rahatsız ediyor. Banyonun eşiğine doğru yürüyorum, yerde kıvrılmış, yüzünü fayansa bastırmış.

"Daisy, yatağına dön," diyorum usulca.

"Beni geride bırak!" diye ağlıyor, sanki bu bir savaş filmiymiş gibi. "Kendini kurtar!"

Gülüyorum. "Sende olan şeyin bulaşıcı olmadığına eminim. Gel hadi." Onu kucağıma aldım. Kollarımda kendini küçücük, kırılgan hissediyor. "Hadi seni yatağa yatıralım."

"Evet, bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Onu yatağa yatırırken sırtıyorum. "Bugün hiç aynaya baktın mı? Şu anda tam olarak baştan çıkarıcı değilsin. Ve kusmuk gibi kokuyorsun."

Başını yastığına gömüyor. "Bırak dişlerimi fırçalayayım. Fikrini değiştireceksin."

"Kesinlikle," diye yanıtlıyorum. "Tek gereken bu. Sana aspirin getiriyorum. Olduğun yerde kal."

Aşağıya iniyorum, benim adıma kendine bunu yaptığı için çok sinirleniyorum ama aynı zamanda içim ısınıyor. Daisy ve onun gülünç derecede büyük kalbi. Görünüşe göre, tüm yaz boyunca ağlayacağı üç bacaklı köpek benim ve sanırım bu gerçeği kabullenmem gerekiyor.

Odaya döndüğümde yarı uykuluydu ve yastığının üzerine yığılmadan önce hapları yutması için zorlanmam gerekiyordu.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itiyorum.

Tanrım. Ne zaman bu kadar güzelleşti? O elmacık kemikleri ne zaman çıktı? Bu surat ifadesi? Şimdi bile, terli ve solgun, o kadar güzel ki, aynı anda hem başka tarafa bakmak hem de ona bakmak zor.

Liam bizi kız kardeşinden uzak durmamız için uyarmıştı.
Yeğeninden uzak durmamız için bizi uyarma ihtiyacı hissetmedi.
Bunun gerekli olmasından nefret ediyorum.

DAISY

G DC'den nefret ediyorum.
Kasım'dan Nisan'a ve bazen Mayıs'a kadar hava soğuktur, ağaçlar çoğunlukla çıplaktır ve güneş ışığı zayıftır.

Hepsi. Burada dalga yok, ucsuz bucaksız manzaralar yok, hafif esintiler yok.

Arabalar var. Bir sürü lanet araba. Siren sesleriyle, korna sesleriyle ya da dışarıdaki kaldırımda tökezleyerek yürüyen sarhoşların bağırıışlarıyla uyanmadığım bir gece bile olmuyor. Bazen temiz hava, güneş ışığı, dalgaların çarpması arzusuyla ağlamak istiyorum.

Telefon çalışıyor. Arayan annem ve onunla konuşacak enerjiyi toplayabileceğimden emin değilim, ama bu ikinci araması ve cevap vermeyerek daha büyük bir çukur kazıyorum, daha iyi yalanlar, daha fazla iyi niyet gerektirecek bir çukur.

Kolumu yorganımdan çekip telefona uzanırken dairenin soğuşundan ürperiyorum.

"Merhaba anne," diyorum.

"Sesin uyuyormuşsun gibi geliyor," diye endişeleniyor. "Bu sabah dersin yok muydu?"

Gözlerim kapanıyor. Yalanlarımı düzgün tutmak gittikçe zorlaşıyor.
"Profesörümüz iptal etti. Kendisi hasta. Covid, sanırım."

Ona talep ettiğinden daha fazla bilgi vermek en iyisidir - bu onun kendi sorularını sormasını engeller.

"Ama iyi gidiyor?"

Sesimin çatlamasını engellemek için elimi yumruk yapıyorum. "Evet. Sadece kıştan yoruldum."

Kolumu tekrar bu yıkanmamış yorganın içine sokup her şey bitene kadar uyumak istiyorum ama bunun olup olmayacağını merak etmeye başladım.

Bir süre garip bir sessizlik oldu, boşlukları benim doldurmamı bekliyordu. Zavallı annem, benim için çok şey istiyor ve sonuçtan sürekli hayal kırıklığına uğruyor. "Mezuniyetle ilgili ayrıntıları ne zaman göndereceklerini biliyor musun?" diye soruyor. "Pahalıya gelmeden uçak biletlerimi ayırtmak istiyorum."

Hay sikeyim. Bunun olacağını biliyordum. Sadece zamanım olduğunu düşünmüştüm, gerçi zamanın neyi başaracağını düşündüğümünden emin değilim. Belki de şimdiye kadar bir çift büyümüş olmayı umuyordum, ama bu her zaman olası değildi.

"Sanırım fazladan bir döneme ihtiyacım olacak," diyorum ona.

"Ekstra mı? Neden?"

Sesindeki dehşet keskin bir dürtme gibi. Fazladan birkaç derse ihtiyaç duymak gerçekte karşılaştırıldığında hiçbir şey, bu yüzden buna nasıl tepki vereceğini sadece Tanrı bilir. "Mezun olmak için ihtiyacım olan her şeyi alamadım," diyorum ona. "Önemli bir şey değil. Bugünlerde dört yıldan fazla sürmesi oldukça yaygın."

"Aldığın tüm o ekstra derslerin paraya mal olduğunun farkındasın, değil mi?" diye azarlıyor. "Geri ödemek zorunda kalacağın paralar."

Çenem gıcırıyor. Evet, anne. O borçları tek başıma ödeyeceğimin farkındayım. Burada olan benim, unuttun mu? Onları alan benim. "Evet, biliyorum. Gitsem iyi olacak. Saat beşte laboratuvarım var."

"Daisy..." diye başladı ve sonra sustu. "Seninle çok gurur duyuyorum. Sonra konuşuruz, tamam mı? Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyerek aramayı sonlandırıyorum ve kolumu yorganın altına çekiyorum.

Sadece uykuya geri dönmek ve uykuda kalmak istiyorum, böylece her şeyi berbat ettiğimle asla yüzleşmek zorunda kalmayacağım.

Gözlerim açıldığında, DC'deki kasvetli dairem yerine Harri- son'ın güneşli misafir odasının sade çizgilerini görmek rahatlatıyor, midemdeki bu çalkantıyı örtmek için suçluluk ve çaresizliğe karşı yarım şişe Malibu var.

Yine de sanırım biraz suçluluk duygusu kaldı. Hâlâ işleri berbat ediyorum. Hâlâ bu konuda herkese yalan söylüyorum.

Adımlar koridorda yankılanıyor ve ben kapıya doğru bakıyorum. Harrison orada duruyor, hâlâ oxford ceketini giymiş ama ceketini çıkarmış ve kravatını gevşetmiş. Işığa bakılırsa öğlen oluyor. Saatler önce gitmiş olmalıydı.

"İşe gitmedin mi?" Onu daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine kalkarak törpüledim.

Yatağın ayak ucunda oturuyor. "EMS'nin içeri alınması gerekebilir diye burada kaldım. Pahalı bir kapı. Kırıp dökmelerini istemedim."

"Ha, ha."

Elindeki Gatorade'in kapağını çeviriyor ve bana uzatıyor. "İç bakalım, günışığım. Biraz sıvı takviyesine ihtiyacın var."

Şişeden uzun bir yudum alıyorum. Dünya tarihinde hiçbir şeyin tadı bu neon yeşili ambrosia kadar güzel olmamıştı. "İşe gidebilirsin. Ben iyiyim."

Tereddüt ediyor. "Emin misin?"

Çabucak başımı salladım. "Olumlu. Şu anda canımı acıtan tek şey planımın ne kadar kötü bir şekilde geri teptiği."

Gülüyor. "En iyisi değildi."

"Benim daha iyi bir planım var," diye cevap veriyorum. Aslında herhangi bir planım da yok. Zorbalığa maruz kalmayacağını kanıtlamak için kendimi zehirlememi izlemeye razıysa ve arkadaşlarına söylemekle tehdit etmeye devam edemiyorsam, geriye ne kalıyor? Benim ölümümden -ki o kadar da endişelenmediği belli- ya da Liam'ın olaya dahil olmasından daha çok neden korkuyor?

Bacağımı okşuyor ve ayağa kalkıyor, yine de kalmasını diliyorum.

"Umarım ölümle sonuçlanma ihtimali bundan daha azdır."

"Belki her içtiğinde bir parça giysini çıkarırım."

Kahkahası alçak ve küçümseyici. "Giyim tarzına bakılırsa, tehdidinin fazla bir raf ömrü yok."

Sanırım haklı.

O gidiyor ve ben bir iniltiyle yastıkların üzerine uzanıyorum.

Tek kalan yarın sabah ve umarım işe yarar.

Ertesi gün saat yediden hemen önce alarmım çaldı. Evin önündeki yol çoktan kamyonlarla kaplanmıştı ve kaybedecek zaman yoktu.

Bikiniyi giyip Harrison'ın kapısını çaldım. Cevap vermeyince, kolu deniyorum.

Evet, bu daha önce birçok kez yapmayı düşündüğüm bir şeydi ama hiçbir zaman şu anda yaptığım nedenle yapmamıştım.

Karmakarışık bir yorganın altında mışıl mışıl uyuyor, nefis bir şekilde dağınık, dolgun dudaklı ve bilinçsiz. Ben de sabah odunlarının başladığını gördüğüme eminim. Yatağın altından yorganın altına kaymayı hayal ediyorum ve-

Kötü, Daisy. Burada olmamızın sebebi bu değil.

"Harrison, uyan. Sörf zamanı."

Gözünü kırpmıyor. Kıpırdamıyor bile. Omzunu sarsıyorum ve benden uzaklaşıyor, uykusunda ikili bir anlaşma hakkında bir şeyler mırıldanıyor, bu da ereksiyon olmasını daha da garip hale getiriyor.

Böylece yatağa tırmandım, ama daha önce hayal ettiğimden çok daha az seksi bir şekilde.

Ayaktayım.

Ve

zıplıyorum.

"Uyan, uyan, uyan," diye bağıriyorum ve bu kesinlikle onu bir yetişkin olduğuma ikna etmeyecek olsa da etkili oluyor.

Karnının üzerine yuvarlanıyor. "Daisy, odamdan defol git." "Sörf yapıyoruz," diyorum, zıplamaya devam ederek yatağın yuvarlanmasını sağlıyorum onun altında. "Ve şu anda gelgit var. Bu yüzden sana yedide kalkmanı söyledim."

Başını bir yastıkla örtüyor. "Daisy, odamdan defol git. *Şimdi.*"

Kahretsin. Bütün hafta bunu dört gözle bekledim ve belli ki yerinden kıpırdamayacak. Yere atlıyorum ve güm diye yere düşüyorum. "Harika." Sesim düz, göğsümdeki hayal kırıklığı ağrısını zar zor gizliyor. "O zaman sanırım istediğim *yerde* kalıp sörf yapabileceğim konusunda anlaştık."

Kapıyı arkamdan çarparak çıkıyorum ama merdivenlerden inerken boğazımda bir yumru var. Gerçekten de onunla birlikte gittiğini gördüm. Bundan daha fazlasını da gördüm. Onu suya girerken, bir ya da iki dalgaya binerken ve bunun ne kadar iyi olduğunu hatırlarken hayal ettim. Bizi bir takım olarak hayal ettim. Profesyonel bir sörf takımı değil, sadece dostlar. Her sabah gün ağarırken sörf yapmak için uyanan, öğleden sonraları sörf'e çıkan arkadaşlar. Eskiden kim olduğunu hatırlayacağını ve bunu keşfettiğinde yanında olmama izin vereceğini düşündüm ve bu konuda çok heyecanlıydım, değil mi? Ki bu çok tuhaf. Adam beni evinde bile istemiyordu, yani aniden en iyi arkadaşıma dönüşecek değildi.

Garaja gidiyorum ve gözyaşlarımla savaşıarak dalgıç kıyafetimi giyiyorum. Bunu mahvettiği için ondan nefret ediyorum, beni oraya yalnız gönderdiği için-

Evin kapısı açıldı ve çoktan dalgıç kıyafetini giymiş olarak dışarı çıktı. Yanımdan geçip karşı duvardan sörf tahtasını kapıyor. "Hadi şu işi bitirelim," diye bağırarak araba yoluna doğru ilerliyor.

Gülümsemeye karşı koyarak tahtamı almak için çabalarken gözyaşlarım kuruyor. "Önce cılamak istemez misin?"

"Orada önemli olacak kadar uzun süre kalacağımızdan şüpheliyim," diye cevaplıyor durmadan.

Pislik herifin teki. Boşvermeye karar verdim.

Caddeyi geçiyor ve sanki savaşa gidiyormuş gibi merdivenlerden aşağı iniyor - neden bu kadar angarya bir işmiş gibi davrandığından emin değilim - Audrey onu sörf yapmaktansa cumartesi sabahını golf kulübünde brunch yaparak geçirmeyi tercih eden bir hödüğe dönüştürmeyi başarmış.

Suya ulaştığında omuzları kamburlaşıyor, çenesi kilitleniyor ve kaşları çatılıyor. Kayaları, uçurumu, karanlık ve tehlikeli dalgaları, yakınlarda dönen girdapları görüyor ve bana dönüp baktığında ne yapacağını çok iyi biliyorum. Korkuyor - kendisi için değil, benim için ve bu sabah içeri girememesinin nedeni olmayı reddediyorum.

"Daisy," diye başladı, "bence bu kötü bir-"

Zıplıyorum.

"Eğer korkup kaçmak istiyorsan, buyur," diye sesleniyorum, tasmayı bileğime bağlarken sırtımda süzülüyorum. "Ama çarşambadan beri bekliyorum ve bir dakika daha beklemeyeceğim."

Arkamdan küfrettiğini duymamış gibi davranıyorum ve kürek çekmeye başlıyorum. Beni kolayca yakalıyor -tabii ki o keyifli omuzlarıyla yakalıyor- ve benim bir velet olduğumla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, ben de cevap vermemeyi seçiyorum.

"Uçurumun önünden geçmeyin," diye hırlıyor.

Omzumun üzerinden ters ters bakıyorum. "Son beş yıldır herhangi bir yetişkinin rehberliği olmadan kendimi hayatta tutmayı başardım, bu yüzden neden şimdi araya girmene ihtiyacım olduğunu düşündüğünü anlamıyorum."

"Evet, kendini bana dayatma şeklinle sorumlu bir davranış modeli olduğunu kanıtladın."

"Oh, Harrison," diyorum ipek gibi, "daha kendimi sana zorlamaya başlamadım bile. İnan bana, yaptığımda anlayacaksın."

İç çekiyor. "Ağzından çıkan her kelimenin kulağa bu kadar kirli gelmesi için çok gençsin."

Sörf tahtamın üzerinde bir sonraki setin gelmesini bekliyorum. "Seks yaptığımı biliyorsun, değil mi? Aslında çok fazla seks yaptım."

"Bilmem gerekenden daha fazlasını," diye mırıldandı.

Sırıtiyorum. Neden onun rahatsızlığı benim için bu kadar eğlenceli? "Yani, çok fazla seks. İlk seferimi duymak ister misin? On dört yaşındaydım. O on sekiz yaşındaydı ve bir müzik grubundaydı."

"Kaliforniya'da yasal olarak tecavüz sayılan bu durumu anlatmaya devam ederseniz, bunu bildirmek için yasal bir görevim olacak."

Muhtemelen blöf yapıyor. Ama olmayabilir de. Ve bir sonraki set geliyor. Tahtamda düz duruyorum ve yüzümü kıyıya dönüyorum.

"Bu olmaz," diye tersliyor. "Bu çok büyük."

Gözlerimi deviriyorum. O kadar da büyük değil. Çarşamba günü aldığım dalgayı görseydi, çocukların alkışladığı dalgayı, kalbi yerinden çıkacaktı. Sinirlerimi görmezden gelmeye çalışarak kürek çekmeye başladım. Çok büyük bir dalga *değil* ama onun önünde çuvallamaktan o kadar endişeliyim ki aptalca bir şey yapabilirim.

"*Sadece yukarı it Daisy*," diyor Harrison kafamın içinde. Beni uçarken görmek isteyen eski, tatlı versiyonu. Hâlâ içinde bir yerlerde olduğunu bildiğim versiyonu.

Göğsüm kalkıyor ve diğer tüm adımlar yerine oturuyor - önce arka bacağımı, sonra ön bacağımı yerleştiriyorum ve omzumun üzerinden baktığımda o tam arkamda, dalgayı yararak ilerliyor. Bir an için göz göze geliyoruz. Arkamı dönmeden önce isteksiz sırtışını kaçırmıyorum.

Mükemmel bir yolculuk ve birkaç saniye boyunca kendimi çok uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür ve *tamamlanmış* hissediyorum.

Dalga söndüğünde ben sörf tahtasından atlıyorum, o da aynısını yapıyor. Kafalarımız aynı anda su yüzüne çıkıyor ve ben ona parmağımı göstermenin eşiğindeyim, ama yüzündeki saf sevinç gülümsemekten başka bir şey yapmamı imkansız kılıyor.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Bağırıyorum, ona doğru kürek çekiyorum.

"Ön ayağın tam ortalanmamış" diye cevap verdi.

Ben de ona parmağımı gösterdim.

"Tamam, hatalıydım," diye itiraf ediyor. "Sana nerede sörf yapabileceğini söylememeliydim."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve tekrar gülümsüyor, onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu.

Gülümsemesi bir parmak izi gibi göğsümün tam ortasına bastırıyor.
Onu sonsuza dek orada tutmak istiyorum.

SUDA GEÇİRDİĞİMİZ BİR SAATİN ARDINDAN, birlikte eve dönüp duş alıyoruz - duşu ayrı ayrı alıyoruz tabii ki, gerçi ben başka bir şekilde yapmaya ikna edilebilirim.

Giyindikten sonra mutfağa gidiyorum, müzik açıyorum ve zenginlerin dükkanından aldığım bu iğrenç, sağlıklı ekmek ve aşırı yağlı fıstık ezmesiyle kendime fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yapmaya başlıyorum. Zengin insanların neden tahıl dolu ekmekleri sevdiklerine dair hiçbir fikrim yok. Biri onlara benim büyüdüğüm, ağzınızda eriyen ve haftalarca bozulmayan beyaz ekmeği tanıtmalı. Asla geri dönmezler.

Ben iğrenç rich-people fıstık ezmesi karışımını hazırlamaya çalışırken Liam mesaj atıyor. Bütün hafta telefonda kovalamaca oynadık ve o yeni kız arkadaşıyla meşgul olsa da ben yine de kendimi kötü hissediyorum.

LIAM

Kasabadaki yeni sinemada oynayan eski bir James Bond filmi var. Gitmek ister misin?

James Bond'u severim. Ama Liam'ı görürsem, nerede kaldığımı soracak ve normalde sormayacağı ayrıntıların peşine düşecek çünkü aslında annemin adına soruyor. Hangi arkadaşımınla kaldığımı, nerede yaşadığımı, onu nereden tanıdığımı, onu neden hatırlamadığımı soracak.

Sonunda Santa Cruz'da olduğum ortaya çıkacak. "*Harrison*'la *orada buluşmalıyız*" diyecek ve ben de bir şekilde ona Harrison'ın Los Angeles'ta kimseyle çıkmadığını söyleyeceğim. Oh, ve onunla birlikte yaşadığımı ve çok fazla ereksiyon olduğunu, şok edici derecede büyük olanları ve hatta bir veya ikisinden sorumlu olabileceğimi.

Eğer amcamı biraz olsun tanıyorsam, bu hiç iyi gitmeyecektir.

Harrison mutfağa giriyor, bakışları üzerimde geziniyor. "Bunu unutmuştum," diyor.

"Neyi unuttun?"

Kendine bir sandviç yapmak için beni itiyor. "Yemek yaparken mutfakta dans edişin."

Gözlerimi deviriyorum. "Harika. Çocukluğumu hatırlamanın bir yolu daha."

"*Artık* bunun çocukça bir yanı yok," diye homurdanıyor. Bu homurtudaki bir şey midemin lezzetli bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

İki ay önce, erkeklerden, seksten ve tüm bu inişli çıkışlı şeylerden vazgeçmek kolay bir karar gibi görünüyordu. Harrison bu kolaylığı boğazından çıkan tek bir alçak sesle yok etti. Aniden arkasını dönüp, "*Şu tezgâhın üstüne çık. Seni becermeye karar verdim*" dese, acelemden bulaşıkları devirirdim.

Sandviçimi yere bıraktım. "Hey, belli ki iddiayı kaybettin ama Liam'la sinemaya gitmeyi kabul edersen yarın koşmana izin vereceğim."

Ekmeğin üzerine jöle sürerken kaşlarını kaldırıyor. "Bu anlaşma gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Neden gitmek istemiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü iyi bir yalancı değilim -şantajda ne kadar iyi olduğumu düşününce muhtemelen bunu tahmin edemezsiniz- ama ona gerçeği söyleyeceğimden endişeleniyorum."

"Evet," diyor bıçağı lavaboya bırakarak, "ben de bu konuda biraz endişeliyim."

"Harika, yani gidecek misin? Şehir merkezinde oynayan eski bir Bond filmini görmek istiyor."

"*Bond?*" diye soruyor. "Hayır." Tamamen katılmıştı ve şimdi sesi sertleşti - normalde tartışmaya bile zahmet etmeyeceğim bir ses.

"Tam da senin sevmeni beklediğim türden erkek merkezli bir saçmalık."

"İhtiyacım olan son şey bir sinema salonunda oturup kendini beğenmiş bir İngiliz puştunu dinlemek," diye mırıldanıyor ve sanki James Bond ortak geçmişlerinin bir noktasında onu kişisel olarak incitmiş gibi *kızgın*.

Ki bu hiç mantıklı değil. Sadece James Bond kurgusal olduğu için değil, Harrison İngiltere'yi sevdiği için de. Kolejde bir dönemini orada geçirdi. Tanrı aşkına, geçen kış oraya *taşınmayı* seçti.

Bunun mantıklı olmasının tek yolu.

"Bu Audrey'le ilgili, değil mi?" Sesim beynimin önüne geçerek ağzımdan kaçırdım. "Başka biriyle tanıştı."

Yutkunuyor, çenesi sanki bir tartışmaya girmek üzereymiş gibi gıcırıyor. "Bunu seninle tartışmayacağım," diyor ve yürüyor.

güverteye.

HARRISON

I Dışarıda bir sandalyeye çöküp en az mutlu olduğum anılarımdan birine gömüldüm.

Londra'ya indiğimde karımı dört aydır görmemiştim.

Birbirimizi görmeye *niyetlenmiştik* - Kasım ayında Kaliforniya'ya gelmesi gerekiyordu ama iş yerinde bir sorun çıktı ve benim tatil için planladığım seyahat iptal oldu çünkü bir duruşmaya hazırlanmam gerekiyordu. Duruşma biter bitmez evimizi toplamam ve işimi bırakmam gerekti ve boşa geçirecek bir saniyem bile yoktu.

Gümrüğe doğru yürürken ona mesaj attım ve daha erken bir uçuşa yetiştiğimi söyledim. Cevabında dönen üç noktayı gördüm ama hiçbir şey gelmedi ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum - telaşlanmıştı, daireye gitmek için acele ediyordu ve planı değiştirdiğim için sinirlenmişti. *Hayali* kızgınlığı yüzünden göğsümde kızgınlık kıpırdanmaya başladı. Evlilik, her geçen yıl biraz daha bozulan eski bir köy yolu gibidir. Daha yola çıkmadan çukurları ve tümsekleri beklemeye başlarsınız. Kızgınlığı daha hak etmeden hissedersiniz. Audrey'le evleneli o kadar da uzun zaman olmamıştı ama şimdiden çok fazla delik ve darbe vardı. Arkadaşlarıma göre çok fazla.

"Kes şunu," demiştim kendime. "Bu yeni bir başlangıç."

Elbette istediğim yeni bir başlangıç değildi ama ne yapabilirdim ki? Hukuk fakültesinden sonra benimle Kaliforniya'ya taşınmıştı.

ve bundan hep nefret etmişti. Artık kendi yöntemlerini denemenin zamanı gelmişti.

Gümrüğe vardığımda pasaportum taranmadı ve bir görevliyi beklemek üzere diğer yorgun yolcularla birlikte uzun bir kuyruğa girdim. Ve Audrey hala cevap vermemişti.

Uykusuzluk çekiyorsun, Harrison. Bunu kötü bir alamet olarak görme. İlk kez biriyle yatmak üzeresin... Ne kadar zaman olduğunu bile hatırlayamıyordum. En erken bir önceki yazdan beri, içkiyi fazla kaçırdığımız ve hukuk fakültesinde aşık olduğum kıza dönüştüğümüz zamandan beri -gergin, rahat, çapkın. Evlilikle ilgili ikinci sorun da bu. Birine aşık olursunuz ve o versiyonu kaybolduğunda... bekler misiniz? Onun yerine yeni versiyonunu mu sevmeye çalışırsınız? En başta ortadan kaybolması senin suçun mu?

"Ziyaret mi?" diye sordu gümrük memuru.

"Hayır, aslında. Eşim şu anda burada çalışıyor. Taşınıyoruz."

Pasaporttan bana doğru bir bakış attı. "Bir işin var mı peki?"

"Henüz değil." Pek çok Amerikan şirketinin Londra'da ofisi vardı, ama bu

Yetişkin hayatımda ilk kez işsiz olduğumu kabul ederek rahatsız oldum. Audrey'nin Kaliforniya'da kazandığının iki katını kazanıyor olmama rağmen tüm müşterilerimi bırakmıştım ve karşılığında ne alacağımdan pek emin değildim. Lanet bir mesaja bile cevap veremiyorsa.

Pasaportum damgalanmıştı. "Ziyaretinizin tadını çıkarın," dedi, sanki kalmayacağımdan çoktan eminmiş gibi.

Paddington İstasyonu'na giden ekspres trene bindim. Üniformalı bir grup okul çocuğu, ellerinde eskiz defterleriyle gülerek yanımdan geçip gitti. Audrey'nin çalışmaya başlamak üzere olduğumuz aile için istediği de buydu; hafta sonları sanat dersleri ve müzelerle dolu bir şehir hayatı. Çocuklarımı hep benimki gibi bir çocukluk yaşarken hayal etmiştim - hafta sonları sörf yaparken ya da gölde- ama bunu kendi yöntemimle yapmak için artık çok geçti. Ben buradaydım ve o da buradaydı. İstemeyerek de olsa High Street kuyruğuna doğru ilerledim ve sonunda mesaj attı.

AUDREY

Sana bir telefon mesajı bıraktım. Almadın mı?

Hayır. Ne oldu? Ekspres trenden yeni indim.

Aman Tanrım. Lütfen gidip mesajı dinleyin.

Sesli mesajı bulana kadar telefonumun ekranını kaydurdım. Daha dinlememiştim bile ve çoktan yorulmuştum.

"Merhaba," diye başladı, sesi hıçkırıklara boğulmuştu. "Merhaba. Tanrım, Harrison, bunu yaptığıma inanamıyorum ama... bence gelmemelisin. Muhtemelen şu anda havaalanına gidiyorsundur, biliyorum ama bu iş yürümeyecek." Daha önce ondan hiç duymadığım tiz bir ses çıkardı ama ilk uyarı zilini alan arkasındaki adamın güvence mırıldanan sesiydi. "Bunu söylemek çok zor ve zamanlamanın çok kötü olduğunu biliyorum ama David? Patronum mu?"

İçimden bir parça, daha karanlık ve daha bilge bir şey, onun ne söyleyeceğini biliyordu. Kendime hemen sonuca varmamam gerektiğini söylerken bile, tam olarak ne söylemek üzere olduğunu biliyordum.

O zamanlar kimseyle tartışmak istemediğim bir şeydi ve şimdi, altı ay sonra, hala tartışmak istemiyorum.

"Sormayacağım," diyor Daisy, benim yanımdaki koltuğa oturarak. "Bunu önermemeliydim."

Okyanusa bakıyorum. Sanırım bu noktada bunun bir önemi yok - çoğunlukla anlamıştır. "Audrey nişanlandı. Patronuyla. Ben burada evimizi satarken ve eşyalarımızı toplarken neredeyse onunla yatıyordu."

"Oh," diye fısıldıyor. "Tanrım. Çok üzgünüm."

Gölüyorum, biraz da acı acı. "Onun bir unvanı var. *Leydi* olacak Audrey, görünüşe göre."

Daisy bir nefes verir. "O berbattı, Harrison. Ve bunu yaptığı şey yüzünden söylemiyorum. *Her yönden* berbat olduğu için söylüyorum. Kendini beğenmiş ve sefil biriydi."

"Her zaman öyle değildi." Bu Audrey'i savunmaktan ziyade kendimi savunmakla ilgili, geçmişe baktığımda benim tarafımdan yapılan birkaç gerçekten kötü seçimi savunmakla ilgili - onunla evlenmek, taşınmayı kabul etmek. Artık bunu evliliğimizin yürümesini istediğim için yaptığımdan bile emin değilim. Sanırım sadece bir konuda başarısız olmak istemiyordum.

"Kardeşi öldükten sonra değişti. Ve sanırım beni suçladı. Zaten Doğu Yakası'ndan ayrılmak istemiyordu."

Daisy başını sallar. "Sen *sahilden* nefret eden bir kızla evlendin. Böyle biri seni asla mutlu edemezdi. O senin... tüm kötü yanların gibiydi."

Ona doğru dönüyorum. "En kötü kısımları mı?"

"Süper yüksek şarjlı, *ilerlemek için her saat çalışmaya istekli* yan. Londra'dan sonra biraz izin almalıydın." Kadın

kaşlarını çatıyor. "Bekle. Madem başka biriyle olduğunu biliyordun, neden iki ay boyunca orada kaldın?"

Yavaşça nefes veriyorum. Yalan söyleyebilirdim, ama neden zahmet edeyim? Muhtemelen eninde sonunda bu konudaki gerçeği de öğrenecektir.

"Ben yapmadım." Başım sandalyenin üstüne düşüyor. "Döndüğümü kimseye söylemeden önce iki ay boyunca burada oturup hâlâ Londra'daymışım gibi davrandım. Hemen ertesi gün eve uçtuğumu bilselerdi ne olduğu çok belli olurdu. Lütfen bunların hiçbirini tekrarlama."

Tüm bu durum çok utanç vericiydi. Ama burada iki ay boyunca sessizce oturup arkadaşlarıma ve aileme yalan söylemem daha utanç vericiydi.

Uzanıp elimi sıktı. "Bunu sandığından daha iyi anlıyorum."

Aslında pek bir şey anladığını sanmıyorum. O 21 yaşında.

Hayatında onunla kıyaslanabilecek ne olmuş olabilir ki? "Ve kimseye söylemeyeceğim. Asla kimseye söylemeyecektim. kız arkadaş meselesi zaten," diye ekliyor. "Yine de seni yarına kadar koşturacağım."

Gülüyorum. Bana tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi davranmaması hoşuma gidiyor. "Evet," diyorum ona. "Bunu ben de biliyordum."

Elimi sıkıp uzaklaşırken bana verdiği gülümsemede yetişkinlere özgü bir şey var.

Yaşına göre olgun.

Tabii ki bu, her erkeğin çok kötü bir kararı haklı çıkarmak için kendine söylediği aynı saçmalık, değil mi? Bu, *baştan* çıkarıcıdan *kötü adama* doğru kaygan bir yokuş.

Kaymaya başladığımdan endişeleniyorum.

DAISY

A *Udrey, seni deli orospu.*
Bu ünvanlı pisliğin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama zaten ne olduğunu görecektir kadar akıllı değilse ve verdiği sözü yerine getirecek kadar namusluydu, onu zaten hak etmiyordu.

Zaten bundan şüphelenmiştim.

İfşaatından sonra Harrison'ı yalnız bıraktım, çünkü yalnız kalmayı tercih ettiğini düşünüyorum ve ne kadar hak etse de eski sevgilisi hakkında ileri geri konuşmamı isteyecek bir adam değil.

Ayrıca ne kadar denesem de eski sevgilisine laf atmaktan kendimi alıkoyabileceğimi sanmıyorum.

Arka bahçeye inip Harrison'ın nefis jakuzisine giriyorum ve Audrey'nin her şeyi mahvetmeseydi ne kadar harika bir hayatı olabileceğini, okyanus kıyısındaki bu malikânede haftalık temizlikçi kadınla yaşadığını düşünüp iç geçiriyorum.

Sörf yapmayı öğrenebilirdi. Uzun bir günün ardından bu sıcak küvete girebilir ya da Harrison'ı birkaç saat erken yatağa sürükleyebilirdi. Her zaman korkutucu derecede zeki görünürdü. Şimdi ise gelmiş geçmiş en aptal insan olduğunu düşünüyorum.

Rüzgar hızlanıyor ve sıcaklık düşmeye başlıyor. Jakuziden çıkmak için çok rahat, tıpkı geçen kış hayatım çökerken yorganımdan kaçmak için çok rahat olduğu gibi. Fark-

fark şu ki artık mutluyum. Buraya hayatımı boşaltmaya çalıştığım için değil, sadece hayatımdan zevk almanın bir yolu daha olduğu için geldim.

Bazen bunları birbirinden ayırmak zor olabiliyor. Bunu kendi hızımda çözmem gerekiyordu ve belki Harrison da çözer. Ona nasıl yaşayacağını söylemeye hakkım yok zaten. İkimiz de hayatlarımızı mahvettik ama en azından *o* kendi hayatını düzeltmek için biraz ilerleme kaydetti.

Uyuyakaldım ve omzuma dokunan eliyle uyandım. "Hey," dedi sessizce. "Az önce gök gürültüsü duydum."

Gözlerim açık. Bakışları sık sık olduğu gibi üzerimde, sanki aynı anda hem görmek istediği hem de sonsuza dek yok olmasını dilediği bir şeymişim gibi.

Sıcak küvetten çıktım. Havluya sarılana kadar bakışlarını benden kaçırıyor. "İşler kötüye gitmeden önce markete gideceğim," diyorum ona. "Bir şey ister misin?"

Ağzı düzleşiyor. "Bu boku yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Alışveriş, yemek, hepsi. Bu akşam pizza sipariş edebiliriz."

Küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Hoşuma gidiyor." Aslında demek istediğim "Seninle *ilgilenmek hoşuma gidiyor.*" Nesiller boyu çalışkan Doherty kadınları, onları hafife alan erkekler için sıcak sobaların ve ütü masalarının üzerinde çalıştılar, ben de... beni etrafta istemeyen bir adam için çalışabileyim diye.

Sanırım en azından şantaj yönü ona modern ve bağımsız bir hava katıyor.

"O zaman kredi kartımı al. Parasını senin ödemeni istemiyorum."

Gülümsüyorum. "Bana bunu teklif etmek istemezsin. Sadece yerel olarak yetiştirilmiş balla geri döneceğim."

Tek bir kaş kalkıyor. "*Tatlım?*"

Başımı salladım. "Salmonella kapacağız, ama bu hastalıktan ölen tek kişi ben olacağım, çünkü siz iyi bir sağlık hizmeti alabiliyorsunuz."

Sırıtarak cüzdanına uzanıyor. "Bu durumda, birkaç tane al."

Akşam yemeği için fırında patates çorbası yaptım, eski bir aile tarifi ve bu gece için mükemmel bir yemek, yağmur camları kırıyor ve sıcaklık o kadar hızlı düşüyor ki Harrison'a şömineyi açması için yalvardım.

"Çocukken bize bunu yaptığını hatırlıyorum," diyor Harrison yanıma otururken. "Sahildeki evde kaldığınızda hep yemek yapardınız."

Sırıyorum. "Çünkü annem o zamanlar buralarda değildi. Beni ne zaman evcil bir şey yaparken görse, büyük planlarını gerçekleştiremeyeceğimden korkardı."

İçinden sessizce gülüyor. "Bunu hatırlıyorum. Anaokulunda çok iyi resim çizdiğin için hepimizi ressam olman gerektiğine ikna etmeye çalıştı ve sonra bize sözde harika sanat eserlerinden birini gösterdi..."

Bu hikâyenin tam olarak nereye gittiğini zaten biliyorum - bu hikâyeler annemle hep aynı yöne giderdi. Harrison'ın babasının çalışanlarından az da olsa İspanyolca öğrenirdim ve annem bir gün Birleşmiş Milletler'de çevirmen olacağıma karar verirdi. Yaralı bir hayvanı kurtarmaya çalışırdım ve birden kaderimde veteriner olmak vardı ve eğer iyi bir kumdan kale yaparsam mimar olmak için doğmuştum.

Ama ben çevirmen, mimar ya da veteriner olmak istemiyordum. Hayallerim daha küçüktü: Sahilde bir ev, kumlu, güneş yanığı çocuklarla dolu bir mutfak tezgahı ve bize katılmak için sabırsızlanan bir koca istiyordum. Onlara patates çorbası yapıp yatağa yatırmayı hayal ediyordum.

Annem ve benim asla sahip olamayacağımız şeyler için göğsümde bir çarpıntı var. Annemin beni büyük bir şey yapma çabaları hiçbir yere varmadı ve benim daha sakin bir hayata dair susturulmuş hayallerim de muhtemelen hiçbir yere varmayacak.

Bir kaşık çorbaya üflüyor. "Onunla konuştun mu?"

"Pek sayılmaz. Özür dilemek için birkaç kez mesaj attı ve ben de ona sorun olmadığını söyledim." Omuz silktim. "Sanırım onu bana tercih etmesi mantıklı... Üç ay sonra hâlâ burada olacak olan o."

Yüzünü buruşturuyor. "Daisy, ben burada bir yabancıyım ama... anneni hayatım boyunca tanıdım. Doğduğun günden beri onu annen olarak tanıyorum. Senin yerine başka birini seçtiğini hayal bile edemiyorum."

"Biliyorum." Kendimi bir köşeye sıkıştırdım ve bu köşe benim kalacağım yer olacak - taptığım annemi özlüyorum; dışarıdan herkese huysuz bir çocuk gibi görünüyorum. Sonunda hep aynı yere geldiğimde bunu tartışmanın bir anlamı yok.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Scott'tan neden bu kadar nefret ettiğini bana söyleyecek misin?"

Bir omuz attım. "Onunla tanıştın. Pisliğin teki."

Bakışları benimkileri ısırtıyor, istesem de istemesem de katmanlarını soyuyor. "Bütün hafta sana inanılmaz bir pislik gibi davrandım. Buna bir şampiyon gibi katlandın."

Kaşlarımı çattım. "Benden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Ben değilim. Yemin ederim. Sanırım senin etrafta olman umurunda değil. Sadece anneni düşünüyorum."

Sırıyorum. "Gerçekten mi? Yani seninle yaşamamı *seviyorsun*?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Kendimizi aşmayalım. Ama şimdiye kadar sahip olduğum en kötü oda arkadaşı değilsin."

"Hadi ama," diye itiraz ediyorum, göğsüme bakarak. "Yani, şu yavrulara baksana. Pek çok erkek onlarla yaşamamı isterdi. Ben en azından senin ilk beşindeyim."

İstedığı gibi *bu yavrulara* bakmıyor, onun yerine gözlerini deviriyor. "Göğüslerinden bu kadar sık bahsetmeyi bırakırsan potansiyel olarak ilk beşe girebilirsin."

"Kırk yaş daha genç olsaydın benimle çıkmak isteyeceğini kabul et."

"Kırk yaş daha genç olsaydım, henüz doğmamış olacaktım. Ben on dokuz yaşındayken sen altmış yaşında olurdun."

"Altmış yaşına geldiğimde inanılmaz ateşli olacağım," diye cevap veriyorum. "O zaman bile beni becermek için ölürsün."

"Son beş oda arkadaşı arasına geri düştün" diyor.

Ama söylediğim hiçbir şeyi inkar etmediğini de fark ettim.

HARRISON

"**I** Altmış yaşıma geldiğimde inanılmaz ateşli olacağım," dedi. "O zaman bile beni becermek için ölürsün."

Ve düşündüm ki, evet, evet yapardım, ve sen hala çok tanrısal-lanet olası genç.

Yemeği bitirdikten sonra odama gittim ve Daisy'yi düşünmemek için konser verir gibi çaba sarf ettim. Sörf yapmasını düşünmemek, dalgıç kıyafetini çıkarmasını, jakuziden çıkmasını ya da sikime bakarken onunla *ilgilenmeyi teklif* edeceğimi söylemesini düşünmemek için.

Önce Ted Bundy hakkında bir belgesel izledim, ama cazibesi ve yakışıklılığıyla kurbanlarının hayatına girme şekli bana biraz fazla ev misafirimi hatırlattı.

Sırada bir bilim kurgu filmi var. O da başarısız oldu. Bir uzaylının insan avına doğru sürünmesini izlerken zorlanıyorsanız, muhtemelen pes etme zamanı gelmiştir. Sonunda duşa giriyorum, ki bu da misafir odanızın dışında bir ileri bir geri yürürken ve sohbet etmek isterse kilidinizi açması muhtemelken sahip olduğunuz tek mahremiyet biçimi.

Kendimi tutuyorum, başka birini düşünmeye çalışıyorum. Başka *birini*. Lisedeki ilk kız arkadaşımı. Haberlerde tuvaletinde yavru timsah bulan kadın. Audrey bile tercih edilebilirdi.

Ama elimdeki her şeyi dökerken, nefesimi tutmak için dudağımı ısırırken, kesinlikle güvertemde ikiye bükülmüş Daisy'nin üzerinde olduğunu hayal ediyorum.

Ertesi sabah kendimden utanarak ve biraz da hüzünlenererek uyanıyorum ve aspirin almak için aşağı iniyorum, niyetim tamamen yatağa dönmek. Daisy güvertede egzersiz yapıyordu, ki bu görmek isteyeceğim son şeydi. O beni görmeden odama kaçmayı umarak irkildim.

"Bu kıyafet işe yaramıyor," diyerek içeri giriyor ve esnemeye devam ediyor. Başının üzerine uzandığında sütyeni tehlikeli bir şekilde yukarı kalkıyor. Göğüs altının parladığını görüyorum.

Aspirine uzanıyorum ve almam gerekenden fazlasını yutuyorum. "Eğer bir kıyafet yönetmeliği oluşturuyorsak, senin için de bazı notlarım var."

"*Aletini* görebildiğim o eşofmanlarla koşmaya devam edersen, dışarıdaki tüm küçük çocuklara anatomi şovu yapmış olacaksın. Ve muhtemelen onları gelecekteki randevuları için bir rotaya sokarsın, çünkü geçen hafta sonu söyleyebildiğim kadarıyla, orada aşırı miktarda paketliyorsun."

Bir an için gözlerim onunkilere kilitlendi. Bu otomatik. İstemsiz. Hayatınızda gördüğünüz en çarpıcı kadınlardan biri sikinizden bahsederken, bu konuşmayı nereye götürebileceğinizi düşünürsünüz. Onun neredeyse aileden biri olduğunu hatırlamak bir ay sonra geliyor ve buna boğucu bir suçluluk duygusu eşlik ediyor.

"Siktir et. Koşmaya gitmiyorum."

"*Tam tersine*, Harrison. Gerçekten de koşmaya gidiyorsun. Bahse girmiştik."

"Doğru," diye homurdandım, "sanki kaybetseydin bahsi devam ettirecektin."

Gülümsüyor. "*Açıkçası* ben kendi payıma düşeni yapmayacaktım ama ikimiz de senden daha fazlasını bekliyoruz. Sen verdiği sözleri tutan tanıdığım birkaç erkekten birisin."

Ağzım kurudu; başım çarpıyor. Onu görmezden gelmek istiyorum. Yine de... Onu hayal kırıklığına uğratmayan birkaç erkek arasında olma fikri hoşuma gidiyor.

"Önce kahveye ihtiyacım var," diyorum iç çekerek. "Ve sen de tam bir baş belasısın."

"Bu benim en iyi özelliğim," diye cıvıldıyor. "Senin en iyi özelliğin olmaktan çok uzak."

"Çok sayıda harika özelliğim var," diye yanıtlıyor. "En sevdiğin hangisi?"

Bakışlarım, durduramadan göğüslerini zar zor saran eşofman sütyenine düşüyor ve bu sabah üçüncü kez irkiliyorum. "Ben

hala katlanılabılır bulduğum bir tanesini bulmaya çalışıyorum."

İstemeye istemeye odama gidiyorum ve koşumuz için boxer külot ve şort giyiyorum. O, doğal olarak, kıyafetlerini değiştirmiyor. Caddeyi geçip patıkaya çıkıyoruz ve güneye, Steamer Lane'e ve iskeleye doğru koşmaya başlıyoruz. Kendimi her zaman oldukça fit bir adam olarak görmüşümdür ama dün sörf yapmanın verdiği ağrı ve akşamdan kalmalığın da etkisiyle bu koşu oldukça berbat geçiyor.

Göğsüm ağrıyor. Dizlerim ağrıyor. Durmak istiyorum ve daha bir mil bile koşmadık. "Bu berbat."

"Kalçaların çok sıkı" diyor. "Yogaya ihtiyacın var."

Gözlerimi deviriyorum. "Kalçalarım gayet iyi Daisy. Yoga da yapmıyorum çünkü en son kontrol edildiğinde hâlâ sikim vardı. Ve aslında kontrol eden kişi sendin ve sen bunun aşırı olduğunu ima ettin."

"Yeterliydi," diye karşı çıkıyor. "Ve pek çok erkek yoga yapıyor. Yani, belki sizin zamanınızda yapmıyorlardı ama şimdi yapıyorlar."

"Benim zamanımda mı? Tam olarak kaç yaşında olduğumu düşünüyorsun?"

Sırıttıyor. "Kronolojik yaşınıza göre mi yoksa toplumsal cinsiyet normları hakkındaki modası geçmiş düşüncelerinize göre mi?"

Hastalanırim diye endişelenerek arkasına geçiyorum ama bu onun kışına baktığım anlamına geliyor. Bunun olduğunu bilmediğini hatırlatarak kendimi teselli ediyorum ama bunun belki de daha kötü olduğunu hemen fark ediyorum. Keşke Daisy'yle ilgili, sonunda suçlu tarafın *ben olmadığım* tek bir düşünce çizgim olsaydı.

Zihinsel tartışmayı sona erdirmek için onunla birlikte koşuyorum.

"Sonunda yetiştin, değil mi?" diye soruyor sırtarak. Ben ölmek istiyorum, oysa o kesinlikle parlıyor. "Arkada manzaranın tadını çıkardığını sanıyordum."

"Bunun için arkandan koşturmak gerek yok. Aşağıya her indiğimde bu manzarayı bana özgürce sunuyorsun."

İskeleye vardığımızda duruyor ve sol taraftaki bir restoranı işaret ediyor. "Orada çalışacağım, ancak deneyimim olmadığı için işin uzun süreceğini garanti edemem."

Dışarıda masaları hazırlayan ve üzerinde "*The Wharf'ta lei'd aldım*" yazan çok dar bir tişört giyen bir garson var.

Daisy'nin neden işe alındığına dair iyi bir fikrim var.

"Hoşlandığımdan emin değilim-"

Bizi dinlemiyor. Eve geri dönmemiz gerekirken çoktan iskelenin aşağısına doğru yürümeye başladı.

"Daisy, hangi cehenneme gidiyorsun?"

Kalçaları sallanarak yürümeye devam ederken omzunun üzerinden gülümsüyor. "Ödülünün vakti geldi," diye mırıldanıyor.

Çenem gıcırıyor. "Ağzından çıkan her kelimenin kulağa edepsizce gelmemesini konuştuğumuzu sanıyordum."

"Dondurmadan bahsediyordum, sapık," diye cevap veriyor. "Ve sadece sana müstehcen geldi."

Aynı fikirde değilim Daisy. Dünyada onun söylediği şeylerin yarısından seks damladığını duymayacak yetişkin bir erkek yoktur, özellikle de omzunun üzerinden "*Ödülünün zamanı geldi*" diye mırıldandığında.

"Neden şimdi dondurma alıyorsun ki?" Tartışıyorum. "Öğle yemeği bile değil."

Resmen sıçırıyor. "Çünkü bir tane istiyorum."

İtiraz etmeye devam etmek isterdim ama bu konuda o kadar heyecanlı ki onu susturacak cesareti kendimde bulamıyorum. Hatırladığım kadarıyla çocukken de bana böyle davranıyordu. Hâlâ işe yaramamalı.

Dondurma standında henüz sıra yok, ki çoğu makul insanın yeni uyandığı düşünülürse bu şaşırtıcı değil.

"Hâlâ eve gitmemiz gerektiğini hatırlıyorsun, değil mi?" En yakın masaya otururken soruyorum.

"Bu bana enerji verecek," diye savunuyor. "Ayrıca, keyif almayacaksam uzun bir yaşam sürmek için tüm bunları yapmanın ne anlamı var?"

Bir zamanlar ona katılırdım, her sabah babamın evinin önünde sörf yaptığım ve her öğleden sonra Long Point'te sörf yaptığım o günlerde. O zamanlar dünya bir şekerci dükkânı gibiydi; sonsuz renklilikte, seçenekler neredeyse sınırsızdı. Aralarından seçim yapabileceğim o kadar çok şey vardı ki ilk nereye bakacağımı bilemezdim.

Ben daha dükkâna girmedim bile, ama Daisy işin içinde. Bir deneyimden diğerine uzanıyor ve sanki hayatında hiç dondurma yememiş gibi o yumuşak dondurmayı yalıyor.

Bu da bende bir iki şeyi yalama isteği uyandırıyor.

Dilini müstehcen bir şekilde külahın uzunluğu boyunca gezdiriyor. Kasıtlı olarak şehvetli davranıyor, ama... çok uzun zaman oldu ve o külahtan gerçekten *zevk alıyor* gibi görünmesi beni olmaması gereken bir şekilde etkiliyor. Masanın altında kendimi ayarlıyorum.

Sırıttıyor. "Beni bunu yerken izlemek çok mu seksi?"

"Evet, neredeyse eve dönerken birinin çalılıklarına attığın zamanki kadar seksi olacak."

Kenarları tekrar yalıyor ve ben de içimden gelen ve hiç de kızgınlık olmayan bu şeyi gizlemek için derin bir iç çekiyorum.

"Peki ya şimdi?" Derin derin yutuyor, külâhın tamamını ağzına sokuyor ve geri çıkarıyor. "*Şimdi* seksi mi oldu?"

Bıktım artık bundan. Çekip gidebilsem tamamen çekip giderdim. Kendimi tekrar ayarlıyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, seni her şeyi kirli göstermekle suçladığımda kastettiğim buydu."

Gülüyor. "Bayılıyorsun."

Öyle mi? Belki de. Ancak tıpkı jalapeños'a olan aşkım gibi, bu da bana zevkten çok acı veriyor. Ve en azından jalapeños konusunda kendimi suçlu hissetmek zorunda değilim.

Telefonum titriyor ve çevirdiğimde Oliver'dan bir mesaj buluyorum; ayın onunda Los Angeles'a uçacağını ve hafta sonu Malibu'da takılmak istediğini söylüyor. Bir süredir planımız buydu. Neden bilmiyorum ama Daisy'ye baktığımda -hâlâ o dondurma külâhının peşinden porno yıldızlarının sahip olmak isteyeceği bir yetenekle gidiyor- kendimi bu geziyi kabul etmekte isteksiz buluyorum.

Muhtemelen yeterince içtiği için ve muhtemelen benden hiçbir tepki alamamaktan sıkıldığı için külâhının geri kalanını atıyor ve West Cliff'e doğru yürümeye başlıyoruz. Her ne kadar bu koşuya çıkmak istemesem de, içimde garip bir parça kendimi esnetmek ve koşu bittiğinde sıcak bir duş almak için can atıyor. Öğle yemeğini hazırlarken mutfakta dans edişini izlemek ve akşam yemeğinde karşısına oturmak için.

Bunu ona asla itiraf etmem ama geldiği için mutluyum. Ve gitmesini de istemiyorum.

DAISY

İnsanların seçeneklerle dolu bir menüye bakıp sonra başka bir şey istemesi çok garip. Wharf Seafood'da mahi-mahi, karides, alabalık ve somon var, ancak şimdiden iki kış-
Tüm menüyü inceleyen ve farklı balıklar isteyen delikler, sanki burası Michelin yıldızlı bir restoranmış gibi, daha *egzotik* ürünleri soracak kadar bilgili müşteriler için saklıyor.

"İstakozunuz yok mu?" diye soruyor önümüzde oturan kadın, asık suratlı kocası menüye bakarken bebeğine tereyağlı ekmek parçaları yediriyor. "Johnny istakoza bayılır."

"Çok üzgünüm, yok," diyor gölge gibi takip ettiğim garson Mia. Gerçekten samimi görünüyor. Ben bunu başarabilir miydim emin değilim. "Tamam, en azından gülen patateslerinin üzerine yer mantarı koyabilir misin?"

İşte o zaman Johnny'nin *bebek* olduğunu anladım. Bir yaşındaki çocuğu için özel, menü dışı bir ürün hazırlamamızı istedi. Ve patates kızartmasının üzerine truf-fles koymamızı.

Mia bir kez daha özür diler. "Özür dilerim. Bizde de traşlanmış yer mantarı yok."

Tabii ki yok. İğrenç kızarmış balıklarımız ve büyük boy bir biberonda servis edilen on shot liköre eşdeğer Purple Nurple adında bir içkimiz var - burası lanet olası yer mantarları için gittiğiniz yer değil.

Kadın, biz uzaklaşmadan önce hâlâ halsiz olan kocasına burada yemek istediğinden emin olup olmadığını soruyor.

"Zenginler senin benim gibi değil," diyor Mia duyma mesafesini aştığımızda.

Gülüyorum, ancak *gerçekten* zengin olsalardı balıkçı ağlarıyla süslenmiş bir restoranın koroner arter hastalığı ve akşamdan kalmalığın ötesinde pek bir şey sunmayacağını fark edeceklerini düşünüyorum.

Öğle vardiyasından sonra eve gönderildim. Sadece gözetmenlik yaptığım için hiçbir şey kazanmadım ve arabamı otoparktan çıkarmak on beş dolara mal oluyor - şu ana kadar, kazançlı bir iş umduğumdan daha az ödüllendirici.

Saçımdaki kızarmış yemek kokusunu temizlemek için doğruca Harrison'ın açık hava duşuna gidiyorum. Harrison'ın Range Rover'ı garaja girdiğinde bir havluyu başıma, diğerini de göğsüme sarmış halde çıkıyorum.

Güneş gözlükleri hâlâ takılı ama arabadan inerken bakışlarının üzerimde gezinmesini kaçırmıyorum.

Başımın üstündeki havluyu düzeltiyorum. "Hava hâlâ aydınlıkken eve mi geldin? Biri mi öldü?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. "Günün tek saatinde yeterli kıyafet giyebileceğini umuyordum."

İçeri girmek için kapıyı açtığımda gülüyorum. "Yeterli kıyafet giyeceğimi ummaktan daha iyi bilmen gerekirdi." Merdivenleri çıkarken omzumun üzerinden ona bakıyorum ve onu kıcımlı kontrol ederken yakalıyorum.

Suçlulukla gözlerini kırıştırıyor. "Kovulduğunu ve manevi desteğe ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm."

Ana kata ulaştığımda dönüyorum, bir elimle havlumu tutuyorum. "Cidden ilk günümde kovulacağımı mı düşündün?"

"Kaç müşteriye gevezelik ettin Daisy?" diye soruyor, gözleri parlayarak.

"Tek bir tane bile değil, bilginiz olsun. Tamamen trans- ebeveyn olmak gerekirse, hiçbir müşteriyle konuşmama izin verilmedi, bu yüzden fırsatlarım sınırlıydı."

Gülüyor. "Sanırım bu her şeyi açıklıyor."

Okyanusa doğru bakıyorum. "Gelgit geliyor."

"Sanırım daha yeni duş aldığına göre sörf yapmak istemezsin."

Dilimi dudağımda gezdiriyorum. "Tabii ki sörf yapmak istiyorum. Audrey'nin aksine, *kum* hissine hiç aldırmiyorum."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. Geçen haftaki yorumumu düşünüyor, ben de öyle.

Pek çok şeyin hissini önemsemiyorum, Harrison.

"*Kum* kelimesinin kulağa pis gelmesini ancak sen sağlayabilirsin," diye homurdanarak odasına yöneldi.

On dakika sonra, dalgıç kıyafetlerimizi giymiş, kalan güneşten en iyi şekilde yararlanmak için hevesli bir şekilde caddeyi hızla geçiyoruz.

Onu sıraya kadar takip ediyorum, molanın kalbine daha yakın, ancak yine de burada bulunan diğer çocuklardan oldukça uzakta. "Görünüşe göre mezun oldum."

"Beni pişman etme."

"Muhtemelen seni pişman edeceğim." Gülüyor. "Biliyorum."

İlk düzgün dalgayı ben alıyorum, ikincisini o alıyor. Onu izlerken içim daralıyor. O kadar büyük ki, kendinden o kadar emin ki, o kadar odaklanmış ki.

Yatakta da böyle midir? Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, sanki dünyanın sonu gelse fark etmeyecekmiş gibi bakar mı bana?

Belki de. Ama bu, bir gün bunu yapmayı *bırakmayacağı* anlamına gelmiyor. Gözleri kapalı kalacaktı çünkü ben başka biriymişim gibi davranıyordu - daha zeki, özel biri, sonunda öyle olmadığımı gördüğü her yönden.

Her birimiz bir avuç daha dalga alıp aynı anda sıraya dönüyoruz. Güneş artık ufukta turuncu bir topa dönüşmüş, siyah saçlarına altın çizgiler çiziyor ve yüzünü aydınlatıyor.

"Bu daha çok hep hayal ettiğim zengin adam yetişkinliğine benziyor," diyorum ona.

Bana tembel bir gülümseme fırlatıyor. "Zengin bir adam gününü tam olarak nasıl geçirir? Unutmuş olabilirim."

"Paranızı sayarak başlıyorsunuz tabii ki." "Belli ki. Bir kasadaki altın paralar. Önce onu yaptım. Sonra ne oldu?"

"Sonra kahvaltı için makul olmayan bir şey talep ediyorsunuz ve o şeyi elde ettiğinizde şimdi başka bir şey istediğiniz için öfkeleniyorsunuz."

Başını sallıyor. "Kötü bir seçim yaptığınızı fark etmek sinir bozucu."

"O zaman bir çalışanı işten çıkarırsınız - belki de şartlı tahliye edilmiş ya da tanık koruma programında olan birini, böylece haksız fesih için dava açmaya korkar."

"En kolayı bu, evet. Ya sonra?"

Bir omuz atıyorum. "Gerçekten, sınır gökyüzüdür. Diğer zengin insanlarla ne kadar zengin olduğun hakkında konuş. Spor olsun diye fakir insanları avla. Süpermodelleri hamile bırak - babanın daha önce hamile bırakmadıklarını yani."

Göğsünde bir kahkaha gümbürdüyor. "Zihnin ne kadar büyüleyici bir yer. Geri kalan her şeyi görmek için onu soymak isterdim."

"Aklımı başımdan almak istediğinize eminim ama benden *o kadar* kolay kurtulamayacaksınız."

"Senden kurtulmak istemiyorum," diye cevap veriyor ve göğsümde yine bir şeyler çırpınıyor. Bu sefer şehvet değil. Daha tatlı bir şey.

Eğer ona sırlıslıkla aşık olsaydım, sanırım böyle hissederdim.

Bir sonraki vardiyamı kasvetli restoranda, tuhaf bir şekilde büyükannemi düşünerek geçirdim - bana tıpkı babam gibi olduğumu söylerdi ve ben bundan ne kadar nefret ederdim.

Onları ziyaret ettiğimde, sanki bu iyi bir şeymiş gibi, her zaman gurur ve hüznün karışımı bir duyguyla, *onun da kapalı yerlerde kalmaya asla dayanamadığını* söylerdi.

Büyükannem ve büyükbabama göre resmi hikaye, babamın Mavericks'te çok uzun süre tutulduğu ve sonrasında depresyon için aldığı ilaçlara tepki gösterdiği yönünde.

Annem onun başından beri hasta olduğunu kabul etmek istemediklerini, onda tuhaf, vahşi ve sıra dışı görünen tüm bu özelliklerin, hazır olmadığınız açıkken Mavericks'te sörf yapmak için hayatınızı riske atmak gibi, sadece erken işaretler olduğunu söylüyor. Bence muhtemelen haklıydı, büyükannemin sözlerini duymayı bu kadar zorlaştıran da buydu. Onun gibi olmak istemiyorum ama öyle olduğumdan da şüpheleniyorum.

Babamı en son gördüğümde, on iki yaşındaydım, akıl hastaları için bir yatılı merkezde yaşıyordu. İlaçla tedavi edilse bile söylediklerinin çoğu mantıklı gelmiyordu ama beni korkutan az bir kısmının mantıklı olmasıydı. Tam da ışıkların beni yordüğünü düşündüğüm anda, onu tüm floresan ışıklarla zehirledikleri konusunda ısrar ediyordu. Bana bütün gün kapalı kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söylemişti ve bu benim de binlerce kez aklımdan geçen bir düşünceydi. Bunu ona da söylemiştim.

Liam, *beni* okula gönderirken kış dalgasını yakalamak için işten izin aldığında.

İnsanlar anneme olağanüstü bir şey olmam için üzerimde çok fazla baskı kurduğunu söylüyorlardı ama ben de aynı baskıyı kendime yapıyordum. Sanki diğer tek seçenek o olabilirmiş gibi hissettim.

Özlemle suya doğru bakıyorum - Mia'nın içki siparişlerini yerine getirmeye giderken kafamın içinde bir ses var, *sadece dışarı çık Daisy* diyor. *Biraz güneşlen. Sörf yap.* Belki babam da bu sesi duymuştur. Belki de özümde, içine kapanamayan, normal bir işte, vasıflı ya da vasıfsız, çalışamayan biriyim.

Mia'nın masalarına servis yapıyorum. Bir adam beni durdurup balığımızın etik kaynaklı olup olmadığını soruyor ve ben de "*Bitch Had it Coming*" adlı bir kokteyl içeren içki menümüzü gösterip ciddi olup olmadığını sormamak için elimden *geleni* yapıyorum.

Başka bir müşterisi resim çiziyor, çizerken her üç saniyede bir bana bakıyor. Benim olduğumu anlayabiliyorum, gerçi bana garip bir dominatrix kıyafeti giydirmiş ve göğüslerim inanılmaz büyük. İş bittiğinde bana veriyor ve ben de ona teşekkür ediyorum çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. Uzaklaşırken, yaratıcı yazarlık dersinde, çoğunlukla yüksek lisans öğrencileri için olan yazı grubuna katılmaya davet edildiğim o günü düşünüyorum... ve başka kimse yoktu. Ben davet edildiğimde ve o davet edilmediğinde eski sevgilimin yüzündeki ifadeyi. Ders bittiğinde onu geri almam için yalvarmak üzere peşimden koşma *hızı*, modelle "hemen hemen bittiğini" iddia etmesi, ki bu erkeklerin bir ilişki içinde olduklarında ama yine de sizi becermek istediklerinde söyledikleri şeydir.

O gün yanlış bir karar verdim ve daha sonra Daha kötülerini, çünkü daha fazlası olmak istedim, çünkü özel olmak istedim, çünkü dünyadaki yerimi bulamamamın nedeninin kusurlu değil *olağanüstü* olmam olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

Ve şimdi garsonlukta berbatım ve pornografik çizimler için insanlara teşekkür ediyorum ve muhtemelen okula geri dönemeyeceğim ve hayatımın daralmasına dayanamıyorum, ne kadar ona dönüşmemeye çalışsam da beni babama dönüştürüyor.

Vardiyam bitip dışarı çıkana kadar tek bir derin nefes bile almadım.

HARRISON

A aylardır yapacak yeterince işim olmadığından, Salı günü öğleden sonra çok yoğun ve kırgındım.

Batmakta olan güneşe bakıyorum, Daisy'nin suda bana zengin insanların nasıl yaşadığını anlattığını hayal ediyorum. Sörf yapmak istiyorum. Sörf tahtalarımıza binerken, su altımızda yuvarlanırken onunla konuşmak istiyorum. Sonrasında sıcak bir duş almak ve onun ıslak saçlarıyla mutfakta dolaşıp yemek yaparken mırıldanmasını izlemek istiyorum.

Bir zamanlar arkadaşlarımla sörf yapmak için işten çıkmak için sabırsızlandığım gibi, bir şeylere duyduğum bu açlığı unutmuştum. Ve belki de bu açlık sörf yapmaktan daha fazlasıdır, ama bu noktayı keşfetmeden bırakmak en iyisi.

Geç saatlere kadar eve gelmedim. Kanepede, bir kitapla kıvrılmış, çıplak ayakları battaniyenin ucundan dışarı bakıyor. Onları örtme isteğimle savaşıyorum, onun yerine kravatımı çekiştiriyorum. Onun bu iki yönünü bağdaştıramıyorum - yıllarca bakıcılık yaptığım sevimli küçük çocuk ve battaniyeye sarılmış kitap okurken bile baştan çıkarıcı olan yetişkin kadın.

"Buzdolabında biraz karides ve makarna var" diyor.

İş yerinde yedim ama yine de bir kısmını ısıttım, belki benim için yapmıştır diye.

Tezgâha geliyor, saçlarını at kuyruğu yaparken esniyor. "Hey, garajdaki bisikletlerden birini ödünç alabilir miyim?"

Henüz ödeme almadım ve park ettiğim yerin günlük ücreti on beş dolar."

"Sana ödeme yapmıyorlar da ne demek?" Talep ediyorum. "Kanunen size ödeme yapmak zorundalar."

Elini sallıyor. "Restoran sorunlarımın en küçüğü, inan bana."

Mikrodalga fırının kapağını kapattım ve ona doğru döndüm. Daisy'nin sürekli güneşli görünümünün altında bir şeyler seziyordum ve bu çoğunlukla görmezden gelmek istediğim bir şeydi. Aramızdaki şeyler zaten çok karmaşık. Ona her zaman yaptığım gibi bakmak istiyorum ve aynı zamanda uzak durursam ikimiz de daha iyi oluruz. Ama o yalnız mı? Ben onun yaşındayken evde sadece uyurdum, başka bir şey yapmazdım, o ise hiç dışarı çıkmıyor.

"Burada kalmana izin vermekle hıyarlık ettiğimi biliyorum, ama arkadaş edinmeye ihtiyacın var." Sonraki kelimeleri zorla söylemek zorunda kaldım. "Sosyal bir hayatın olmasına izin var. Ya da biriyle çıkmaya."

Aptalın birinin onu almak için ön kapıya geldiğini hayal ediyorum. Keşke teklifi geri çekebilseydim.

Bir gülümsemeyi daha zorluyor. "Ben iyiyim. Biriyle çıkmayı düşünmüyorum ve şu anki durumumdan oldukça memnunum."

Bu yüzden mi Oliver'la Malibu'da buluşmaya bu kadar isteksizdim? Ondan da memnun olduğum için mi?

"Yarın sörf yapmak için eve zamanında geleceğim," diyorum ona. Bu gerçekten yapamayacağım bir söz çünkü işte ne çıkacağını Tanrı bilir ama yine de yapıyorum. "Son dakikaya kadar sörf yaparız ve akşam yemeği için pizza sipariş ederiz."

Gülümsemesi zorlama değil. Yılın en yıldızlı gecesi gibi odayı aydınlatıyor.

Ertesi gün öğleden sonra iki saat boyunca sörf yapıyoruz. Set aralarında bana yeni işinden nefret ettiğini ve beklediği bir müşterinin "berbat" olduğunu söylüyor ama detay vermiyor. Suyun içinde olmak onu rahatsız eden her ne ise onun icabına bakıyor gibi görünüyor. İşimiz bittiğinde omuzları düşmüş ve gözleri yeniden huzurlu olmuştu.

O çok sevdiği açık hava duşlarından birini alıyor. Pizzayı mutfığa taşıırken saçları nemli, yüzü kızarmış bir halde çıkageldi. Üzerinde büyük boy bir eşofman üstünden başka bir şey yokmuş gibi görünüyor; tek gördüğüm etek ucuna kadar uzanan bronz, kaslı kalçaları. Gözlerimi hızla kaçırıyorum ve aniden acıkmış bir halde pizzayı masaya taşıyorum.

İştahım tam bir yıldır tamamen yok olmuştu. O geldiğinden beri büyük bir intikamla yeniden ortaya çıktı. Bir sürü iştah var.

"Pizza da o yiyeceklerden biri," diyor ilk lokmasını yutarken inleyerek. "Büyürken bir hizmetçi aşçıya sahip olduğun için çok şanslı olduğunu sanıyordum ama hiçbir şey standart bir pizzanın yerini tutamaz."

Pizza, güneş ışığı, sörf, açık havada duş ya da vücut yıkamasının kokusu - bunların hepsi onu heyecanlandırıyor ve bana her birini anlatıyor. Daisy gibi hayattan zevk alan birini daha önce tanıdığımı sanmıyorum.

"Sizin şanslı olduğunuzu sanıyordum," diye cevap verdim, ikinci dilime uzanmıştım bile. Doherty'lerin küçük evi kalabalık ve kaotikti - Bridget, Liam, ebeveynleri ve sonra Daisy- ama hayat doluydu. Her zaman gürültü ve kahkaha vardı, her zaman bir şeyler pişiyor ve birileri bağırıyordu, oysa babamın evi boş görünüyordu. Çalışanlar o orada olsa da olmasa da sessiz olmaları gerektiğini bilir ve girdiğim her odadan kaçarlardı.

Gözlerini deviriyor. "Hangi açıdan şanslıydık ki?"

"Eviniz cıvıl cıvıldı ve çok *eğlendiniz*. Hatırlayamayacak kadar küçüktün ama annen bir keresinde seni ve Liam'ı Big Sur'a doğru bir geziye götürmüştü. Bir tür kulübe kiralamıştınız ve okyanusa dökülen bir şelale görmüştünüz."

Ağzı kıvrılıyor. "Dostum, Big Sur'a doksan dakikada ulaşabileceğinin farkındasın, değil mi?"

Gülüyorum. "Biliyorum. Ama on iki yaşındayken kulağa çok havalı geliyordu. Her neyse, pizza ya da ne istersen sipariş edebiliriz. Yemek yapmak zorunda değilsin."

Kızarıyor. "Senin için yemek yapmayı seviyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum ve eminim Audrey benim gibi kadınların feminizmi yüz yıl geriye götürdüğünü düşünüyordur, ama işte görüyorsunuz."

Bakışlarım onun çıplak bacaklarına düşüyor. "Bence Audrey'nin canını daha çok sıkın şey, altında hiçbir şey yokmuş gibi görünmen.

o tişörtü."

"Belki Audrey daha sık eşofmanla dolaşsaydı, onunla baş başa kaldığında biraz daha mutlu görünebilirdin."

"Yani evlilik sorunlarımın küçük bir kıyafet değişikliğiyle çözülebileceğini mi söylüyorsunuz? Ben de sorunlarımızın bundan daha derin olduğunu sanıyordum."

Gülümsemesi bilmiş, *yetişkin*. "Diyorum ki, eve döndüğünde üzerinde sadece bir eşofman olan bir kadınla evli olsaydın, muhtemelen seni kucağına tırmanıp seni ne kadar özlediğini göstererek karşılardı. Bu da bir ya da iki sorunu çözerdi."

Çenem kilitleniyor ve gözlerim kapanıyor. Daisy'nin kanepede üzerime oturduğunu, ellerimden birini kalçalarının arasına çekerek gelişime ne kadar hevesli olduğunu gösterdiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

"Evet," diye mırıldandım. "Bu birkaç sorunu çözebilirdi."

Ama şu anda sadece sorun yaratıyor.

DAISY

I Cuma günü yalnızım ve annem aradığında yemek hazırlıyorum. Eskiden annemle konuşmayı çok severdim ama son bir yıldır o kadar çok yalan söylüyorum ki, telefonumda onun adı her geçtiğinde yüzüm kızarıyor. Bu yaz, tabii ki, daha da kötüleşti. Ona Santa Cruz'da çalıştığımı söylersem, Harrison'ı görüp görmediğimi soracak ve muhtemelen Harrison'ı *arayıp* beni kontrol etmesini isteyecek. Ben de çocukça bir tavırla "seni ilgilendirmez" demeyi tercih ettim. Bu iskambilden evin çökmesini engellemek.

"Merhaba bebeğim!" diye bağıyor, cevap verdiğim için çok heyecanlı olduğu belli. "Nasıl gidiyor? Ne yapıyorsun?"

"Tadı bok gibi olmadan bir protein karışımına süper yeşillikler koymaya çalışmak. Oh, ve tartiflette yapmaya çalışıyorum - bir yemek programında görmüştüm ve harika görünüyordu."

"Mutfakta oyalanmamalısın," diye azarlıyor. "LSAT için çalışmalısın."

İç çekiyorum. Harri- son gibi azimli biri için mükemmel bir anne olabilirdi. Onun yerine benimle birlikte oldu. "Mutfakta uğraşmaktan hoşlanıyorum."

"Daisy, bu önemli. Keşke eve gelsen. Tam zamanlı çalışabilirsin."

"Anne." Sesim sertleşiyor, onu vazgeçmesi için uyaran bir ses. "Ben halimden memnunum."

"Sana ne oldu bilmiyorum," diyor ama sesinde kızgınlıktan ziyade keder var. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum ama artık doğru şeyi söyleyemeyecekmişim gibi hissediyorum."

Kalbim sıkışıyor. Benim için çok şey istiyor, benim kendim için istediğimden çok daha fazlasını istiyor ve ben ona bunu istemeyi bırakmasını nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. "Özür dilerim," diye cevap veriyorum. "Sadece... şu anda baskıya ihtiyacım yok, tamam mı?"

"Haklısın." Gülmeye zorluyor. "Hukuk fakültesi hakkında ne bilebilirim ki? Duyduğum her şey ikinci el. Her neyse, seni özledim. Akşam yemeği yiyebilir miyiz?"

Harrison'ın Los Angeles'a ne zaman gideceğini merak ediyorum. DC'ye dönmeden önce onun yanında gönüllü olarak tek bir saat bile geçirmek istemiyorum.

"Tabii, iş programımı kontrol edeyim, tamam mı?"

"Şu sevdiğin beyaz peynirli ve domatesli makarnadan yapabilirim?" diye soruyor. "Ya da belki Kiev tavuğu?"

Sertleştım. "Bir restoranda buluşacağımızı düşünmüştüm." "Evde pişmiş bir yemeği tercih etmez miydin?"

"Tercih ettiğim şey Scott'la yemek yememek," diye çıkışıyorum. Bunu anlamak onun için neden bu kadar zor? Bunu daha açık ifade edebilmemin bir yolu var mı? Şüpheliyim.

O hala peri masalı sonunu -sevgi dolu bir koca, başarılı bir kız- elde etmek için çabalarken ben burada Harrison'la birlikte kendiminkini çoktan elde etmişim gibi davranıyorum.

Ve ikimiz de elimiz boş döneceğiz.

Harrison kapımı çaldığında henüz gün ağarmamıştı. "Gidelim Daisy," diye seslendi. "Gelgit geliyor."

Yataktan aceleyle çıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve bikinimi bağlamaya çalışırken garaja doğru koşuyorum. Ben ona ulaştığımda o çoktan dalgiç kıyafetini giymişti. O sörf tahtalarımızı cilalarken ben de benimkini çekıştırıyorum.

Çocukken onunla, Liam'la ve onların arkadaşlarıyla sörf yapmayı ne kadar sevsem de, bu daha iyi. O zamanlar kendimi hep beşinci tekerlek gibi hissederdim, ama burada, sadece ikimiz olduğumuzda... bir takımın önemli bir parçası olmak gibi. Amcamı ve arkadaşlarını seviyorum ama onlardan herhangi biri burada olsaydı aynı olmazdı.

Suya ulaştık ve daldık. Hava normalden biraz daha sakin, bu da kürek çekmeyi kolaylaştırıyor, ancak iyi bir set için bir süre beklememiz gerekiyor.

"Dün gece iş nasıldı?" Tahtamın üzerine oturarak soruyorum. Benden önce uyandığından eminim; ben yattıktan çok sonra, geç gelmişti.

Öne doğru eğilip avuçlarına dayanıyor. "Her zamanki gibi göz kamaştırıcı." Sesindeki alaycılığı fark etmemek imkânsız. Londra'ya gitmeden önce birkaç ilginç müşterisi olduğunu biliyorum, aksi takdirde sıkıcı olan işini telafi eden müşteriler. Ama onları transfer etti. Peki neden hâlâ orada?

Ellerimi havaya kaldırdım. "İkimiz de çok zengin olduğunu bildiğimiz halde neden seni mutsuz eden bir işte kendine işkence ediyorsun? Bir yıl izin al. Hayallerindeki işi bul. Zaten artık her şey internette. Bahse girerim bir hukuk firması, taşınmayı reddedersen istediğin işi buradan yapmana izin verecektir."

"Ben zengin değilim Daisy, rahatım. Babamın parası var. Sadece iyi bir işim var."

Gülüyorum. "Evet, burada nasıl zar zor geçindiğinizi görüyorum."

Omuz silkiyor. "İyi bir hayatım var ve evet, miras kalan bir miktar parayla işe başladım ama bu beni yine de zengin yapmıyor."

Kulağa tam da zengin birinin söyleyeceği türden bir şey gibi geliyor.

"İşten bahsetmişken," diye kaşlarını kaldırarak ekliyor, "Liam dedi ki yazı LSAT için çalışarak geçiriyorsun, ama seni bir kez bile akademik bir şey yaparken görmedim."

Kahretsin. "Bütün hafta ders çalıştım. Beni okurken görmedin mi?"

Bana orantısız bir sırıtış attı. "Komik, ben de hukuk fakültesinden önce *Bir Rock Yıldızı Hayranının Günlüğü*'nü okuduğumu hatırlamıyorum."

"Kadın kahramanın gizlilik anlaşması imzalaması gerekiyor, yani yasal bir durum," diye cevap veriyorum ama hâlâ gerçek bir cevap beklediğini anlayabiliyorum. Derin bir iç çekiyorum. "Aslında hukuk fakültesi konusunda emin değilim. Bu da annemin planlarından biri."

"Sırf annenizi mutlu etmek için üç yıllık pahalı bir diploma alamazsınız."

Oh, yapamaz mıyım? Çünkü onu mutlu etmek için dört yıllık pahalı bir eğitim aldım.

"Biliyorum. Bu profesör geçen yıl bana iyi bir yazar olduğumu söyledi ve yüksek lisans yapmayı düşünmemi önerdi, ben de sırf hukuk fakültesinden *çıkış* yolu gibi görüldüğü için heyecanlandım."

"Yüksek lisans yapmakla ilgileniyor musun?"

"Hayır. Hiç de değil." Annemin gurur duymasını sağlayacak bir yol bulmaya çalışırken ben de en az onun kadar pervasızca çabalıyordum. Onun için biri olmayı, kendimin daha iyi bir versiyonuna dönüşmeyi istediğimden daha çok istedim.

Küçük bir dalga yaklaşırken tahta altımda yuvarlanıyor. "Ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Çünkü hukuk fakültesine gitmezsem, başka bir plan yapacak, özel olduğumu anlamasını istediğimde özel olmam için yeni bir yol bulacak... değilim. Ben özel değilim."

"*Elbette* sen özelsin," diye ısrar ediyor, sesi benim adıma neredeyse kızgın çıkıyor.

Gülüyorum ama bu hüzünlü bir ses. "Bunu söylemek zorundaydın. Ama gerçekten değilim. Annem harika bir öğrenciydi ve okulu çok severdi. Ben her şeyde iyiyim, en iyi ihtimalle ve okuldan nefret ediyorum." Başımı önümüzdeki dalgaya doğru eğiyorum ama o bunu görmezden geliyor.

"Özel olmanın başka yolları da var-"

Tahtamı çevirmeye başlarken başımı sallıyorum. "Bu şekilde değil. Onun için değil. Ve bu arada kendimle ne yapacağımdan da emin değilim."

"Bence işe kendinle ilgili *hiçbir şey* yapmak zorunda olmadığını düşünerek başla," diyor kürek çekerken ve sesi bir kez daha öfkeli çıkıyor, sanki beni kendimden savunuyormuş gibi. "Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Gülümsüyorum, istemeyerek.

Dünyada başarısızlıklarımı detaylandırabilecek yüzlerce insan var. İçlerinde en iyisi olan Harrison beni her şeye rağmen severken umursamak zor.

Eve gittiğimizde, ekstra uzun, ekstra sıcak bir duş alıyorum ve sonra tüm kapıları açıp bize acai kaseleri yaparken müzik açıyorum. Yaptığım dağınıklıkla şakacı bir şekilde dalga geçiyor ve her lokmayı yiyor.

Daha sonra ikimiz birlikte güvertede oturuyoruz. O kitap okuyor ve biraz çalışıyor. *Bir Rock Yıldızı* Hayranının *Günlüğü*'nü okumayı bitiriyorum ve ana karakter ile grubun geri kalanı arasında sadece bir seks sahnesi olduğunu keşfedince hayal kırıklığına uğruyorum.

Akşamları o bize biftek pişirirken ben de patates ve salça yapıyorum. Yemek yaparken mırıldanıyorum ve böyle mutlu olduğumu fark ediyorum. Eğer gerçekten kendim için bir şeyler yapmak zorunda olmasaydım, sadece *var olabilseydim*, seçeceğim varoluş tam olarak bu olurdu. Yemek yapardım, sörf yapardım ve biriyle ilgilenirdim ve ilgilendiğim kişi o olduğu sürece bu bana fazlasıyla yeterdi.

Her şey olabilir.

"Film izlemek ister misin?" Yemeği toplarken sordum.

Tereddüt ediyor. Çoğu gece odasına gidip dizüstü bilgisayarında bir şeyler izliyor ve bu gece de bunu yapmayı tercih ettiği çok açık.

"Genç Disney saçmalığıysa hayır," diyor sonunda. "Sana iki kez bakıcılık yaptığımda bana *Camp Rock* filmlerinin ikisini de izletmiştin."

İnledim. "Harrison, ben kaç yaşındaydım... yedi mi? Yedi yaşındayken ne izlemek istiyordun ve *hâlâ* izlemek istiyor musun?"

"*Yıldız Savaşları*," diye yanıtlıyor. "Ve evet. Ama ne demek istediğini anlıyorum."

Eski bir film seçiyoruz, ikimiz için de bir şeyler içeren bir film - onun için şiddet, benim için Ryan Gosling.

Kendini kanepenin bir ucuna yerleştiriyor ve ben de diğer ucuna kıvrılıyorum, ancak kısa sürede uzandım ve alanın çoğunu kapladım. Ayak parmaklarım onun kalçasına sürtünüyor ve ayağımın tabanına bir tırnağını sürtüyor, bu da beni güldürüyor.

Film benim beğenime göre biraz fazla şiddet içeriyor ve Harrison'inkine göre biraz fazla mantıklı. Ryan Gosling ne zaman kadın kahramanla flört etmeye başlasa, Harrison "Bana bir mola ver" diye mırıldanıyor, ki bunu görmezden geliyorum çünkü filmin en iyi kısmı bu.

Bekar kalmaya ne kadar kararlı olursam olayım, Ryan Gosling ve ekrandaki kızın sahip olduğu şeyi istiyorum, her ne kadar ikisi için de iyi sonuçlanmayacağı açık olsa da. Ryan Gosling onu öptüğünde, hüznü bir iç çekiyorum. Ben de bunu istiyorum.

Harrison sırtıyor. "Az önce birini öldüresiye dövdü ama sen *hâlâ* ona bayılıyorsun."

"*Ona* bayılmıyorum. Onu öpüş şekline bayılıyorum. Bu romantik, öpüş şekli. Yüzünü tutuşu ve tutuşu."

Harrison, "Az önce onun saldırı suçundan yargılanmasını sağladınız," diyor. "Hayatımda bir kadını hiç böyle öpmemiştim."

Ona sivri bir bakış fırlattım, tek kaşımı kaldırdım. "Belki bu bazı şeyleri açıklar. Bunu benim için mahvetme."

Sessiz. Muhtemelen Ryan Gosling'i suçlamak istediği suçların bir listesini çıkarıyordur.

Belki de yaralanmıştır.

Belki bu bazı şeyleri açıklar saçmalığımla çok mu ileri gittim? Tabii ki yaptım. Adam daha yeni terk edildi ve muhtemelen hala bir açıklama bekliyor, ben de koca ağzımla bunu sağladım. "Ben-"

"Bunu romantik yapan nedir?" diye soruyor ben daha özür dilemeye fırsat bulamadan. Sesi daha sessiz, biraz belirsiz. *Durakladı.*

Ona bakarken ayaklarımı altına alarak kıvrılıyorum. "Bu... sahiplenici. Sanki aralarına kimsenin girmesine izin vermeden ölecekmiş gibi. Bir kadını öperken elini kalçasına koyarsın ve sanki bir şey deniyormuşsun gibi olur. Nasıl gideceğini bilemezsiniz; fikrinizi değiştirebilirsiniz; ne istediğinizden emin değilsinizdir. *O* öpücük mü? Elleri kızın yüzünü okşarken? Bu bir bağlılık. Onu istiyor ve tüm dünya bilse bile umurunda değil."

"Yani, beklediğin şey bu mu?" Ekrana doğru başını sallıyor. "Sana resmen saldıran ama *önemsemediğini* gösterdiği için sorun olmayan biri mi?"

Kumandayı kaptığım gibi televizyona dönüyorum. "Hiçbir şey için beklemiyorum. Erkeklerle işim bitti."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Siz heyecanlanmadan söyleyeyim, ben de lezbiyen olduğumu söylemiyorum." Aslında biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Omuz silkiyorum. "Tüm bu çabaya değmez. Aşk değil ve seks *kesinlikle* değil. Klitorisimi bile bulamayan bir aptalın boşalması için neden hamilelik ve hastalık riskine gireyim ki? Kendim çok daha kısa sürede bulabilirim." Nefes verişini duyulabiliyor, sanki içindeki havayı boşaltmışım gibi. "Odayı geçip içki dolabına doğru ilerlerken, "Bundan biraz daha fazlası var," diyor. Ve sen ne yapacağını bilen bir adam seçiyorsun.

o yapıyor."

Tüm film boyunca bir burbon içmiştir ama şimdi kadehini ağzına kadar doldurur ve çarparken orada kalır. Sonunda geri döndüğünde, bütün şişeyi yanında taşıyor.

Görünüşe göre onu içmeye ben sürüklemişim.

HARRISON

I Başım zonklayarak uyandım. Bir an için kafam karışıyor, Daisy ile birlikte yemek yediğimiz ve şiddet içeren bir film izlediğimiz çok sağlıklı bir akşamı hatırlıyorum.

Oh. Doğru.

Sağlıklı gecemizin sonu bana bir ton tuğla gibi çarptı: Daisy kimsenin klitorisini bulamadığından bahsediyordu.

Daisy, "*Çok daha kısa sürede kendim bulabilirim.*" diyor.

Ve içimdeki çılgın deli şöyle demek istiyordu: "*Klitorisini bulabilirim. Seni o kadar sert boşaltabilirim ki, kelimeleri oluşturamazsın.*"

Hay sikeyim. Ondan sonraki bir saat içinde muhtemelen yarım şişe burbon içtim.

Saçma tabii. Kıvrımlarıyla, boğuk sesiyle ve her şeyi iğrenç gösterme alışkanlığıyla o küçük Daisy'nin iç yüzünü ortaya çıkaracak bir erkek bulmamasına imkân yok. Onunla ilgili her şey denemeniz için size yalvarıyor.

Ama şansını deneyen şanslı dallamalardan biri olmayı o kadar çok istiyorum ki, bu iğrenç bir şey.

Yönetici ortak Aaron Baker içeri girdiğinde, Pazartesi öğleden sonra eşyalarımı topluyordum ve gelgitten önce eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

"Toplantıya mı gidiyorsun?" diye soruyor.

Bunun bir toplantı olduğunu varsayıyor çünkü burada geçirdiğim süre boyunca hiçbir zaman eve gitmek için erken ayrılmadım. Bir kez bile "*Canım sörf yapmak istiyor*" ya da "*Karımı görmek istiyorum*" demedim.

"Hayır, aslında. Sahilde bir arkadaşım ile buluşacağım. İşler hala oldukça yavaş."

Kaşlarını kaldırıyor. "Saat dört buçukta işten çıkarsan iyileşmezler."

Çenem gıcırıyor. Yıllarca deli gibi çalıştım ama işte buradayız. Sanki yeniden ortak olmuş gibiyim. "Burada iş yapmadan oturup bir şeyler gelmesini umacak değilim Aaron. Faturalarım gayet iyi."

"Bulunduğun yere daha önce *iyi* işler yaparak gelmedin Harrison. Bunu biliyorsun. Bak, gözden geçirmem gereken bazı sözleşmeler var. Onları Zoe'ye verecektim ama yine de senin gözünün üzerinde olmasını tercih ederim. Ben çıkıyorum ama görüşmek için saat dokuzda dönerim."

Şaka yapıyor olmalısın. Sırf bir şeyi kanıtlamak için kıdemsiz bir ortağa vereceği işi ona yüklüyor - beni geri aldığı için ona borçluyum.

Ve işimin yüzde doksanı olmasına rağmen sözleşmeleri incelemekten nefret ediyorum. Hayatımın bu noktasına nasıl geldim? Hukuk diploması aldım çünkü öyle yapmalıymışım gibi görünüyordu. Audrey ile evlendim çünkü evlenmem gereken türden bir kadın gibi görünüyordu, onunla kaldım çünkü evlenmem gerekiyordu ve onu Londra'ya kadar takip ettim çünkü başarısız olduğumu kabul edemiyordum. Sanki yol boyunca bir yerlerde, hayatımdan zevk almam gerektiğini unuttum, sadece kazanmam değil.

Normalde omuz silkip geçerdim ama Baker'ın saçmalığı Daisy'yle sörf yapamayacağım, Daisy'yle akşam yemeği yiyemeyeceğim, dalış kıyafetini çıkarırken onu izlememek için kendimle savaşılamayacağım, duştan çıkar çıkmaz yanımdan geçerken hindistan cevizi esintisi hissedemeyeceğim anlamına geliyor.

Onunla bir geceyi kaçırmak beni bu kadar rahatsız ediyorsa, Malibu'da bir hafta sonu tatiline nasıl dayanacağım?

Yapamıyorum. Yapamıyorum işte.

Birini getirsem sorun olur mu?

OLIVER

Sanırım kadın biri? İğrenç Audrey olmadığı sürece, ne kadar çok o kadar iyi.

Çıktığım bir kız değil. "Bebek bakıcılığı" daha doğru olur. Onunla yıllar önce tanıştın. Liam'ın yeğeni Daisy mi? Hatırlar mısın bilmem.

Evet, belli belirsiz. Eğer güzel annesinin yarısı kadar çekiciyse, o zaman kesinlikle hoş karşılanır.

Bunu neredeyse unutmuştum. Bridget çok tatlı - Daisy gibi sarışın ve mavi gözlü - ve sadece bu bile onu herkesin ilk aşkı yapmaya yetiyor. Ama Daisy'de Bridget'in asla sahip olmadığı, gözlerinizi alamayacağınız bereketli ve çökmekte olan bir şey var. Oliver'ı sık sık görmüyor olabilirim ama bunun keşfetmek isteyeceği bir şey olduğundan eminim. Sanırım bu yüzden bebek bakıcılığı yapacağımı söyledim - bizim hakkımızda yanlış bir fikre kapılmasın diye, ama daha da önemlisi, *kendisi* için yanlış bir fikre kapılmasın diye.

Lovelier. Ama o arkadaşımın çocuğu, bu yüzden onunla her türlü etkileşimin bekar olması gerekiyor.

OLIVER

Kendimi uyarılmış sayacağım.

Bir keresinde Oliver'ın Mikonos'taki bir barın dans pistinde bir kadını kelimenin tam *anlamıyla* büyülediğini gören içimdeki alaycı, daha fazla söz almak istiyor ama bunu yapmak sadece bunun arkadaşımın çocuğunu korumaktan daha fazlası olduğunu kanıtlayacak.

Sanırım daha fazlası var, ama harekete geçmediğim sürece kimsenin bilmesine gerek yok.

Eve geldiğimde Daisy kanepeye kıvrılmış kitap okuyordu ama benim dikkatimi çeken şey tezgahın üzerinde duran resim oldu.

Tuhaf bir esaret kıyafeti içinde güzel ve inanılmaz derecede sikilebilir görünen bir karakalem çizimi. "Nedir bu?"

Omuz silkiyor. "Bu adam her gün resmimi çiziyor. İşi bittiğinde bana hep bir tane bırakır."

Çizgi porno diye bir şey var mı bilmiyorum ama eğer varsa bu çizim tam da o türe uyuyor. "Bu elbise de ne?"

"Bu onun ilgilendiği bir video oyunu. Karakter bunu giyiyor."

Çenem gıcırđıyor. Bu adam yüzde yüz onu daha da az kıyafetle çiziyor ve o resimleri kendisi için saklıyor. Yirmi dört saat içinde belki de üçüncü kez, onu bu işi bırakmaya nasıl ikna edebileceğimi merak ediyorum.

"Gelecek hafta sonu benimle Malibu'ya gelmek ister misin?" Aniden sordum. *Çok* ani oldu. Yapmak zorunda olduğum bir ricaymış gibi geliyor. "Oliver bir ev kir alıyor."

Gözlerini deviriyor. "Harrison, beni davet etmek zorunda değilsin. Parti vermeyeceğim ya da boğulmayacağım, söz veriyorum."

Anahtarlarımı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve bir anda beni boğmaya başlayan kravatımı çekiştiriyorum. Bunu kendim için yapıyormuşum gibi göstermeden onu nasıl ikna edebilirim? "Ondan değil. Sadece hoşuna gideceğini düşündüm. Burası tam sahilde ve orası buradan daha sıcak olacak. İstersen bütün gün sörf yapabilirsin."

Bana temkinli bakıyor ama bakışlarında heyecan da var. "Yoluna çıkmaz mıyım?"

"Oliver ile yıllardır kayda değer bir zaman geçirmedim. Matthew grubun dışa dönük olanıydı ve o gelmiyor. Eğer bir şey olursa, bunu daha az garip hale getirirsin."

Ağzı yumuşuyor. "Bunun en azından kısmen, bana göz kulak olmazsan boğulacağımdan endişe ettiğın için olduğunu kabul et."

"En azından kısmen, sana göz kulak olmazsam boğulmandan endişe ediyorum. Ama aslında gelmeni istiyorum." Gözlerimiz buluştu. *Gel. Yıllardır hiçbir şeyi bu kadar istediğimi hatırlamıyorum.*

"O zaman ben de geliyorum." Gülümsemesi o kadar geniş ki, hem sorduğum için seviniyor hem de pişmanlık duyuyorum.

Oliver'ın onu yalnız bırakmasına imkan yok ve onu suçlayamam.

Kendim bile zar zor yapabiliyorum.

DAISY

M Eski sevgilim beni bir sürü geziye götürdü. St. Michael's, New York City, Miami. Harrison'la iki gün sörf yapmak için hepsini seve seve takas ederdim, her ne kadar beni çoğunlukla Pazar gecesine kadar hayatta kalacağımdan emin olmalıyım. Neyse ki Wharf Seafood'a hafta sonları çalışamayacağımı söylemişim ama gitmemek anlamına gelseydi işi bıraktırdım. Hayatımda bir seyahat için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Salı gecesi suda yanımda süzülürken Harrison'a "Yolda sörf yapmalıyız," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. Sönmekte olan ışık, tıraşsız çenesindeki su damlacıklarına vuruyor ve kalbim hızlanıyor. Sörf tahtası üzerinde Harrison'dan daha iyi görünen bir adama daha önce hiç rastlamamıştım.

"Nereye giderken sörf yapacağız? Şu anda sörf yapmıyor muyuz?"

"Malibu yolunda. Dün gece haritaya bakıyordum. Monterey'deki Asilomar'da durabilir, sonra Big Sur'a gidebiliriz. Sonunda McWay Şelalesi'ni görebilirsin."

"Daisy, sahil boyunca seyahat etmemiz saatler sürer, özellikle de mola verirsek. *Özellikle de* sörf yapıyorsak."

"Doğru ya. Bu yüzden Perşembe sabahı yola çıkmalı ve o gece Santa Barbara'da kalmalıyız."

Sırıttıyor. On yıl önce aşık olduğum o vahşi, ukala sırtı, ama aynı zamanda gözlerinde tatlı bir şey var. Onu aynı ölçüde hem eğlendiriyor hem de sinirlendiriyorum. "Perşembe mi? İşten *iki* gün izin almamı mı istiyorsun?"

"Her şeyi planladım. İlk günü sörf yaparak ve dediğim gibi Big Sur'u gezerek geçireceğiz." Dik oturuyorum, bizim için yaptığım planlar konusunda soğukkanlı olamayacak kadar heyecanlıyım. "Sonra ikinci gün Malibu'ya gitmeden önce Rincon'da sörf yaparız. Hadi ama. En son ne zaman tatile çıktın?"

"Londra'daymış gibi davranarak geçirdiğim iki ay vardı."

Avuçlarıma yaslanıyorum. "Bu bir tatil *değil*."

"Beni kovduracaksın Daisy." Yine de bunu pek umursamıyormuş gibi söylüyor.

"Ve sonra gerçekten hoşlanacağı bir kariyer ararken gençliğinin son günlerinin tadını çıkaran süper zengin bir adam olacaksın. Neden endişelendiğini anlayabiliyorum." Sanki bu gerçekten de üzücü bir durummuş gibi ağzımı büzüyorum. Bakışları bir an için dudaklarıma düşüyor, sonra gözlerini kaçırıyor.

"Zengin değilim, bunlar gençliğimin *son günleri* değil ve saçma fikirleri tamamen makul gösterme konusunda sinir bozucu bir yeteneğiniz var."

"Yani Perşembe günü mü ayrılıyoruz?"

Gülüyor. "Hayır, ama muhtemelen Cuma günü izin alabilirim. Zaten ofisin yarısı grip oldu. *Bir* sörf molasında durabilir ve muhtemelen McWay Şelaleleri'ni görebiliriz."

Sanırım hiç yoktan iyidir, yine de "*Bu otelde sadece bir yatak mı var?*" fantezimin canına okuyor.

"Surat asmayı bırak," diyor. "Perşembe gününü kabul etseydim, Carmel'i görmek için Çarşamba günü de yola çıkmamızı önerecektin."

"Carmel'i seviyorum. Ve şu anda iyi bir mola var-"

Bir kahkaha atar. "Biliyordum. Kötü örnek oluyorsun Daisy."

"Ben en iyi etkiyim."

"İkisi de olabilirsin," diyor gülümseyerek.

Cuma sabahı ondan önce uyandım, uykuda kalamayacak kadar heyecanlıydım ve sabahın erken saatlerinde güneşin altında normal esneme, şınav ve lunge hareketlerimi yaptım. Neredeyse bitirdiğimde, Harrison'ın arkamda, elinde bir fincan kahve, beni izlediğini görüyorum.

Suçlu görünüyor, sanki bir şey yaparken yakalanmış gibi.

İçeri girdim, kapıyı arkamdan kilitledim. "Kahveni huzur içinde içmene izin vereyim diye mi ekstra sessiz davranıyordun?"

"Onun gibi bir şey." Gözlerime tam olarak bakamıyor, bu da beni merakta bırakıyor. Kabul etse de etmese de aramızdaki şeyler değişiyor. Elbette, bir süredir kadın olduğumun farkındaydı.

-Buradaki ilk sabahımdaki ereksiyon hali en sevdiğim anılarımdan biridir ama şimdi farklı. Bana belli bir şekilde baktığında, sanki onları görmezden gelmeye çalışmak yerine olasılıkları düşünüyor gibi.

"Buna hazır mısın?" Ben soruyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, sanki soruyla daha fazlasını kastetmişim gibi. Belki de kastetmişimdir.

"Evet." Gülümsemesi midemi bulandırıyor. "Ben hazırım."

O kahvesini içiyor, ben hızlı bir duş alıyorum ve sonra yola koyuluyoruz, Santa Cruz'un güneyine doğru ilerliyoruz ve John Steinbeck'in meşhur etmesinden bu yana çok fazla değiştiğinden şüphelendiğim çiftlik arazilerini - Watsonville, Salinas - geçiyoruz.

"Harika bir eyalet, değil mi?" Pencereden dışarı bakarak soruyorum. "İnsanlar Kaliforniya hakkında sonsuz boktan konuşuyor ama şuna bir bak. Burada her şey var."

Bana baktı. "Ağustos sonunda ayrılmak istemiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Göğsümün ortasında küçük bir sızı var. DC'ye geri dönecek bir şeyim olmaması tamamen mümkün, ama bu yine de burada kalacağım anlamına gelmiyor.

"Ben... ooh, kenara çek!" Aniden bağırdım. "İlerideki büfede bir dolara sekiz avokado var."

"Sekiz avokado ile ne halt edeceğiz?" diye sorar. "Eğer durmak zorunda olmadığımızı kabul edersen sana bin avokado alırım."

"Tasarruf edeceğiniz onca parayı düşünün," diye ısrar ediyorum.

"Sekiz avokadoya ihtiyaç duyduğum hiçbir zaman olmadığını ne kadar tekrar etsem azdır."

"Kenara çek" dedim.

"Ne alacağım?" diye soruyor ve başım ona doğru kayıyor. Çünkü *ne alacağım?* Bana seksi geliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve bakışlarımdan kasıklarına düşmesine izin veriyorum.

Elinin içine öksürüyor ve yoldan çıkıyor. "Eve dönerken müziği ben seçeceğim."

Sanırım kendi sorusuna cevap vermesi en iyisi. Sanırım benim cevabım çok farklı olurdu. Ve öksürmeden önce gözlerindeki ifadeye bakılırsa... onun da farklı bir cevabı vardı.

HARRISON

W Monterey'den geçip Pacific Point'e vardık ve tam da koyu gri fırtına bulutları güneyden süzülürken Asilo-mar'a ulaştık.

Daisy gülümsüyor, Doğa Ana bize ne yaparsa yapsın dışarıda olmaya kararlı. Ve ben nedense ona hayır diyemiyorum. "Gök gürültüsü duyarsak, dışarı çıkarız."

"Eğer *şimşek* görürsek. Gök gürültüsü anlamsızdır."

"Seninle pazarlık yapmıyorum Daisy," diye uyarıyorum, yolun kenarına park ederek.

Arabadan iniyor ve arka koltuğa uzanıp dalgıç kıyafetini alıyor. "Ne yapacaksın? Beni sudan mı çıkaracaksın?"

Birbirimize bakıyoruz ve gülmeye başlıyoruz.

"İyi," diyor. "Beni kesinlikle sudan çıkarırsın."

Bir yandan sörf tahtalarını arabadan indirirken bir yandan da onun dalgıç kıyafetini giymesini izlememek için kendimi zor tutuyorum. Havaya ve neredeyse öğle vakti olmasına rağmen, su sörfçülerle dolu; kısa süreli bir heyecan için her şeye degeceğini anlayan insanlar -işten kaytarmak, yıldırım çarpması riskini göze almak.

Su soğuk, gökyüzü gri ve sıraya doğru kürek çekerken mavi gözleri sanki hiç bu kadar mutlu olmamış gibi parlıyor. "Bunu seviyorsun."

O parlayan gözlerini bana doğru çeviriyor. "Bu bir macera. Ve bir uçuruma savrulma konusunda endişelenmeme gerek yok, bu da şaşırtıcı derecede güzel."

Onun yanında kalmak için küreğimi yavaşlatıyorum. "Bir gün Kosta Rika'nın güneyine gitmelisin. Gerçekten istikrarlı sörf. Bambeyaz kumlar. Ve su asla seksen dereceden daha soğuk olmaz."

Gözleri kapanır. "Tanrım, bu harika olmaz mıydı? Islak giysiler yok, suya atladığında şok yok..."

Hayatlarımız çılgınca farklı olsaydı, onu oraya götürürdüm. Sahilde bir kulübe kiralardım, orada her gün gönlünce sörf yapabilirdi. Hayatlarımız inanılmaz derecede farklı olsaydı, işimiz biter bitmez o bikiniyi üzerinden çıkarırdım.

Bu düşünceyi rahat bırak, Harrison.

Gelen ilk düzgün dalgada ayağa kalkıyor, dikkatini yoğunlaştırarak önce yukarı çıkıyor sonra da güzelce geri dönüyor.

Yanımdaki bir kadın "İşte gol bu," diyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. "Hedefler mi?"

"Sen ve o," diyor. "Kız arkadaşım ile iyi anlaşıyoruz ama o asla buraya gelip sörf yapmaz. Yani... Birbirinizden çok hoşlandığınız belli ama aynı zamanda *arkadaşsınız*."

"Biz birlikte değiliz." Kelimeleri çok hızlı söylüyorum ve sesimde bir parça suçluluk var. "O benim arkadaşımın kızı."

Sanki aynı anda hem bana inanmıyormuş hem de yırtıcı bir hayvan olup olmadığımı merak ediyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Daisy'nin geri dönüşünü izlemek için arkamı dönüyorum. Bulutların arasından süzülen loş bir ışık huzmesi yüzünün kıvrımlarını, ıslak ve dikenli uzun karpiklerini ortaya çıkarıyor. Bir an için nefesimi kesiyor.

Yanımdaki kadın haklıydı. Daisy gibi biriyle ilişki kurmak inanılmaz olurdu ama aynı zamanda tamamen imkânsız. Ve bu konuda hayaller kurmak, onun yerine sahip olduğum hayattan daha az memnun olmama neden olacak.

"Dertli görünüyorsun," diyor Daisy bana ulaştığında. "Üniversitede hayatımı boşa harcadığımı ve dünya sörf turuna katılmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Çünkü eğer öyleyse, aynı fikirdeyiz demektir."

Gülüyorum. "Evet, ben de tam olarak bunu düşünüyordum. İki ayak dalgası kategorisi var mı?"

Gülümseyerek beni tersliyor ve sonra tekrar gitmeye hazır bir şekilde kıyıya dönüyor.

Hedefler.

Keşke dünyada tıpkı onun gibi biri olsaydı ama o *değil*. Bridget'in kızı ve Liam'ın yeğeni değil, on yıldan daha genç değil, yaz sonunda Washington'a gitmiyor.

Gök gürleyene kadar yaklaşık kırk dakika daha sörf yapıyoruz. Daisy bana gözlerini deviriyor - tüm sözde sorumluluğuna rağmen, şimşek insanları yakana kadar burada kalırdı. Gerçi adil olmak gerekirse, başka kimse gelmiyor, yani tek gelen o olmazdı.

Arabanın yanında dalgıç kıyafetlerimizi çıkarıyoruz. Ona bakmadan bir havlu uzatmak için elimden geleni yapıyorum, çünkü üzerinde neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen bir bikini var ve titreyişine bakılırsa, eminim göğüs uçları elmas gibi serttir.

Önümde fark etmediğim uzun bir hafta sonu var. Şimdi denemeye başlamam herkesin yararına olur.

Beline bir havlu sarıyor, ardından bikinisini çıkarıp yerine eşofmanlarını giyiyor. "Önümüzdeki beş dakika içinde bana bir fincan kakao getirebilecek herkese sakso çekerim," diyor.

İstemedenden de olsa gülüyorum. Ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama Daisy yine Daisy olacak. "Bunun için fahişelik yapmadan önce kakao alıp alamayacağımızı *sormayı* deneyebilirsin."

"Ve hediye edilen atın ağzına bakmamayı denemek isteyebilirsin," diye yanıtlıyor. "Eğer bir kız sana kakao karşılığında sakso çekmeyi teklif ederse, ona lanet olası kakaoyu al ve sözünü tutmasını um."

O kadar zor durumdayım ki, onunla tekrar yüzleşebilmek için iki dakika boyunca bagajı yeniden dolduruyormuş gibi yapmak zorunda kalıyorum.

Pacific Grove'da öğle yemeği yiyoruz, burada seks yapmak zorunda kalmadan kakao almayı başarıyor ve Big Sur'a giden otoyola girdiğimizde bulutlar gitmiş, güneş açmış ve camları indirip Jack Harlow ile birlikte şarkı söylüyor.

Bixby Köprüsü'nün fotoğrafını çekmek için sunroof'u açtı. Sırf koltuğunda dans edişini izlemek için Jack Harlow şarkısını ikinci kez çalışıyorum ve her kelimesini bildiğimi fark edince gülüyor.

Audrey ile kalsaydım bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Bugün sörf yapamazdım. Audrey *asla* yolculuğa çıkmazdı. Camların açılmasına asla izin vermezdi ve kesinlikle Daisy'nin yaptığı gibi basları patlatmak için ses sistemiyle oynamazdı.

Bu, Au- drey ile birlikte yaptığımız şeylerden zevk almayacağım anlamına gelmiyor. Ama *bu* şekilde zevk almazdım. Onları vazgeçmeye değmeyecek kadar çok sevmezdim.

McWay Şelaleleri'ne ulaşmak yaklaşık bir saat sürüyor. Küçük, kalabalık yürüyüş yolundan seyir terasına çıkmadan önce otoparka park etmek için para ödüyoruz, önümüzde herkes fotoğraf çekerken sabırla sıramızı bekliyoruz.

"İçlerinden herhangi birinin manzarayı gerçekten gördüğünü düşünüyor musun?" Daisy usulca soruyor. "Yoksa tüm mesele ne kadar iyi bir fotoğraf çektikleri ve TikTok için doğru çerçevelenip çerçevelenmediği mi?"

Kalabalığa bakıyorum ve o *haklı, kimse* manzaraya bakmıyor. Sadece telefonlarına bakıyorlar.

Ona sırtıyorum. "Ve muhtemelen biz de aynı şeyi yapacağız."

Hâlâ tüm insanları gözlemliyor. "Ne olduğunu biliyor musun? Böyle anların güzelliği, sonunun gelmemesi. Tüm bu insanlar bu anların sürmesini sağlamaya çalışıyor ve bunu yaparken de anı tamamen *kaçırıyorlar*."

"Her zamanki *iyi taraftan bakma* tavrının altında biraz karanlık bir şey var, değil mi?"

Yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor. "Öyle deme," diyor usulca, gerçi bunun onu neden rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bu bir hakaret değildi Daisy. Biraz karanlık bir tarafa sahip olmakta yanlış bir şey yok. Eminim fark etmişsinizdir, benim de oldukça önemli bir yanımdır."

"Karanlık tarafın inanmak istediğin kadar zararsız değil," diye yarım bir gülümsemeyle cevap veriyor.

Sonunda gözlem güvertesine çıktık. "Hiç fotoğraf çekmeyelim," dedi. "Tüm yolculuk boyunca tek bir fotoğraf bile çekmeyelim."

Şelale kadar *onun* da bir fotoğrafını çekmek istiyordum. Şu anda yüzünde çok güzel bir şey var; sevimli, sakin, cesur ve hüzünlü. Keşke yakalayabilsem dediğim bir şey ama sanırım az önce söylediği de tam olarak buydu, değil mi? Bir şeyin fotoğrafını çekmeye çalışırdım ki onu kaybetmek zorunda kalmayayım. Ve kesinlikle kaybedeceğim.

Siyah metal parmaklığa yaslanıyorum. Suyun ağzı gerçekten de bir kayanın içinden gizemli bir şekilde altından akan masmavi Pasifik'e doğru uzanıyor. "Tıpkı resimlerdeki gibi görünüyor."

Başını sallıyor. "Öyle."

Başka bir şey söylemiyorum, ama... internette zaten görmüşken ilk elden görmek biraz boş.

Hazırlıklı olmadığım şeyleri, beklenmedik bir hediye gibi aniden karşıma çıkanları tercih ederim.

Bunlar geride bırakmayı hayal bile edemediklerinizdir.

Gün batımında Malibu'ya varıyoruz ve bizi *Architectural Digest*'ten fırlamış gibi görünen okyanus kıyısındaki beyaz bir eve yönlendiriyorum.

Kardeşimin kiraladığı Porsche'nin arkasına yanaştığımda, "Gördüğüm kadarıyla yine mütevazı bir kulübe," diyor.

Arabadan iniyoruz ve birkaç dakika sonra Oliver dışarı çıkıp bizi geniş bir gülümsemeyle karşılıyor. Saçları benimkinden daha açık renk ve benden daha bronz, ama bunun dışında birbirimize oldukça benziyoruz... kardeşimin biraz gevşek ahlak anlayışı dışında. O benim, eğer beni dünyasının merkezi haline getiren şefkatli bir anne tarafından büyütülmüş olsaydım, ebeveynlerimin hiçbirinin yapmadığı gerçeğini telafi etmek için her zaman doğru şeyi yapmam gerektiğini hissetmeseydim.

Önce o bana sarıldı. "Bebek bakıcılığı, *mon cul.*" *Bebek bakıcılığı, kıcımın kenarı.*

İkimiz de ona doğru bakıyoruz; rahat gülümsemesine, kızarmış yanaklarına, camları indirdiğimiz için uçuşan saçlarına. Bana inanacağını nasıl düşündüm? O çok lezzetli. Karşı konulmaz. Ve Oliver'ın ona karşı koyma ihtimali bile yok. Onun kolay Fransız çekiciliğine kapılacak çünkü kadınlar her zaman kapılırlar -Oliver ve Matthew'la yaptığımız yüzlerce yaz gezisinde buna ilk elden tanık oldum. Santorini, Mallorca, Amsterdam, Lizbon. Bu yerlerin ortak noktası nedir? Güzel kadınlar, kardeşlerim onlara doğru döndüğünde domino taşları gibi düşüyorlardı.

Nasıl durduracağımı bilmiyorum ama Oliver ve Daisy'yi birlikte düşününce göğsümde bir şeyler sıkışıyor ve bunun Daisy'nin namusunu korumakla pek ilgisi olduğundan şüpheliyim.

"Küçük Daisy, seni son gördüğümünden beri biraz değişmişsin," diyor ve kızın iki yanağını da öpüyor.

"Ve sen hiç değişmemişsin," diye yanıtlıyor. "Ne söylediğini bilmemi istemediğin halde Harrison'la hâlâ Fransızca konuşuyorsun."

Gülüyor. "Kötü bir alışkanlık."

"Özellikle de lise ve üniversitede hangi dili öğrendiğim hakkında hiçbir fikriniz yoksa."

Sırıttıyor. "Fransızca konuşuyor olsaydın şimdiye kadar beni tokatlamıştın."

Harika. Bu gezinin beşinci saniyesindeyiz ve şimdiden onunla flört ediyor.

Çantalarımızı üst kattaki oturma odasına taşımamıza yardım ediyor; burada arka duvar geniş beyaz bir kumsala ve batmakta olan güneşin altında mükemmel setler halinde yükselen dalgalara bakıyor. Sörfçüler sörf tahtalarını sallayarak manzarayı süslüyor.

Daisy'ye bakıyorum ve o da bana bakıyor, dışarı çıkmaya hevesli. Bunun için aç.

Asilomar'daki o sörfçü benim haftalar önce fark etmem gereken şeyi bir anda gördü: Daisy bir ilişkide isteyebileceğim *her şeye* sahip; mutlu, hayattan zevk alan ve onun bir parçası olmaya hevesli biri. Saçlarında kumlarla yatağıma gelecek ve Daisy'nin şu anda olduğu gibi gülümseyecek bir kadın; sanki hayat benimle paylaşmak istediği bir maceraymış gibi.

"*Mon Dieu*," diyor Oliver bikinisini giymek için banyoya gittiğinde nefesinin altından. "Daha önce yalan söylemiyordun. Anneyi uçuruyor, değil mi?"

"Ciddiydim Oliver," diye uyarıyorum. "Onun peşinden gitme."

Başını çevirdiğinde bakışlarında sempati var. "Evet, biliyorum. Bunu daha açık ifade edemezsiniz."

DAISY

I Burası mükemmel. Su Santa Cruz'dakinden daha sıcak, güneş parlak ve diğer sörfçülerden başka kaçacak bir şey yok.

Bu gezide kendimi davetsiz misafir gibi hissedeceğimden, Harrison'la birdenbire *arkadaşının asi yeğeniyle uğraşan* o eski *sorumlu adam* rutinine döneceğimizden endişeleniyordum ama tam tersi oldu.

"Ev hakkında ne düşünüyorsun Daisy?" Oliver tahtalarımızın üzerinde bir sonraki setin gelmesini beklerken soruyor. Aksanı hafif, sözcüklerin kendisinden çok vurgu yaptığı yerlerle ilgili.

"Henüz ana katı geçememiş olsam da şu ana kadar kesinlikle harika."

Sanırım Audrey bu konuda çok sofistike davranırdı. Sörf yapmak için ısrar etmezdi. Makyajını düzeltir ve bir şişe pahalı şampanya açarken evde bulduğu küçük bir aksaklıktan duyduğu hoşnutsuzluğu dile getirirdi.

-*"Bu dolapları gerçekten sevmedim"* ya da *"Şarap dolabı yok mu?"*

Audrey'nin mutlu olduğunu sanmıyorum, Harrison'ın da onunla mutlu olduğunu sanmıyorum ama yine de bir zamanlar onu istediği gibi beni istemesini sağlayabilseydim muhtemelen kendimle ilgili her şeyden vazgeçerdim.

"Size en üst kattaki büyük yatak odasını vereceğim," diyor Oliver. "Kendi jakuzisi de var bu arada."

Ondan Harrison'a bakarken gözlerim açılıyor, o da kardeşine Liam'ın bana sık sık attığı türden bir bakış atıyor.

sessizce "*Sen tam bir baş belası*sın." der.

"Aynı odayı paylaşmıyoruz Oliver," diyor Harrison. Neredeyse sesindeki hırıltıyı gizlemeyi başarıyor.

Oliver gülüyor ve elime uzanıp parmak eklemlerime nazık bir öpücük konduruyor. "O halde Daisy, bunu eski dostun Oliver ile paylaşmaya ne dersin? Ülkenizin tuhaf yöntemlerinde yeniyim ve yalnız kalmaktan korkuyorum."

Harrison açıklama yapmadan tahtamı Oliver'ınkinden uzaklaştırıyor. "Bu ülkede yeni değilsin," diyor ve bu kez hırıltısını gizlemiyor, "ve o senin lanet olası odanda kalmıyor."

Oliver bana göz kırpmıyor, sanki tam da beklediği sonuç buymuş gibi için.

Eve döndüğümüzde ışık neredeyse sönmüştü.

Üç ana yatak odası var ama benimki -en üst katta izole edilmiş- en iyisi.

Otuz dakika sonra bir güneş elbisesiyle aşağıya indiğimde mutfak tezgâhının yanında Fransızca konuşuyorlardı, nemli saçlarım tepeden toplanmıştı, ağzımda bir tutam kırmızı parlaticı vardı.

Beni gördüklerinde konuşmaları kesiliyor ve bir an için yüz ifadeleri neredeyse aynı oluyor. Sanki beklenmedik ve harikulade bir şeymişim gibi - bir su hortumu, bir gelgit dalgası, baharın ortasında aniden bastıran bir kar fırtınası.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Oliver, bir elini sırtımın alt kısmına koyup beni öne doğru çekiyor. "Çok güzel görünmüyor mu, Harrison?"

Harrison'ın çenesi kilitlenir. "O asla sevimli değildir, Oliver," diye homurdanıyor ve anahtarlarını almak için arkasını dönüyor. "Bırak artık şunu."

Oliver bir kez daha bana göz kırpmıyor, sanki birlikte bir şeyler yapıyormuşuz gibi, ama neyin içinde olduğumuzu tam olarak anlayamıyorum. Benimle flört mü ediyor? Bana Harrison'ı ayarlamaya mı çalışıyor? Hiçbir fikrim yok.

Aralarında huzursuzluk olan ne varsa restorana ulaştığımızda rahatlıyor. Kumun hemen üzerindeki açık hava masasında güzel bir yemeğin tadını çıkarıyoruz. Mezelerimiz geldiğinde ilk kırmızı şişe boşalmış oluyor ve ikincisi sipariş edilirken Oliver bana Harrison'ın yaz ziyaretleriyle ilgili hikâyeler anlatıyor. Yıllardır kardeşleriyle birlikte seyahat ederek ne kadar çok zaman geçirdiğini ya da annesi ve üvey babasının bu kadar çok mülke sahip olduğunu bilmiyordum - St. Antoine adında küçük bir kasabada bir üzüm bağı, Biarritz'de bir sahil evi, Provence'ta bir yazlık.

Oliver bana dönerek, "Onu gelecek yaz Provence'a götürmelisin," diye ısrar ediyor Harrison'a. "Hiç gittin mi?"

Eminim Audrey Provence'a binlerce kez gitmiştir, o kadar çok gitmiştir ki, geçerken uğramaya bile üşeniyordur. "Ailemin *birden fazla tatil evi olacak* kadar parası yok. Ülkeyi hiç terk etmedim bile."

Sırtıyor. "O zaman gelmek için daha da fazla sebep var. Benim ve Matthew için kardeşleriniz varsa onları da getirin. Matthew için de birilerini getirmelisiniz, yoksa sizi çalar. Aramızda en yakışıklı ve en çekici olan kesinlikle o."

Harrison'ın gözleri kararıyor.

"Harrison'ı kızdırıyorsun," diyorum Oliver'a. "Kardeşleri seksiliklerine göre sınıflandırmıyor."

"Çünkü o sonuncu olurdu," diyor Oliver, kadeh kaldırarak. "Açıkçası, önce Matthew, sonra ben, sonra da Harrison. Sen de aynı derecede güzel kız kardeşlerini Fransa'ya getireceksin, biz de bir hafta Provence'ta kalacağız, belki Île du Levant'ı da ziyaret ederiz."

"Daisy'nin kız kardeşi yok ve sen de onu Île du Levant'a götürmeyeceksin."

Fransızca isimlerin Harrison'ın dilinden dökülüşünü dinlemeye bayılıyorum. Onları söylerken ağzının hareket etmesine bayılıyorum. Harrison'ın Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşması ve bundan hiç bahsetmemesi tam Harrison'a göre.

"Île du whatever'in nesi var?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Oliver. "Harrison çıplaklık konusundaki görüşleriyle oldukça Amerikalı. Bence buna bayılırsın."

Ben gülüyorum ama Harrison gülmüyor. Ağabeyinin ona yem attığını biliyor *olmalı* ama sanırım bu onu yine de rahatsız ediyor.

Ayağına vuruyorum. "Gelecek yıl Provence'ı bilemiyorum. Onun yerine Harrison'dan beni Kosta Rika'ya götürmesini isteyebilirim."

Harrison rahatlıyor, sanki yolculuk gerçekten oluyormuş gibi, sanki tüm sorunlarını çözmüşüm gibi. Ve kalbim sert, duyulabilir bir şekilde çarpıyor, çünkü onu mutlu ediyorum ve bu da *beni* mutlu ediyor. Bu yaz bittiğinde ve tekrar yalnız kaldığımda kalbimin kırılacağını biliyorum ama şimdi onunkinin de nasıl olacağını merak ediyorum.

Yemekten sonra Oliver geldiğinden beri şaraptan başka bir şey almadığı için en yakın markete gidiyoruz. Dondurulmuş acai almak için dondurucu bölümüne koştuğumda sırada bekliyoruz.

"Hey, seni dün Zuma Plajı'nda görmemiş miydin?" diye soruyor yakındaki bir adam.

Başımı salladım. "Daha bugün geldim, yani ben değildim."

Sırıtır. "Özür dilerim. Sarışın ve bronz tenlisin... Sanırım Kaliforniya'da bu tanıma uyan pek çok kadın var. Sen nereden geliyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ve etrafımı saran kol tarafından susturuluyorum, büyük, sert ve sahiplenici, eli kalçamda duruyor. "İhtiyacın olan şey sende mi?" diye soruyor Harrison, normalde hiç olmadığı kadar yakınımda duruyor, o kadar yakın ki soruyu sorarken nefesi saçlarıma değiyor. Meme uçları onun yakınlığından, dokunuşundan, nefesinden dolayı sertleşiyor ve buna içerliyorum. Ne zamandan beri *herhangi bir yerde* kolunu bana doluyor?

Acai'yi aldım ve konuştuğum adama zorla gülümsedim. "İyi akşamlar."

Harrison'ın kolu düşüyor ama Oliver'a doğru yürürken yanımdan ayrılmıyor.

"Neydi o?" Talep ediyorum.

"Dondurucu bölümünde sadece görünüşüne bakarak sana asılan bir adamdan daha iyisini yapabilirsin Daisy," diye homurdanıyor.

Biz yaklaşırken Oliver gülüyor. "Seni Stanford kapüşonlu kötü adamdan o mu kurtardı?" diye soruyor. "Arabasındaki meyve ve kâğıt havluları gördüğümde iyi bir şey yapmayacağını anlamıştım. Tanrıya şükür Harrison araya girdi."

Ben gülerken Harrison bizi duymamış gibi davranıyor ve arabamızı boşaltmaya başlıyor.

Oliver'ın Harrison'ın kıskanç olduğunu düşündüğü çok açık ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de ben de merak etmeye başladım.

Eve döndüğümüzde bir şişe şarap içip uyumamak istiyorlar ama ben onlara katılamayacak kadar yorgunum ve nasıl olsa kardeşçe bir bağ kurmaya ihtiyaçları var diye düşündüm.

Yatmaya hazırlanırken kapıları balkona doğru açıyorum. Dalgalar çarpıyor ve aşağıdaki güverteden gelen sesler kulağıma ulaşıyor - radikal bir şekilde - çoğunlukla Fransızca gülüşmeler ve atışmalar.

Ve sonra, gün gibi açık, Oliver konuşur. "İstediğin kadar inkar et," diyor İngilizce. "Kandırdığın tek kişi kendisin."

Uykuya dalarken Harrison'ın bakkalda bana sarıldığını ve bir şekilde anladığım Fransızca kelimeler fısıldadığını hayal ediyorum. "Aramızdaki ilişkiyi anlıyor musun?" diye soruyor ve eli kalçamı sıkıca kavlıyor, gelecek şeylerin bir vaadi gibi. "Bunun her zaman olması gerekiyordu."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ben de senin görmeni bekliyordum."
Uyanıyorum ve karanlık tavana bakıyorum. Rüyamda söylediği
sözler gerçek hayatta asla söylemeyeceği sözlerdi.
Oysa o rüyada söylediğim sözler on yıldır dilimin ucunda, serbest
bırakılmayı bekliyor.

HARRISON

O Bir şişe şarap içtikten sonra Oliver'la yeniden tanıştık. Üzüm bağıyla ilgili planlardan ve Matthew'un Portekiz'de bir kızla olan lanetli ilişkisinden bahsediyoruz.

Ve sonra boşanmam hakkında konuştuk, her ne kadar konuşmamayı tercih etsem de. Muhtemelen herkese yalan söylediğim gibi aileme de durum hakkında yalan söyleyecektim ama Matthew ben ayrıldıktan bir hafta sonra Londra'ya gelecekti ve neden orada olmadığımı açıklamak zorundaydım. Bu konu kaçınılmaz olarak bildiğim yere varıyor: Audrey'nin benim için ne kadar yanlış olduğu ve *doğru* kızın şu anda bir kat üstümüzde olduğu.

"Onu sürekli izliyorsun," diyor Oliver. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Sinirimi bastırmak için yutkunuyorum. "Bu sadece bir alışkanlık. Küçükken onu sürekli izlemek zorundaydık ve bundan kurtulmak zor. Ayrıca, korkunç biri."

"*Korkutucu* mu? Ne açıdan?"

"Hiç mi dikkat etmiyorsun Oliver? Koridorda onu takip eden bir sapık olmadan lanet olası mağazaya bile giremiyoruz. Yorulana kadar sörf yapıyor ve yarın o havuzun derin ucunun yanında tek ayak üzerinde duracağını garanti ederim. Başına her şey gelebilir."

Sırıtişını, annemin çok sevdiği gamzelerinin parıltısını kaçırmıyorum. "Audrey yabancı bir şehre uçtu ve seni beş ay boyunca görmedi. Bir ob-

O sırada komşusunun onu izlediğini ya da havuzun yanında gerindiğini fark etti."

"Audrey esnemezdi," diye homurdandım. "Havuzu da yoktu."

"Anlatmak istediğimi kasıtlı olarak kaçırıyorsunuz, yani Daisy umursamaz biri olduğu için onun için endişelenmiyorsunuz. Endişeleniyorsun çünkü onsuz bir dünya katlanılamayacak kadar acı verici görünüyor. Ama Harrison... Birini kaybetme korkusu anlaşmanın bir parçası. Bu, onun senin için önemli olduğu anlamına gelir. Kendine işkence etmeyi bırak ve teslim ol."

Yapamam. Kimse bilmesene bile, nerede duracak? Gerçekten Daisy'yle bir hafta ya da bir ay yatıp sonra da hayatımın geri kalanını hiç olmamış gibi mi geçireceğim? "Tamamen farklı yerlerdeyiz Oliver. Ben yıllar önce bir aile kurmak isterken o hâlâ mezun olduğunda ne yapacağını bilmiyor. En eski iki arkadaşlığımı riske atmaya razı olsam bile, onu incitmeyi göze alsam bile, kötü bitmeye mahkum bir şeye başlamanın anlamı yok."

"Audrey'le tanıştığımda onunla ilgili düşüncelerimi neden paylaşmadım biliyor musun?" diye soruyor, kırmızı şarabın son kalanını kadehime doldururken. "Çünkü ne söylersem söyleyeyim, senin için kararı verecek olanın başarılı bir hayat için hazırladığın küçük kontrol listen olduğunu biliyordum. Planlarınla, yolunda gitmekle çok fazla meşguldün ve bu seni nereye getirdi? Hayatında bir kez olsun, sadece istediğini almanı ve sonuçların kendi kendine çözülmesine izin vermeni diliyorum."

Ama ben ne onun ne de Matthew'un büyülü hayatını yaşıyorum.

Peki ya kararsızca bahsettiği o sonuçlar? Benim için korkunç olurdu, ama onun için daha da kötü olabilir.

Karıştırıcının sesi beni şaşırttı.

Mutfığa girdiğimde Daisy'yi smoothie kaseleri hazırlarken buluyorum, Oliver da ona denememesi için yalvarıyor. Her ne kadar günün bu erken saatinde bu kadar gürültü yapmamasını ve bunu yaparken de kahverengi minik bir bikiniyle etrafta dolaşmamasını dilesem de, onu görünce gülümsememek mümkün değil.

O çok...kendinde. Kapıları sonuna kadar açmış, kalçaları gelen müzikle sallanırken esinti sarı saçlarını savuruyor

telefonundan.

"Durdurun onu," diyor Oliver. "Beni daha sağlıklı yapmakta ısrar ediyor ve ben bunu umursamıyorum. Ona bunun ne kadar Fransız karşıtı olduğunu açıkla. İçine fıstık ezmesi koyuyor, Tanrı aşkına."

Sırıtiyorum. "Bunu sağlığımız için yaptığını mı iddia etti? Bunu ikimizin de yataktan kalkmasını istediği için yapıyor."

Daisy gülümsemeye çalışarak yukarı bakar. "Madem ikiniz de ayaktasınız, içeride oyalanmamız için bir neden göremiyorum."

Gözlerim onunkilerle buluştu. *O mükemmel biri. Zamanlama farklı olsaydı, kendim için seçeceğim kişi tam olarak o olurdu.*

"Daisy, seninle evlendiğimde ve seni Fransa'ya geri getirdiğimde, bunu yediğimi kimseye söylemeyeceğime söz vermelisin," diyor Oliver.

"Bunun gerçekleşmesi için önce beni öldürmen gerekir," diyorum ona. "Bu saklaması daha zor bir sır olurdu."

"Onu öldürebiliriz. Her şey yoluna girecek," diyor Oliver'a ve omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Sır tutma konusunda iyiyimdir."

Sır saklamakta iyiyimdir.

Kelimeler mideme pis bir vaat, lezzetli bir sızı gibi çarptı. Aramızdaki bir şeyin sır olarak kalabileceğine gerçekten inansaydım... kendimi durduramazdım. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum. Yine de buradayım, hala var olmasını dilemeye çalışıyorum.

DAISY

I O kadar bitkinim ki sörf tahtamı sudan çıkarırken bacaklarım çamur gibi. Dalış giysimi çıkaracak gücüm bile yok.

"Tanrım, orada ne kadar kaldık?" Havlularımızın üzerine yığılırken Oliver soruyor. "Saatimi kontrol edecek enerjim yok." Güneş ıslak tenimi ısıtırken gözlerim uykulu bir şekilde kapanıyor ama Harrison'ın bakışları arasında başımı ona doğru çevirmeyi

başardım. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Orada bu kadar uzun süre kalmamalıydık."

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyorum ona ama cevap vermiyor.

Sanki dalgalar çekicimin altında yavaşça yükselip alçalıyor. Hayali hareket ve kumun sıcaklığı beni uyutuyor ve tekrar uyandığımda güneş gökyüzünde alçalmış ve Harri- son önümüzdeki sevimli küçük çocuğa top yuvarlıyor.

Uykulu gözlerle ikisine de bakarak doğruluyorum.

"Daisy," diyor Harrison, "bu Lincoln, beş yaşına yeni girdi ve bana neden cinlerin altınlarımızı çalması konusunda endişelenmemize gerek olmadığını açıklıyor."

"Sadece gökkuşağı ile seyahat edebilirler," diyor Lincoln. "Yani, eğer bir gökkuşağı varsa..." Ben başlıyorum.

Lincoln başını sallar. "O zaman endişelenmen gerek. İşte bu yüzden Hawaii'ye asla gitmeyeceğim."

"Şuradaki çift gökkuşuğı," diye açıklıyor Harrison bana sırtarak. "Görünüşe göre, onlar sadece dört şeritli bir hırsızlık otoyolu."

Harrison topu Lincoln'e yuvarlamaya ve onu kızdırmaya devam ederken kahkahalarımı bir öksürükle gizliyor ve ellerimin üzerine yaslanıyorum. Bu çocukla arası çok iyi, çok doğal.

Ve istediğı de tam olarak buydu, değil mi? Babası hep uzakta, annesi de Fransa'da olduğu için hiçbir zaman gerçek bir ailesi olmamıştı. Mükemmel bir eş, çocuklar ve istikrar istiyordu. Bunu yakında biriyle bulacak ve o kişinin ben olmayacağım gerçeğı kalbimi kırıyor. Audrey'nin sınıfını ve sofistikeliğini taklit etmeyi başarsam bile, bir ay içinde ona DC'ye erken döndüğümü ve *neden* erken döndüğümü söylemek zorunda kaldığımda jig sona erecekti.

Audrey'nin yaptığı onca yanlışa rağmen okuldan atılmadığını garanti ederim.

o GECE, üçümüz birlikte akşam yemeğı hazırlıyoruz, ancak Oliver'ın başlıca katkısı herkesin şarabını yeniden doldurmak oluyor.

"Her zaman böyle mutlu musun Daisy?" Oliver bardağımlı doldurmak için mutfağı girerken soruyor.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Öyle olduğumu iddia etmek isterdim ama geçen kış bende bir şeyler ters gitti. Ölmek istediğimden emin değilim ama *istemediğimden* de emin değilim. Durumdan mı kaynaklanıyordu? Babamdan miras kalan genetik bir zayıflık mıydı? Ne olduğunu anlamadığım gerçeğı, bunun bir daha olmayacağına yemin edemeyeceğim anlamına geliyor. Ama burada mutluydum. Hayatımın Harrison, sörf, güneş ışığı ve yemek pişirmekten ibaret olduğunu bilseydim, Oliver'a *evet, her zaman bu kadar mutluyum* demek oldukça kolay olurdu.

"Tatildeyiz. Mutlu olmamak çok zor olurdu," diyorum ona.

Oliver'ın bakışları sanki bunun gerçek olmadığını biliyormuş gibi bir an öylece kalır ve sonra kardeşine doğru ilerler. "Harrison tatilde oldukça mutsuz olur," diyor yumuşak bir gülümsemeyle, "ama bu sefer hiç de mutsuz olmadığını fark ettim."

Yemekten sonra, temizliğin çoğunu onlar hallediyor ve ben o kadar yorgunum ki ayakta zor dururken daha fazla şarap içmek için geride kalıyorlar.

Odama çekiliyorum, Harrison'ın Oliver'ı güldürmek için Fransızca söylediği şarkının sesiyle uykuya dalıyorum.

Hiç ayrılmak zorunda kalmasaydık, şu anda olduğum kadar mutlu kalacağımı neredeyse garanti edebilirim.

Sabah uyandım ama blender'ı çalıştırmamayı tercih ettim. Çöpteki boş şarap şişelerinin sayısına bakılırsa ikisi de akşamdan kalma olacak ve sekizde merdivenlerden inip bütün gün huysuz olmalarındansa on birde kalkıp sörf yapmaya hazır olmalarını tercih ederim. Oliver elinde bir fincan kahveyle çıplak karnını kaşıyarak dışarı çıktığında egzersizimi yeni bitirmiştım. "Dün gece içkiyi biraz fazla kaçırmış olabiliriz," diye ekliyor. "Tamamen Harrison'ın hatası."

Sırıtiyorum. "Evet, kendi haline bırakıldığında ne kadar muhafazakâr içtiğini fark ettim. Sorun *Harrison*."

"Kardeşimden bahsetmişken," diyor otururken, "ne zamandır ona aşıksın?"

Gözlerim irileşiyor. Çok açık konuştuğum için dehşete kapılıyorum ve benden daha iyi İngilizce konuşmasına rağmen yanlış kelime kullanmış olmasını umuyorum. "Onu bebekliğimden beri tanıyorum," diye cevap veriyorum. "O aileden biri. Yani her zaman."

Sırıışı nazik ve sempatik. "Sormak istediğim bu değildi. Ne kadar güzel olduğunu bildiğini sanıyorum. Neden sana asılmadığımı merak etmedin mi?"

Kendimi destekliyorum. Hiçbir kadın kusurları hakkında konuşulmasını hoş karşılayacak kadar güvende değildir. "Harrison bütün hafta sonu bana asılmaktan başka bir şey yapmadığını iddia ederdi."

"Harrison çok saçma ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Omuz silkiyorum. "O zaman ben sana göre değilim."

Gözlerini deviriyor. "Daisy, sen *her* erkeğin çay fincanısın, inan bana. Beni durduran şey seni izleyiş biçimi -sanki tüm dünyada istediği tek şey senmişsin gibi ve kendine tek bir ısırık bile verse asla durmayacağını biliyor." Oliver muhtemelen yanılıyor ama yine de kalbim çırpınıyor ve kanatlarını açıyor.

Söylediklerini gerçekleştirmek için hayattan istediğim her şeyden vazgeçebilirim. "O sadece beni kolluyor."

Oliver gerinir, sonra ellerini başının arkasında kavuşturur. "Biliyor musun, annemiz onu dün sahildeki o küçük çocuktan daha küçükken terk etti."

İrkildim. Düşüncesi bile bana acı veriyor. Çocukken bile bana acı verirdi. "Bunu nasıl yapmış olabileceğini hâlâ anlamıyorum."

Kahvesini yudumluyor. "Ama gitmeseydi dünyayı benden ve küçük kardeşim Matthew'dan mahrum bırakmış olacaktı. Eğer *benim* yakışıklı *olduğumu* düşünüyorsanız, Matthew'u görmelisiniz."

Gülüyorum. "Senin yakışıklı olduğunu iddia ettiğimi hiç hatırlamıyorum."

"Tartışmaya bile değmeyecek kadar açık," diye yanıtlıyor yavaşça kaybolan bir sırıtışla. "Ama demek istediğim şu: Harrison en çok sevdiği ve en çok *güvendiği* kişiyi çok genç yaşta kaybetti ve Audrey gibi çok da umursamadığı biriyle evlenmenin bir sigorta poliçesi olduğunu düşündü. Bir ilişkinin risklerine katlanmadan, yeniden bir ilişki *görüntüsü* vermek istiyordu."

"Bunların hiçbirisi benimle birlikte olmak istediği anlamına gelmiyor. Burada olmamın tek nedeni, beni hâlâ, eğer göz kulak olmazsa kum yiyecek bir çocuk olarak görmesi."

"Buna inanmanı isterdi, evet," diyor Oliver, Harrison mayosundan başka bir şey giymeden mutfağa girerken öne doğru eğilip fısıltıyla konuşuyor. "Kendisi de buna inanmak istiyor. Ama Daisy, seni izlemekten vazgeçmiyor. Sörf yaparken değil ama daha güvende olamayacağın zamanlarda da değil. Hamakta uzandığında seni izliyor. Tuvalete gittiğinde, seni izliyor. Dün sahilde uyuyakaldığında bile gözleri sendeydi. Senin kum yemenden endişe duyduğundan çok şüpheliyim."

Gözlerim kahve makinesiyle uğraşan Harrison'a kayıyor; gür saçları uykudan dağılmış, gözleri hâlâ uykulu. O kadar sevimli ki şu anda ona bakmak bile acı veriyor ve bu da Oliver'ın söylediklerini her şeyden daha korkunç kılıyor. Christian gibi değersiz biri bir şeyleri bitirerek beni paramparça edebiliyorsa, bu sonun Harrison'ın ellerinden gelmesi ne kadar kötü olurdu?

Ama hiç bitmeseydi ne kadar harika olurdu?

Başından beri beklediği kişi ben olsaydım?

HARRISON

I Çok az içmiş olmama rağmen bir önceki sabahtan daha da akşamdan kalma bir şekilde uyandım ve bu beni sinirlendiriyor. Daisy ile geçireceğimiz bu son günün en iyisi olmasını istiyordum.

Oliver'ın çoktan kalkmış olduğunu ve onunla takıldığını görmek beni daha da sinirlendiriyor. Bu sabah mavi yoga pantolonu giymiş. Bikinisinden çok daha fazla tenini örtüyor, ama yine de gidip ona bir battaniye sarma arzusu beni ele geçiriyor.

Aslında birkaç farklı arzu tarafından ele geçirildim ve kendime bunlardan herhangi birine *hayır* demek gittikçe zorlaşıyor.

Ona doğru eğilip bir şeyler fısıldıyor ve benim sinirim bir kademe daha artıyor. Dün gece bana eğer bir hamle yapmazsam, yapacağını söylemişti. Şaka yaptığını düşünmüştüm.

Belki de değildi.

"Biraz sert görünüyorsun," diyor Daisy, gülümseyerek içeri giriyor, tüm endişeleri yok eden *tatlı* bir gülümseme çünkü onu başka hiç kimseye aynı şekilde bakarken görmemiştim.

"Biraz aspirin ve kahvenin halledemeyeceği bir şey değil," diye cevap veriyorum.

Beni geçip gül ve hindistancevizi kokan suyunu dolduruyor. "Bu kadar eğlenmeni engellemek için dün gece ayakta kalmalıydım."

Sanki faydası olacakmış gibi. İş bittiğinde Oliver'ın değil de kendi yatağına döndüğünden emin olmak için bütün gece uyanık kalırdım.

"Evin *sorumlu* üyesi olarak görüldüğün zaman üzücü bir gün," diye cevap veriyorum.

"Evet," diye kabul ediyor. "Sen ve Oliver çıtayı inanılmaz derecede düşürdünüz."

Erken saatlerde suya giriyor, çalışma saatlerimizi en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyoruz. Öğle yemeği için mola verdiğimizde, bir gün öncesinden daha yorgun oluyorum. Sonrasında güvertede biraz kestirmeyi tercih ederdim ama Daisy tekrar dışarı çıkmak için can atıyor ve onu üç saat boyunca kardeşimle yalnız bırakmak istemiyorum. Ona asılmayacağına güveniyor muyum? Çoğunlukla. Gelecek için zemin hazırlamayacağına güveniyor muyum? Güvenmiyorum.

Güneş alçalmaya başladığında çok yorulmuştum. Dün gece bu kadar geç saate kadar ayakta kalmamalıydım ama sanırım beni en çok yoran şey Daisy'nin sürekli farkında olmak. Elbette, evimdeyken de onun fazlasıyla farkındayım ama burada, onu önce kendi gözlerimden sonra da Oliv- er'in gözlerinden gördüğümde durum farklı. Bu çifte doz ve şu anda dayanabileceğimden daha fazla.

Oliver ona sırtıyor. "Harrison bize karşı sorumlu davranmak üzere, değil mi?"

"Onu duymuyormuş gibi davranabilir miyiz?" diye sorar.

Gülümsemem sessizleşti. "Saat muhtemelen dördü geçmiştir, önümüzde altı saatlik bir yol var ve daha toplanmaya bile başlamadık."

Tanrım, altı saatlik bir yolculuk fikri şu anda dayanılmaz. Yatağa gidip bir gün ertelemek için her şeyimi verirdim.

Her birimiz kıyıya doğru son bir tur atıyoruz ve isteksizce eve doğru ilerliyoruz. Kendimi odama geçmeye ve eşyalarımı bir çantaya atmaya zorluyorum, ardından sörf tahtalarını arabaya bağlıyorum ama işim bittiğinde elimde hiçbir şey kalmamış oluyor. Dönüş yolculuğu kesinlikle buraya yaptığım yolculuk kadar iyi geçmeyecek.

"Bu yıl Paris'e geleceğine söz ver," diyor Oliver vedalaşırken.

"Göreceğiz," diye cevap veriyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Oliver arabanın diğer tarafına doğru yürür ve Daisy'ye gereğinden uzun süre sarılır. "Sen de gelmelisin," diyor. "Tarihi söyle, sana bir bilet alayım."

Öfkem, geriye hiçbir şey kalmayana kadar yıpranmış bir ip. Neden ona bilet almayı teklif ediyor ki? Sonra duyamadığım bir şey fısıldıyor ve ipin son parçası da kopuyor.

Öfkeyle arabaya tırmanıyorum ve o daha arabaya binmeden kontağı çeviriyorum. Geri çekilip ana yola doğru ilerlerken ona hiçbir şey söylemiyorum çünkü yapamıyorum. Aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Sahip olamayacağım şeyleri istemekten yorulduğumu biliyorum. Şu anda ağzımdan çıkan hiçbir şey makul olmayacak.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor sonunda, endişeli bakışları bana doğru yöneliyor.

Çenem gıcırıyor. *Bırak gitsin, Harrison. Ne söylediği önemli değil. Onu.*

"Ayrıldığımızda sana ne fısıldadı?" Çıtlatıyorum. Bunu kastetmişim.

en azından medeni görünmek için, ama öyle değil.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ve sonra sırtıyor. "El işi için bana teşekkür etti."

Frene basıyorum ve arabayı yolun kenarına çekiyorum. Bunun bir şaka olduğundan yüzde doksan dokuz eminim ama yüzde bir şüpheyile bile başa çıkacak kapasitem yok. Çok yorgunum. Çok fazla şey istiyorum.

"Tanrı aşkına, Harrison!" diye bağırır. "Şaka yaptığımı biliyorsun. *O kadar* da kötü değilim."

Bunu biliyorum. Biliyorum. Neden birdenbire bu kadar bıkkın ve onun için bu kadar çaresiz olduğumu anlamıyorum. Şu anda yakınımızda bir yerde bir yatak olsaydı, kendimi durduracak iradeye sahip olmazdım. "O zaman ne dedi?"

Gözlerini deviriyor. "Kısaca Fransa'ya gelmemi istediğini söyledi, böylece *sen de* gelip ona engel *olacaktı*şın, salak."

"Ah." Bu Oliver'in yapacağı bir şeye benziyor ve işe de yarardı.

"Benim sürmemi ister misin? Çünkü cidden biraz kestirmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Öfkemin bir kısmı geçerken yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Nasıl araba kullandığını gördüm. Ne kadar yorgun olursam olayım, direksiyonda ben olursam daha güvende oluruz.

Sessizlik içinde otoyola ulaştık. Müzikle oynuyor ve içecek alabilmemiz için beni bir markette durmaya ikna ediyor. Onunla içeri bile giremeyecek kadar yorgunum. Daha önce akşamdan kalma olduğumu ya da Daisy'nin etkisinde olduğumu düşünmüştüm, şimdi bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

Bana içemediğim bir su getiriyor ve sonraki bir saat boyunca sessiz kalıyor. Geçen her kilometrede içinden neşe fişkırıyor.

"Özür dilerim," diyorum derin bir nefes vererek. "Ayrılırken bu kadar huysuz olmak istememiştim."

"Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi hissettiriyor," diyor sessizce ve göğsümde bir sızı hissediyorum.

"Ne yanlış yapmış olabilirsin ki?"

Dudağını ısıyor. "Sorun da bu zaten, değil mi? Ne yaptığınızı asla bilemezsiniz. Sadece bir şey olduğunu biliyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

Pencereden dışarı bakıyor. "Eski sevgilim Christian'la yaptığım son yolculuk... Başta her şey yolunda görünüyordu. Normaldi. Ama sonra artık iyi değildi. DC'ye dönerken bütün yolculuğu bunu inkar ederek geçirdi ve bir gün sonra beni terk etti. Ve bu olduğunda, neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışırken sıkışıp kalıyorsunuz ve sanki... *her şey*. Seninle ilgili her şey yanlış." Birbirine kenetlenmiş elleri kucığında sıkılaşıyor. "Seninle durumun farklı olduğunun farkındayım. Yani, çıkmıyoruz ya da her neyse. Ama sanki dibe vurmuşuz ve bunu öğrenecek son kişi ben olacağım."

Hay sikeyim. Onunla ilgili düşüncelerime o kadar dalmışım ki onun da endişelenebileceği aklıma gelmedi. Uzanıp elini sıktım. "Öyle olmadı, söz veriyorum." Başparmağımın avucunun üzerinde ileri geri gezinmesine izin verdim. "Sadece çok yorgunum. Daha dört saatimiz varken uyanık kalıp kalamayacağımı merak edip duruyorum ve bunu bir an önce çözmem gerekiyor çünkü Carmel'e kadar son düzgün otelleri de geçmek üzereyiz."

Elimi geri sıktı. "Harrison, bırak ben kullanayım. Söz veriyorum dikkatli olacağım. Önümüzdeki dört saat boyunca uyuyabilirsin ve ben de seni saat on bire kadar evde, yatağında güvende tutacağım."

"Dört saat daha arabada kalabilecek kadar içimde var mı bilmiyorum." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz doğru olduğunu anladım. Beş dakika daha arabada kalmaya zor dayanıyorum. Telefonumun kilidini açıyorum ve ona uzatıyorum. "Pismo Beach'te iyi bir otelde bize iki oda ayırt."

Gülüyor. "İki oda için para harcamak çok saçma. Bize iki tane çift kişilik yatak alırım."

Aman Tanrım. Yorgun olabilirim ama aynı odayı paylaşıyor olsaydık feci bir hata yapmayacak kadar yorgun değilim. Bahse girerim fırsatını bulsam iki saniye içinde kendime gelirim. Özellikle de bütün bir hafta sonu Daisy'yi bikiniyle izlemekten ve onu boşaltma fırsatı bulamamaktan kaynaklanan şehvet birikiminden sonra.

"İki oda, Daisy," diye homurdandım. "Lütfen."

Beni Pismo Beach'te çok güzel bir otele yönlendirdi. Girişimizi yaptırdım ama kapıya vardığımızda hayata zar zor tutunuyordum.

"Sanırım doğrudan uyumaya gidiyorsun?" diye soruyor.

İsterdim. Ama aynı zamanda ona henüz iyi geceler demek istemeyen bencil bir yanım da var, ayrıca kendi haline bırakılırsa oda servisinin maliyeti konusunda çıldıracağından ve akşam yemeğini atlayacağından endişeleniyorum.

"Artık arabadan çıktığımıza göre kendimi daha iyi hissediyorum. Neden eşyalarını bırakıp odama gelmiyorsun? Akşam yemeği sipariş edip film izleyebiliriz."

Bu teklifi yaptığım anda pişman oldum. Bir yatağım var ve Daisy yanıma tırmanıp, kazağının altında kalan küçük bir parçaya kadar soyunup, tatlı karşılığında bana sakso çekmekle ilgili bir şeyler söylemekten çekinmeyecektir - şaka olduğundan emin olamayacağım bir şey.

Bu gece, şaka olsun olmasın, yaptığı her teklife karşı koyacak iradem yok.

DAISY

I Harrison'ın hasta olması her ne kadar korkunç olsa da içimi *rahatlattı* çünkü o itiraf etmeden önce düşündüğüm şeyler çok daha kötüydü.

Her şey Christian'ın sonu gibi geliyordu. Kasım ayındaki o yolculuk sırasında her şey yolundaydı ve sonra aniden bir şeyler tersine döndü ve ben bunun ne olduğundan asla emin olamadım. Ona Şükran Günü'nde ne yapacağını sormamdan hoşlanmamış mıydı? Sanki beni ailesiyle tanıştırmasını umuyormuşum gibi. Finaller yüzünden biraz stresli olduğum için miydi? Bana bir seks oyuncağı gibi davranmasına izin vererek o kadar çok zaman geçirmiştım ki okul ödevlerimi ihmal etmişim, bu yüzden final sınavlarım olması gerekenden çok daha önemliydi. Bunun için onu suçlamamıştım ama belki de o suçladığımı düşünüyordu. Bunu asla bilemeyeceğim. Ama birkaç hafta sonra onu, ilişkisinin bittiğine yemin ettiği kız arkadaşıyla gördüğümde, benim yeterli olmadığımı ve kız arkadaşının yeterli olduğunu anladım.

Beni terk ettiğinde ne kadar yıkılmış olsam da, Harri-Oğlumun benden taşınmamı istemesi bin kat daha kötü olurdu.

Aralık bıraktığı kapıdan içeri girdiğimde çoktan büyük boy yatağa uzanmış, elinde menüyle battaniyenin altına büzülmüştü.

Eşofmanımı çıkarıp yanına tırmanıyorum, gerçi burada olduğumu pek fark etmemiş gibi görünüyor. Onun için şiddet, benim içinse Aaron Taylor-Johnson içeren *The King's Man*'i izliyoruz ve ben de

Oda servisi geldiğinde Harrison'a yemeğini getirin ve biraz yemesi için yalvarın.

Ben risottomun yarısını bile bitiremeden, yemeğine dokunmadan oturduğu yerde uyuyakalıyor. Yemeğini yere koydum ve filmi tek başıma izledim, ama fragmanın ima ettiğinden çok daha az Aaron Taylor-Johnson vardı.

Yanına kıvrılıyorum. "Sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapatacağım," diye söz veriyorum. Bunu içtenlikle söylüyorum ve hayatımda bir kez olsun Harrison'ın yanına kıvrılıp uyumayı, onun şampuanını koklamayı, nefes alıp verişlerini ezberlemeyi istiyorum. Yeterince ezberleyemeden uyuyakalıyorum.

Ne zaman uyandığımdan emin değilim ama televizyon kapalı ve o karanlıkta adımı fısıldıyor. İlk başta bana gitmemi söylediğini sanıyorum. Ama hayır... Sanki bir soru soruyormuş gibi adımı fısıldıyor.

Sanki *izin* istiyormuş gibi.

Cevap veremeden beni altına aldı, vücudu benimkinin üzerinde ağır ve sertti. Üzerindeki tek şey bir çift boxer külotu ve hangi soruyu sorduğunu bildiğimden oldukça emindim, ama o fit boxer külotlar ne olduğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu. Çivi gibi sertti ve tahmin ettiğim kadar lezzetli bir şekilde büyüktü.

Dudakları boynumun omzumla birleştiği noktaya doğru hareket ediyor ve nefesinin sıcaklığı daha ağız tenimi sıyırmaya başlamadan beni kamburlaştırıyor. Kalçalarımı ayırmak için bir dizini kullanıyor ve bu tartışmamız gereken ve özellikle onun ölümüne tartışacağı türden bir şey gibi görünse de - "amcan asla bilemez" ve "bu bir daha olmayacak" gibi temel kurallar - uzun zaman oldu ve ben bunu istiyorum ve eğer temel kurallar konusunda ısrar etmeyecekse, neden ben yapayım?

Tankımı kaldırıyor ve şortumu indirirken dudakları göğüs kafesimin üzerinde yukarı ve yukarı hareket ediyor.

Bu kadar iddialı olması çok seksi ama yine de bu kadar beklenmedik olması beni şaşırttı. Harrison ne zaman istediğini alır ki? Boxerını çekiştiriyor ve bunun sorun olup olmadığını bile sormadı, doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bile sormadı. Hem ne zaman boxer'ına kadar soyundu ki?

Göğüslerimi avuçluyor ve ben refleks olarak daha fazlasını istemek için eğiliyorum. Aleti klitorisimi sıyrıyor ve dişleri bir meme ucuna yapıyor.

İniltisi aklımdaki tüm mantıklı düşünceleri kovarken beni bıçaklayan bir zevk-acı.

Evet, her neyse. Bunu tartışmak istememesi kimin umurunda? Evet.

"Şu lanet olası mavi yoga pantolonları," diye mırıldanıyor, beni iyice açmak için her iki uyluğumun altından bir ön kolunu kaydırıyor.

Gerçek endişenin ilk titreşimi beni kıştırırken bile, şimdi sadece külotumla ayrılmış olan itişlerini karşılıyorum.

"Yoga pantolonu mu?" diye sordum. Karanlıkta ona bakıyorum. Gözleri kapalıydı. *Bekle. Lanet olsun.*

Bu mantıklı mı? Hayır. Bu konuda *hiçbir şey* mantıklı değil. Harrison asla, asla, önce *konuşmadan* beni becermeye çalışmaz.

"Harrison?"

Beni duymuyor gibi görünüyor. Görünüşe göre kendi küçük dünyasında. Benim mavi yoga pantolonunu giydiğim, onun ise yeni çıkardığı bir dünyada. Elimi alnına götürüyorum, teni dokunmakla yanıyor.

"Tanrım, bu pantolon beni deli ediyor," diye mırıldanıyor. "Bunu çok uzun zamandır istiyordum."

Bacaklarımın arasına yerleşmiş, ereksiyonu nefis bir şekilde ağırlaşıyor ve ben bunun için çoktan ıslanmış durumdayım. Ama o *bunun* farkında bile değil.

Beş dakika öncesine, tüm bunların içinde masum bir taraf olduğum zamana geri dönmek istiyorum. Parmakları külotumun altından kayıyor - devam etmesi için öldürebileceğim hafif, alaycı bir dokunuş.

Ama yapamam. Lanet olsun. Farkında olsaydı bundan çok nefret ederdi.

"Harrison, dur," diyorum zorla. Onu sertçe itiyorum ve bir süre sonra yana yuvarlanıp benimkinin yanındaki yastığa çöküyor. Vücudum yanıyor -ateşten *değil*- ve klitorisim o kadar şişmiş ki burada yatmak bile bir işkenceye dönüşüyor. Eli karnıma iniyor ve külotuma doğru sürünmeye başlıyor. Beni asla affetmeyeceği bir şey yapmasına izin vermeden önce buradan uzaklaşmalıyım.

Elini sıkıca aramızdaki şiltenin üzerine koyuyorum ve Kendimi yataktan dışarı atıp ıslak bir bez almak için banyoya gidiyorum. Seyahat çantasından ibuprofen alıp geri dönüyorum ve hapları ağzına tutuyorum.

"Daisy," diye mırıldandı, "neler oluyor?"

"Sanırım hastasın, bebeğim. Al bunları."

Talimatlarıma itaatkâr bir şekilde uyuyor ve hatta yastığa geri yığılmadan önce ona verdiğim sudan biraz içiyor.

Bezi alnına koyuyorum. Elimi tutuyor. "Kalacak mısın?"

Yanına uzandım ve elimi göğsüne koydum. "Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum." Sözlerimle omuzları çöküyor, sanki hastalığının yarısı benim için endişelenmekmiş gibi ve o derin bir uykuya dalıyor, ben ise kalbim küt küt atarak uyanık kalıyorum.

Sabah bunu hatırlarsa, kendini suçlu hissedecek - belki de o kadar suçlu hissedecek ki sonunda gitmem için ısrar edecek. Ayrıca bunu yapmasına izin vereceğimin de farkında olacak.

Tanrım, ona izin verecek miydin?

Üzerimdeki ağırlığını, uzun, kalın sikinin karnıma ağırlığını ve içimde olmazsa ölecekmiş gibi şortumu çıkarışını hissedebiliyorum. Bacaklarımın arasındaki uyarıcı baskısını, dolgunluğunu hissedebiliyorum.

Bunun onun açısından gerçek olduğunu düşünmem utanç verici. Harrison'ın önce tek kelime konuşmadan beni öylece becereceğine inanmış olmam utanç verici.

Ama yine de... altındakinin *ben* olduğumu çok iyi biliyordu. Ağzından çıkan kelimeler daha önce defalarca söylediği kelimeler gibiydi.

Peki, bunları tekrar söylemesini nasıl sağlayabilirim?

HARRISON

Tüneş tanımadığım bir odaya doluyor ve Daisy yanıma kıvrılmış, elini göğsüme koymuş. Benimkilerle sarmaş dolaş olan çıplak bacaklarına bakılırsa, üzerinde çok az şey var gibi görünüyor. Bir kaşkorse dışında. Ve nerede olduğumuz, neden odamda olduğu ya da dün gece bunun olmasına izin verecek ne gibi bir şey yapmış olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Oliver'a veda ettiğimi ve ona fısıldadığı için ne kadar kızdığımı hatırlıyorum. Ona el işi yapmakla ilgili hiç de komik olmayan şakasını ve birine duyduğu arzuyu kendini *hasta* etmenin mümkün olup olmadığını merak ettiğimi hatırlıyorum. Sanırım ona bu gece için durmamız gerektiğini söyledim. Bunun ötesinde pek bir şey yok.

Alnımdan bir bez çekiyorum ve o da uyanmaya başlıyor. "Hey," diyor uykulu bir şekilde. "Dur sana getireyim. Sana bir yeni bir tane."

Ayağa kalkıyor, dağınık buklelerini yüzünden uzaklaştırıyor, son derece kızarmış, somurtkan ve darmadağınık görünüyor, bütün geceyi onunla birlikte olmama izin vererek geçirseydi nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

Zaten sertleşmişim ve bu düşünce de yardımcı olmadı. Kendimi düzeltmek için uzandım ve üzerimde tek bir giysi olmadığını fark ettim.

"Daisy," diye mırıldandım, "neden çıplağım?"

"Yemeğine koyduğum sakinleştiriciler umduğumdan daha iyi sonuç verdi." El bezini de yanına alarak yataktan kalkıyor,

üzerinde sadece bir kaşkorse ve minicik bir şortla banyoya doğru yürüyor. *Tanrım*. "Bana hayatımın gecesini yaşattın."

Yorganın altında kendimi sıkıca kavıyorum ve vücudumun tepkisini yok ediyorum.

Biraz sonra elinde ıslak bir bezle çıkıyor ve başıma koyuyor. "Yanıyordun. Sanırım gece yarısı kıyafetlerini çıkarmışsındır. Sana göz kulak olmak için kaldım çünkü bin dereceydin."

Komodinin üzerindeki saate bakmak için bana doğru eğiliyor. Göğüsleri göğsüme sürtünüyor. Sıkı bir meme ucu tenimi sıyrıyor ve tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Saat neredeyse sekiz oldu," diyor. "Ne yapmak istiyorsun? Benim vardiyam bire kadar değil. Eğer eve gitmeye hazır değilsen yerime bakacak birini kolayca bulabilirim."

"Daisy," diye tıslıyorum dişlerimin arasından, "göğsüme yaslanmayı keser misin?"

"Özür dilerim," diyor aceleyle, eğilerek ve ben kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bütün gece *benimle* ilgilendi ve şimdi de azgın libidom yüzünden özür diliyor.

"Geri dönmeliyiz," diye cevap veriyorum. "Duş almam için bana birkaç dakika verirsiniz, gitmeye hazır olacağım."

"Oh, tabii." Kızardı. "Özür dilerim. Odama gideceğim. Hazır olduğunda mesaj at."

Yataktan kalkıyor, yerden eşofmanını alıyor ve dışarı çıkıyor. Banyoya gidip duşu açıyorum, onu evimin güvertesinde mavi yoga pantolonuyla domalmış halde hayal ederken kendimi sıkıyorum. Bacaklarını açtığımda onun ıslak hissini hayal ediyorum, o an içeri itmeden hemen önce. Duştaki su daha ısınmamıştı bile, ben bunu düşünmeye başlamıştım.

Vardiyası için Santa Cruz'a zamanında dönmeyi başardık, ancak ben iyi olduğuma yemin ettikten sonra ayrıldı.

Kendimi gerçekten çok daha iyi hissediyorum ama yine de hasta olduğumu söyledim çünkü Baker'ın saçmalıklarını kaldıracak durumda değilim - öğlen geldiğim için sinirlenecek, o yüzden hiç gelmediğim için de sinirlenebilir.

Sörf tahtalarını yıkıyorum, arabayı temizliyorum ve Daisy'nin sevgili *zenginler mağazasına* gidip akşam yemeği için bir şeyler alıyorum. Bu hafta sonu benimle gelmek zorunda olmadığı halde her şeyi bırakıp geldiği ve sonra geceyi odamda geçirdiği, kafama ıslak bezler koyduğu ve görünüşe göre tüm kıyafetlerimi çıkarırken beni kibarca görmezden geldiği için zayıf bir *teşekkür*.

Yapmak zorunda olmadığı halde haftalarca benimle ilgilenmesine izin verdiğim için zayıf bir *teşekkür*. Burada bedavaya kaldığını iddia ederdi ama o her şeyin ötesine geçti, beni Audrey'nin beni aldattığını öğrenmeden önceki halime değil, Audrey daha ortada yokkenki halime döndürdü.

Beni mutlu etmeyen bir evlilik için zevk aldığım her şeyden neden vazgeçtiğimi hala toparlamaya çalışıyorum ama önemli olan şu ki, yanlış giden şeyi düzeltmeye hazırım ve Daisy bunu görmemi sağlamasaydı bunu yapabileceğimden emin değilim.

O öğleden sonra eve geldiğinde elimde bir birayla gazete okuyordum. "Evde oturup içmek için işten izin alıyorsan, seni biraz rahatlatma arayışında fazla ileri gitmiş olabilirim," diyor güverteye doğru yürürken.

Ona doğru dönüyorum, bakışlarım hemen göğüslerine takılıyor, gerçi bunda benim suçum yok. İş yerinde ona giydirdikleri lanet olası gömlek, göğüslerine bakmanızı *gerektiriyor*.

"Bu işten nefret ediyorum," diyorum ona. "Sana daha fazla kıyafet vermeleri gerekiyor."

Yanımdaki koltuğa oturdu. "Bu ters etki yaratır. Orada bu kadar çok kazanmamın tek nedeni kıyafet eksikliği."

Ben de bundan nefret ediyorum. Bir sapığın onun pornografik resimlerini çizmesinden, binlerce başka sapığın Tanrı bilir neler hayal etmesinden nefret ediyorum. "Sadece bırak. Gelecek dönem sana yardım edebilirim."

"Zaten burada kira ödemedem yaşamama izin veriyorsun. Paranı almayacağım."

Bunu bana bir iyilik olarak kabul et. Seni o lanet işte, o lanet gömleğin içinde gerçekten istemiyorum.

Ayağa kalkıyor, birama yan gözle bakıyor. "Bağışıklık sisteminize gösterdiğiniz özene rağmen, bu gece sağlam bir yemek yemelisiniz. Duş alayım, sonra da koşup-"

Onu durdurmak için elimi bileğine doladım. "Dükkâna çoktan gittim. Bize biftek yapıyorum ve şu anda marine ediliyor. Her zaman benimle ilgilenmeye çalışmayı bırak. Onun yerine seninle ilgilenme sırası bende."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. Bunun kulağa cinsel bir şeymiş gibi gelmesini istememiştim ama öyle oldu ve o da bunun peşini bırakacak gibi değil. "Bana tam olarak nasıl bakacaksın?" diye mırıldanıyor, dudaklarını yalıyor.

Gülüyorum. "Oraya gideceğini biliyordum. Seni besleyerek, Daisy." "Beni neyle *besleyeceksin*, Harrison?"

Kağıdı gizlice kucağıma koyarak inliyorum. "Gerçekten her şeyi iğrenç gösterebiliyorsun, değil mi? Bu bir yetenek."

"Bunun için para alabileceğim bir beceri olmaması çok kötü."

"Bu yeteneğin için sana çok para ödenebilir," diyorum o uzaklaşırken. "Aklına bir şey gelmesin."

"Çok geç!" diye geri arıyor. "Şu anda başvuruyorum."

Duş almaya gidiyor ve geri döndüğünde -yalınayak, ıslak saçları tepesinde düğümlenmiş, hafta sonu açık havada güneşten öpülmüş-onunla birlikte olmanın ne kadar doğru hissettirdiğini, onun etrafında olmasının ne kadar kolay olduğunu bir kez daha anlıyorum. Bu tehlikeli bir düşünce tarzı - kesinlikle olamayacağı halde kendime çok sık izin verdiğim bir düşünce tarzı.

Birlikte yemek yaparız. Her geçtiğinde onun sahte kakasının kokusunu içime çekmek istiyorum. Başkentteki o salak nasıl oldu da gitmesine izin verdi?

"Dün arabada bana bahsettiğin adam," diye girişiyorum masaya oturduğumuzda. "Erkeklerle tövbe etme sebebin o mu?"

Başka tarafa bakıyor. Neredeyse her konuda bu kadar açıkken benden bir şeyler saklamasından nefret ediyorum. Özellikle bunu saklamasından nefret ediyorum. *Onu unutamadı mı?*

"O da bunun bir parçası, evet."

"Diğer kısmı ne?" Kulağa ne yazık ki kıskançlık gibi geliyor.

Ellerine bakıyor. "Bu ilk kez olmadı.

Erkekler... kendilerini benim olduğumdan daha fazlası olduğuma inandırıyorlar." Kaşlarım çatıldı. "Daha fazlası mı?"

"Böyle bir idealleri var. Mesela Griff, beni iş yerinde sürekli o kostümlerle çizen adam. Belli ki kocaman göğüsleri olan seksi bir savaşçı prenses istiyor ve bunu bende görüyor." Tabağındaki bifteği itip kakıyor. "Başka bir adam tamamen farklı bir şey isteyecek ve *bunu* bende gördüğünü düşünecek, ama zamanla hepsi

dağılıyor. Ben aslında hiçbir konuda iyi olmayan boktan bir öğrenciyken porno yıldızı ve gizemli kızın bir kombinasyonunu istiyorlar ve bunu istemiyorlar."

Ona sadece biraz şanssız olduğunu söylemek istiyorum ama bazı açılardan Daisy'nin görünüşü de bir *tür* şanssızlık. Herhangi bir filmde siren rolünü üstlenirdi, her erkeği kaderine sürükleyen seks kadını. Erkeklerin ona nasıl baktığını gördüm ve sadece suda olmak ve bittiğinde güzel bir smoothie kasesi yapmak isteyen güneşli bir kız görmüyorlar.

Elimi gözlerime sürüyorum. "Daisy, eski sevgilin tam bir pislik gibi görünüyor. Eğer seni sen olduğun için takdir etmediyse, seni hak etmemiş demektir."

"Bundan daha fazlası. Ben..." sözleri kesiliyor. "Bir adam gelip *her şeymişim* gibi davrandığında, belki de görüldüğümünden daha fazlası olduğumu ummaya başlıyorum ve sonra hepsini geri alıyor ve başladığımdan çok daha aşağıya düşüyorum. Sadece koşu bandından inmek istiyorum."

Bu konuşmadan nefret ediyorum. Bu sorunu çözmenin yolunun onu *başka bir* erkeğe şans vermeye zorlamak olmasından nefret ediyorum. "Sende eski sevgililerinin fark ettiğinden çok daha fazlası var ve milyonlarca erkek seni şu anki halinle elde etse piyango kazanmış gibi hissedecek - hukuk fakültesine gitsen de gitmesen de, BM başkanı olsan da olmasan da ya da annenin umduğu saçmalıklar her neyse. *Tanıdığınız* biriyle çıkmalısınız, sizi görüp sadece görünüşünüze bakarak kim olduğunuza karar veren biriyle değil."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir an için aramızda o gerilim, o çekim oluşuyor. Çünkü evet, onu tanıyorum. Sandviç yaparken yalınayak dans etmesini seviyorum.

"Şimdi değil tabii ki," diyorum başka tarafa bakarak. "Sanırım bu ayrılık çok yeni oldu ve belki de birkaç ay flört etmemeye ihtiyacın var, ama okula döndüğünde..." Garip bir şekilde devam ediyorum.

Bunun ben olamayacağımı söylemeye çalışıyordum *ama bunun olmasını da izlemek istemiyorum*. Ancak bunu tam olarak ifade edebildiğimden emin değilim.

"O kadar da yeni değildi," diye yanıtlıyor göz göze gelmeden. "Geçen Kasım'da ayrıldık."

Ona bakıyorum. "Bana sekiz *aydır* kimseyle çıkmadığını mı söylüyorsun?"

Gülüyor. "Altı yıldır kimseyle çıkmamış biri için oldukça yargılayıcısın."

"Evliliğinizin sona ermesi ile üniversiteden ayrılmanız arasında dünya kadar fark var. Yirmi bir yaşında normal olarak kendini toparlarsın."

Gülümsemesi duraksıyor. "Neden zahmet edeyim ki? Kaç tane harika ilişki gördün? Annenle baban boşandı; Scott annemi perişan etti. Caleb ve Kate bok gibiydi, sen ve Audrey de öyle."

"Annem ve üvey babam kesinlikle birbirlerine aşık ve neredeyse otuz yıl oldu," diye karşı çıkıyorum. "Ve asla evlenmek istemeseniz bile, bir ilişkinin başka faydaları da var."

"Seks mi?" Gözlerini deviriyor. "Bir şey söyleyeceğim ve muhtemelen tartışacak ya da deli olduğumu düşüneceksin, ama seks *gerçekten* abartılıyor."

Sana yanıldığını kanıtlayayım deme arzusu şimdiden o kadar güçlü ki neredeyse beni boğacak. Konuyu açmamam gerektiğini biliyordum. Yutkunuyorum. "Nasıl yani? Bundan hoşlanmayan biri için bu konuyu çok fazla açıyorsun."

Kendini boşaltma konusunda ne kadar iyi olduğunu bir kez daha anlatmasını hem istiyorum hem de istemiyorum.

"Tek *başıma* olmayı seviyorum." Sessiz, mahcup kelimeler tam da bildiğim gibi çarptı. Masanın altında kendimi kurnazca ayarladım.

"Ama erkeklerin bir ön sevişme kartı var," diye devam ediyor. "Ve çeşitlilik var ama hepsi aşağı yukarı aynı."

"Ön sevişme kartı mı?" diye sordum. "Gerçekten böyle bir şey olsaydı eminim şimdiye kadar duymuş olurum."

Omzunu silkiyor. "Tıpkı bu liste gibi, sanki hepiniz düğmelere basıyor ya da kutuları işaretliyorsunuz. Birkaç şey alıyorsunuz ve sonra bir şeyi çok sert ya da kötü ovuyorsunuz. Çoğu zaman rahatsız edici oluyor ya da hiçbir işe yaramıyor ve iyi olsa bile, bir dakika kadar sonra o kadar sabırsız oluyorsunuz ki sekse geçiyor... ve sonra bitiyor."

Açıkça berbat olan cinsel deneyimlerini anlatırken onu dinlerken ereksiyon olmamalıydım. Yine de bir tane var tabii.

Ona vermek istediğim cevap yerine vermem gereken cevabı vermek için kendimin daha sakin, daha yetişkin bir versiyonunu yönlendiriyorum. "Daisy, sanırım şansın gerçekten kötü gitmiş olabilir."

Omuz silkiyor. "Belki, ama bir adam beni yavaşça yıkarken ve kendimden şüphe ettirirken buna katlanmaya devam et-

Kendimi mi? Birinin onayını kazanmak için çemberlerden atlamaktan ve başarısız olmaktan yoruldum, hepsi de asla gelmeyecek bir dizi sözde fayda için."

Burnumdan nefes alıyorum, *şimdiden* pişman olduğum bir şey söylemeye hazırlanıyorum. "Okula döndüğünde, seni zaten tanıyan ve seni baş tacı etmeyecek birini bul. Senden en çılgın fantezilerini gerçekleştirmeni beklemeyen birini. Belki... sadece eğlen. Sadece eğlen ve büyük, ciddi bir ilişkiye sürüklenme."

Gülüyor. "Vay canına, Bay Aşırı Koruyucu'nun öylece etrafta dolanmamı önerdiğine inanamıyorum. Eğer Liam bu konuşmayı duysaydı, başın büyük belaya girerdi."

Liam'ın bundan benim kadar nefret etmesi mümkün değil. "Sana değer verecek kadar önemseyen ama hayatının performansını beklemeyen biriyle birlikte olmalısın. Biriyle... sana zaman ayıracak biriyle..." Kendimi durduruyorum. Bu gizemli erkeğin nasıl acele etmemesi gerektiğine dair bir açıklama çok fazla grafik olurdu ve temelde ona yapmayı hayal ettiğim tüm şeylerin bir listesi olurdu. "Ön sevişmenin işin yüzde doksanı olduğunun farkında olan biri. Ve eğer bir erkeğe yaptığı şeyin işe yaramadığını söyleyemiyorsan, en başından onunla birlikte olmamalısın."

Bana bakıyor. Belki de neden o adam olamadığımı soruyordur.

Sanırım bir yanım neden ben de o adam olamıyorum diye soruyor. Bir zamanlar sahip olduğum tüm cevapların önemi her geçen dakika biraz daha azalıyor.

DAISY

I Yatakta uzanıyorum ama yakın zamanda uykuya dalacağımı sanmıyorum.

Dün gece başlattığı her şey hâlâ tamamlanmak için yalvarıyor. Meme uçlarım onun dişlerinin acısı için ağrıyor. Ağırlığının üzerimde olduğunu, sikinin klitorisimi sıyırdığını hayal ediyorum ve havaya karşı yukarı doğru eğiliyorum. İşte anı bu kadar gerçek.

Sadece size değer verecek kadar sizi önemseyen ama hayatınızın performansını beklemeyen biriyle birlikte olma deneyimine ihtiyacınız var. Seninle birlikte olmak için zaman ayıracak birine.

—

Neye hazırlanıyordu? Bunu söylerken çenesinde bir sıkışma vardı, çok fazla hayal kırıklığına benzeyen bir titreşim...vardı. Sanki, belki de *kendini* ve her neyse ona ulaşmak için harcadığı zamanı düşünüyordu.

Belki beni olması gerektiği gibi önemsemiyor ama önemsiyor. Ve bahse girerim yatakta ne yaptığını çok iyi biliyordur - dün gece ahlaki pusulam gelip ikimizi de engellemeden önce parmakları ustalıkla hareket ediyordu. Peki neden onunla olmasın? Bu sözde gerçeği bana kanıtlayan neden *o* olmasın? Dün gece bunu istediğini açıkça gösterdi.

Işığı yakıyorum, yataktan çıkıyorum ve yansımamı görünce duruyorum. Pijamalarım olabildiğince seksi değil.

-Tank üst, flanel alt. Eğer burada seksi iç çamaşırlarım olsaydı.

Giymeyi düşünüyorum ama böylesi daha iyi. Orada iç çamaşırlarıyla zıplamak ve yine de reddedilmek ne kadar aşağılayıcı olurdu?

Sanki buz gibi suya atlayacakmışım gibi derin bir nefes alıyorum ve sonra koridordan onun odasına doğru ilerliyorum.

"Harrison?" Hafifçe vuruyorum. "Uyanık mısın?"

"Evet." Sesi zaten temkinli. Bunu bir uyarı olarak kabul edip arkamı dönmeliyim ama bunun yerine kapıyı açıyorum.

Otururken yanındaki lambayı yakıyor, görünen tüm kısımları nefis bir şekilde çıplak. O komodinin üzerinde gözlüklerini ararken ben de alt yarısını görebilmek umuduyla kıvrılmış örtülere bakıyorum.

Bana döndüğünde, midemdeki düğüm sıkılaşıyor. Aman Tanrım. Harrison, o gözlüklerin içinde gömleksiz, kendi porno kategorisi olmalı. Şu anda benden isteyip de kabul etmeyeceğim hiçbir şey yok.

Odayı geçip yatağın ucuna oturuyorum. "Lens taktığını bilmiyordum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gecenin bir yarısı buraya bunu tartışmak için mi geldin?"

"Hayır. Özür dilerim. Uyandırdım mı seni?"

Başını sallıyor, bu hareketinde acınası bir şey var. "Hayır. Uyuyamadım. Ee, ne oldu?"

Derin bir nefes alıyorum, kolsuz bluzumun eteklerini gergin bir şekilde çekestiriyorum. "Sadece ne yaptığını bilen ama *beni* de tanıyan biriyle tanışmam gerektiğini söylemiştin ya?"

Dondu kaldı. Daha isteğimi bile belirtmedim ve bunun kötü sonuçlanacağı şimdiden belli.

"Peki," diye devam ediyorum zoraki bir omuz silkmeye, "ya sen olsaydın? Yani, benden o şekilde hoşlanmadığını ve Audrey'i hâlâ unutamadığını biliyorum, ama eğer *istersen* performans sergileyebilirmişsin gibi görünüyorsun ve kimseyle çıkmıyorsun, yani..."

Avucunu yüzüne koyuyor ve çok uzun süre orada tutuyor. "Aman Tanrım, Daisy. Cidden odama seni becermemi istemek için mi geldin?"

Gözlerim kısılıyor ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Şey, *sadece* o değil. Ön sevişme hakkında o kadar güzel konuşan sendin."

"Daisy," diye homurdandı, "Liam ve annen bu konuşmayı yaptığımızı bilselerdi, benimle bir daha asla konuşmazlardı ve eğer

benimle bir daha konuşamazlardı çünkü Liam bunu öğrendikten saniyeler sonra ölmüş olurdum."

Ellerimi dizlerime koyup yere bakıyorum. Harrison'ı baştan çıkarma konusunda pek başarılı olamayacağımı biliyordum ama bundan daha az seksi bir konuşma yapabileceğimizden de emin değildim.

"Senden benimle *milyonlarca* kez seks yapmanı istemiyordum. Sadece bir kez. Belki iki kez, eğer gerçekten ima ettiğin kadar çok seks varsa. Tamam, temel pozisyonların çoğunu kapsayacak şekilde üç ya da dört kez, ama sabah Liam'a her şeyi anlatmayı planlamıyorum." "Bu tür şeyler eninde sonunda ortaya çıkar." Çimdikliyor Sanki onu sinirlendiren bir çocukmuşum gibi burnunun kenarına vuruyor. "Bence odana dönsen iyi olur."

Harika, şimdi de *beni* bir çocuk gibi reddediyor, ama durum bin kat daha utanç verici çünkü ona ilk olarak ben atıldım.

O da saçmalıyor. Eğer bunun ortaya çıkmasından gerçekten korksaydı, en başta burada kalmama izin vermezdi. Bu yaz olanları duyarlarsa kimse birlikte yatmadığımıza inanmaz.

"Suçu Liam'a atma." Korkunç bir ağlama isteğini bastırıyorum. "Sadece ilgilenmiyorsun. Söylemen gereken tek şey buydu."

Kapıdan çıktım ve arkamdan kapattım. Beni durdurmaya çalışmadı ama sanırım bir parçam durdurmasını umuyordu. Odama geri dönüyorum, yatağın kenarına çöküyorum ve yüzümü ellerime bastırıyorum.

Oraya öylece girip ona ne yaptığımı sorabileceğimi ve yarın mucizevi bir şekilde garip bir durumla *karşılaşmayacağımı* düşünmek çok aptalcaydı. Ne olacağını sanmıştım ki? Neredeyse kendime itiraf edemeyecek kadar aptalcaydı:

Benimle bir kez yatmasını istemiyordum. Benimle yatmasını umuyordum ve bu o kadar büyümlü ve hayat değıştirici olacaktı ki yaş farkının ve arkadaşlıklarının bir önemi kalmayacaktı. Bu kesinlikle delilikti. Zerre kadar aklım kalsaydı, hemen eşyalarımı toplamaya başlardım.

Ayak sesleri koridorda gıcırdayarak düşünce trenimi yarıda kesiyor.

Gidiyor mu? Yarın işi var, ve şimdi ben-

Kapım çalındı. "Daisy? İçeri girebilir miyim?"

"Lütfen git buradan," diye yalvarıyorum ama sesim çatlıyor. Beni reddetmesi yeterince kötü zaten. Bundan sonra onun acımasına dayanamayacağım.

"Daisy," diye mırıldanıyor kapının diğer tarafından. "Kahretsin. İçeri geliyorum." İçeri adım atar ve yüzü düşer. "Tatlım, neden ağlıyorsun?"

Yüzümdeki gözyaşlarını siliyorum. "Az önce senin önünde kendimi aptal durumuna düşürdüm ve en kötü şekilde vuruldum. Neden ağladığımı sanıyorsun?"

Yatakta yanıma oturdu. "Evet demek *istemediğimden* değil Daisy. Ama annen ve Liam beni asla ama *asla* affetmezler."

"Lütfen dur." Sesim çıplak bir törpü gibi. "İsteseydin yapardın. Liam ve annem öğrenmeyecekti, bu yüzden sadece bahaneler uyduruyorsun."

İç çekiyor. "Daisy, seni temin ederim ki istiyorum. Seni eğilmiş esneme hareketleri yaparken düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptığımı bilseydin, kendini daha az reddedilmiş hissederdin. Ama bu yanlış olur. Burada kalmana izin vermek başka bir şey, ama-"

"Beni düşünerek mi mastürbasyon yaptın?" Gözyaşlarım unutuldu.

Gülüyor. "Sanırım söylediklerimin yanlış kısmına odaklandınız. Ama evet, öyle. Muhtemelen daha sonra sırf bana mastürbasyon yapmayı sorduğunu düşündüğüm için mastürbasyon yapacağım."

Kasıklarına bakıyorum ve bana dirsek atıyor. "Gözler yukarı, Daisy. Ama bilgin olsun, senden belli belirsiz müstehcen bir şey duymak beni sertleştiriyor ve bu konuşma da bir istisna değil."

"Ne kadar sert?" Sesim gülünç derecede soluksuz ve hevesli, soruyorum. Bakışlarım yine boxer'ındaki şişkinliğe kayıyor.

"Lütfen doğru şeyi yapmaya çalışırken bana bu soruyu *bu* sesle sorma," diyor dişlerinin arasından. "Denemediğin zamanlarda bile bir webcam kızının sesine sahipsin."

Harrison Reid beni düşünerek mastürbasyon yaptı. Bunun şokunu asla atlatamayacağım. "Görünüşe göre webcam kızlarına senden biraz daha az aşınayım."

Kahkahasının sesi biraz acılı geliyor. "Hiç birine para ödemedim. Ama ödeseydim, sesinin tıpkı senin gibi olacağını hayal ediyorum."

"Eğer birine ödeme yapacak olsaydınız, size ne söylemesini isterdiniz?"

İnliyor. "Muhtemelen ondan bu konuşmayı kelimesi kelimesine tekrar etmesini isterdim." Kalçaları sanki ayağa kalkacakmış gibi geriliyor. "Peki, ben

."

"Peki beni eğilmiş gerinirken düşündüğünde," diyorum, yatağın başındaki yastıklarına yaslanarak geriye doğru kayarken sözünü kesiyorum, "ne hayal ediyorsun?"

Bakışları bana kayıyor, gözleri kısılıyor. "Sen o tankın içindeyken ve benim üzerimde boxer'dan başka bir şey yokken bunu tartışmamız pek doğru olmaz. Bir gece için yeterince itirafta bulundum."

Tekrar ayağa kalkmak için hazırlanıyor ama ben ayağımı kaydırarak kalçasını dürtüyorum.

"Ben kendimi ortaya koydum ve sen beni reddettin. En azından sen de kendini biraz ortaya koyabilirsin. O yüzden bana ne hayal ettiğini söyle." Ağır bir iç çekerek elini saçlarına götürdü. "Seninle ilgili birkaç farklı fantezim var. Bazıları sen o pozdayken arkandan yürümeyi içeriyor..." diye boğuk bir sesle devam ediyor. "Kıçın havadayken yerde yattığın poz. Gerisini anlayabileceğini varsayıyorum. Ve o gece kendi klitorisini ne kadar kolay bulabildiğinden bahsetmiştin. Duştaki düşünceler de."

Gülümsememi bastırıyorum. "Yani benim kendimi boşaltma düşüncemden hoşlanıyorsun?"

Benden çok kendi kendine gülüyor. "Ben bir erkeğim. Tabii ki bu düşünce hoşuma gidiyor."

Yastıklara yaslanıyorum ve bacaklarımı biraz daha açıyorum. Hayatımda hiç birinin önünde mastürbasyon yapmamıştım ve iki dakika önce beni reddedişine ağlarken şimdi neden bunu düşündüğümü anlayamıyorum ama... o zaten görmek istediğini itiraf etti. Bunu düşünerek mastürbasyon yaptığımı itiraf etti bile.

Elimi pantolonumun kemerinden bacaklarımın arasına doğru kaydırıyorum. "Yani beni böyle izlediğini mi hayal ediyorsun?"

Gözleri şimdi tehlikeli, puslu ve vahşi. "Daisy, ne halt ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ne yaptığımı tam olarak bildiğinden eminim. Parmağımı klitorisim boyunca kaydırıyorum, sonra-"

Bir parmağımı içime kaydırıyorum ve başım geriye düşüyor. Buna sadece ona işkence etmek için başlamıştım, ama kendimi tüm bu deneyimden garip bir şekilde tahrik o l m u ş buldum.

Yutkunuyor. "Gitmeliyim."

"İzlemenin istiyorum," diye cevap veriyorum. Her geçen dakika daha da cesaretleniyorum.

Başını çevirip bakışları bacaklarımın arasındaki ele kayarken burun delikleri şişerek yüzünü buruşturuyor. "İçinde bir parmak var mı?"

"Şu anda mı?" Sesi saf çakıl taşından.

Başımı salladığımda inliyor, çenesi gıcırıyor. "Oh, Tanrım."

"Tekrar yapmamı ister misin?" diye sordum. "Bir tane daha ekleyeyim mi? Çünkü istiyorum. Parmakların içimde kayıyormuş gibi yapıyorum."

Sanki ben bunu yaparken yanımda olmamaya dayanamıyormuş gibi sikini sertçe sıkıyor. Bir elimi atletimin üzerinde gezdirip bir meme ucunu çimdiklediğimde daha da yaklaşıyor, nefesi tenimde yankılanıyor.

"Tekrar yap," diye fısıldıyor, bir elini bileğime dolayarak. "Kendini boşaltmanı izlemek istiyorum."

Eğer beni izleyecekse, onun da katılması gerektiğini savunabilirdim, ama çok ileri gitmiştim. Tekrar yapıyorum, parmaklarım artık kolayca girip çıkıyor ve aniden açılmış bacaklarımın arasında diz çöküyor, kendini sıkıca kavırıyor, gözleri sanki her an yok olabilecek bir şeymişim gibi üzerimde.

"Pantolonu çıkar," diye homurdanıyor. Tereddütleri bir anda yok oldu. Düşündüğüm kadar talepkâr ve *kendinden emin*.

Başparmaklarımı pantolonumun kemerine sokuyorum ve Onları. Külot giymediğimi fark ettiğinde dişlerinin arasından hava tıslıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağıya doğru çekiyor.

"Kendine dokun," diyor, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor.

Bir sahne korkusu dalgasıyla savaşıyorum -ne yaptığımı tam olarak göremediğinde nedense farklıydı, ama devam ediyorum ve elimi tekrar karnımın üzerinde ve bacaklarımdan arasında kaydırıyorum, o kadar ıslanmışım ki klitorisimi tekrar daire içine alırken ve orta parmağımı içime iterken çıkan sestten biraz utanıyorum.

Yüzündeki ifade -hevesli, çaresiz- beni cesaretlendiriyor. Dizlerimin açılmasına izin veriyorum ve onun keskin nefesi bedenimin sıkılaşmasına, havayı içine çekmesine neden oluyor.

Normalde kendi başıma oldukça kolay boşalırdım, bu kadar hızlı olmuyor ama çoktan yaklaştım. Eli baldırlarımdan yukarı kaymaya başladı.

"Nasıl, Daisy?" diye soruyor. "O daracık amcığının içinde nasıl hissettirdiğini anlat bana."

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Tekrar söyle."

Baldırımı kavrayışı daha da sıkılaşıyor. Diğer eli sikinin etrafında yumruk olmuş. "Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Beni boşaltması hoşuna gidiyor,

Daracık amının içinde nasıl olacağını hayal ederek mi? Sen geldiğinden beri her gün bunu düşünüyorum. Seni ne kadar sert sikeceğimi, ne kadar sert boşaltacağımı düşünüyorum."

"Harrison. *Siktir.*" Kelimeleri duyunca kendimi kaybediyorum, gözlerim kapanıyor. Nefesinin altında bir küfür savuruyor ve ayak bileğimdeki o el beni yatağa bağlayan tek şey oluyor. Bana *dokunmadı* bile ama yine de hayatımın en iyi orgazmını yaşadım.

Gerçekliğe dönmek için savaşmak zorundayım. Ağır gözkapaklarının altında, aynı anda birkaç şeyi birden algılıyorum: hevesli gözlerini, acı çekiyormuş gibi kavradığı boxer'ının lastiğine sertçe bastıran sikini. Bunun için o kadar çaresiz ki.

"Senin sıran," diye mırıldandım. "Şimdi bana borçlusun."

Bunun neden olamayacağına dair can sıkıcı bir açıklama yapmasını bekliyorum ama onun yerine boxer'ını indiriyor ve burnundan soluyarak yumruğuna bastırıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Çoktan yaklaştım."

İçime girmesini ya da sürünerek onu ağzıma almamı isteyerek geriniyorum.

"Az önce ne düşündüğünü söyle bana," diyor eli daha hızlı hareket ederken. Diğer eliyle atletimi yukarı kaydırıyor. "Boşaldığında ne düşündüğünü söyle bana."

"Seni üstümde düşünüyordum, içime girmek üzereydin." *Dün gece olduğun gibi, hatırlamasan da. Çelik gibi sert, agresif, istediğinden emin.* "Ne kadar dar olacağını düşünüyordum, nasıl zor sığacağını-"

"Siktir," diye tıslıyor ve sonra üzerime eğilip orgazmının üç uzun patlamayla karnıma yayılmasına izin veriyor, eli hala sikinin üzerinde uçuşuyor.

Kalçalarım sıkıştı. Az önce boşaldım ve tekrar o kadar tahrik oldum ki sanki bir yıldır boşalmamışım gibi.

Gözleri açıldığında hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu. Sanki daha önce hiç bu kadar ateşli bir şey görmemiş gibi karnımın her tarafına çizdiği de- işaretine bakıyor.

"İyi ki seks yapmamışsınız," diyor sessiz bir kahkaha atarak.

"Yapabilirdik," diye cevap veriyorum. *İstediyini biliyorum.* "Hâlâ yapabiliriz."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. Orada çok fazla kararsızlık var ve umutsuzca üzerime sürünmesini ve işkenceye son vermesini istesem de, bunun yerine yataktan kalktığında hiç şaşırmadım.

"Yapamam," diyor. "Ne kadar istediğimi bilemezsin Daisy, ama yapamam."

Odadan çıkıp gidiyor ve hiçbir şey bitmiş gibi gelmiyor. Ben ona gitmeden önceki kadar heyecanlıyım, ama sanırım o da oldukça heyecanlı.

Ve daha mavi yoga pantolonumu bile giymedim.

UYANMAK İÇİN GÖZ KIRPIYORUM.

Bir an için dün gece rüya görüp *görmediğimi* merak ettim ama hayır... karnımda hâlâ onun izi var ve bu, çok aktif olan hayal gücümün bile uyduramayacağı kadar iyiydi.

Saat hâlâ erken. Sörf yapmak için dışarı çıkmayı düşünüyorum, bu Harrison'ın ne kadar üzgün olduğuna ve bunun olmaması gerektiğine dair kaçınılmaz nutkunu dinlemekten daha kolay görünüyor, özellikle de onun iyi niyetini mümkün olduğunca hızlı bir şekilde raydan çıkarmayı planladığım için.

Ama... eğer bu can sıkıcı dersi aradan çıkarmazsa, bütün gününü bu konu üzerinde düşünerek mi geçirecek? Gittikçe daha suçlu mu hissedecek? Bu da bana yardımcı olmaz.

Dişlerimi fırçalıyorum, üzerime bir sweatshirt geçiriyorum ve odamdan çıkıyorum... ancak kapısının açık olduğunu fark ediyorum, saat yedi bile değil ve sörf yapmadığımız sürece asla bu kadar erken kalkmaz. Aşağıda, lavaboda bir kahve fincanı var ve anahtarları yok.

Midem düğümleniyor. Bu kadar erken gitmesinin tek nedeni benden kaçmaya çalışıyor olması. Ve yapmamız gereken konuşmayla bile yüzleşemiyorsa, bu konuşmanın gerçekleştiğinde neleri içereceği konusunda kesinlikle iyiye işaret değil.

Özür dilemesini dinlemek istemedim ama gitmemi isteyebileceği şimdiye kadar hiç aklıma gelmemiştir.

İşe gitmeden önce kafamı boşaltmak için sörf yapıyorum ama gerektiği kadar yardımcı olmuyor. Sürekli ondan bir mesaj bekliyorum. "*Hey, üzgünüm, konuşmamız gerektiğini biliyorum, ama bir toplantım vardı*" gibi bir şey... neden orada olmadığını açıklayacak herhangi bir şey, ama gelmiyor.

Bekledikçe, sessizliği beni daha da rahatsız ediyor. Hiçbir zaman övgüye değer olmayan bekleme becerilerim her zamankinden daha kötü. Ne düşündüğü ve neden karardığı sorusu dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. İnsanlar öfkeyle içkilerinin tazelenmesini ve mayonezin

on dakika önce talep etti ve umurumda değil. Harrison bu kadar sessizse ya beni arıyordur ya da ülkeden kaçmıştır.

Ressam Griff, benim yetersiz servis yeteneklerime aldırmayan tek kişi. Bugün beni meme uçlarımı kaplayan siyah yıldızlarla bir mikromini içinde çizdi -bu çizimlerinde giderek daha az kıyafet giydiğimi fark ettim- ve bana verdiği göğüsler bir insan dışısının dik dururken taşıyabileceği her şeyi aşıyor.

Hesabı öderken "Eğer gelip bana poz vermek istersen çok daha detaylı bir poz verebilirim" diyor.

Gülümsemeye zorladım. "Erkek arkadaşına sormak zorundayım."

Yüzündeki heyecan, umduğum gibi biraz azalıyor. "Büyük bir mesele olmak zorunda değil," diye teklif etti. "Eğer rahat hissetmiyorsan ille de çıplak falan olmak zorunda değil."

Harrison'ın kız arkadaşı ya da karısının yabancı bir adamın evinde modellik yapması istense, çıplak *olması şart* değil, nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyorum. "Böyle bir şey olmayacak" ya da "c esedimi çiğnemen lazım" gibi sözler söyleyeceğini garanti ederim. Onun kendine saklamak istediği, korumaya kararlı olduğu kişi olmaktan daha çok seveceğim bir şey düşünemiyorum ve dün gece küçük bir parçam bunun mümkün olduğunu hayal etti. Elbette, kendini suçlu hissedeceğini ve biraz geri adım atacağını biliyordum, ama yine pes edeceğini düşündüm. Ve sonra daha da pes edecekti. Ve sonunda, haftalar ya da aylar sonra, belki de yaş farkının o kadar da büyük bir mesele olmadığını görecekti.

Ama vardiyam bitene kadar ondan çıt çıkmadı, yani kesinlikle böyle bir şey olmayacak. Gitmemi isteyecek mi? Yoksa yaz sonuna kadar şehir dışında kalmasını gerektirecek bir şey mi uyduracak?

Masalarımı kapatırken cebimden telefonumu çıkarıyorum, artık gerilime dayanamıyorum.

Sörf yapmak için eve mi
geliyorsun?

Hemen cevap vermiyor, bu bir şey ifade etmeyebilir ama yine de beni rahatsız ediyor. Ve ben eve bisikletle gidip bikinimi giyene kadar gelmeyen cevap beni daha çok rahatsız ediyor.

HARRISON

Baker savaş yolunda. Ne zaman döneceğimden emin değilim ama geç olacak.

Telefona bakıyorum. Yani sadece benden kaçmakla kalmıyor... olanlardan bahsetmeyecek bile. Bu gece nihayet geldiğinde, bana bu işin yürümeyeceğini söyleyeceğine yüz dolarına bahse girerim. Bu düşünce kalbimi şimdiden parçalıyor.

Binlerce takip mesajı düşünüyorum ama hiçbirini göndermiyorum, yeterince beklersem açıklayacağını umuyorum. Açıklamıyor. Böyle hissetmek istemiyorum. Sırf karnına otuz bir çekti diye bir erkeği erkek arkadaşı sanan o tuhaf, çaresiz kız olmak istemiyorum - *baskı* altında otuz bir çekti. Ama görünüşe göre ben yine de o kızım. Daha fazlasını istedim, gelmiyor ve durumu nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ya da bana bir şans verip vermeyeceğini.

Ertesi gün uyandığımda eve gelip gelmediğini anlayamadım.

Vardiyam boyunca topalladım. Wharf Seafood'da çalışmak hiç bugünkü kadar ağır bir yük olmamıştı ve sonrasında hala boş olan eve döndüğümde kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Evet, ondan daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasını istedim. Ama burada sadece arkadaş ya da isteksiz ev arkadaşlarıyken sahip olduğumuz şey de iyiydi. Ve bunu nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum.

Hey, sessizliğin beni korkutuyor. Bana ne düşündüğünü söyleyebilir misin?

Mesaj ben *gönder* tuşuna basana kadar çok olgun ve ayakları yere basan bir mesaj gibi görünüyor, sonrasında ise yapışkan ve ergen bir hal alıyor. Ona "*Benden hoşlanıyor musun?*" diye soran bir not da gönderebilirdim. *Evet ya da hayır'ı işaretle.*"

Ve buna hiç cevap vermiyor. Bu da düşündüğü şeyin kötü olduğu ya da yüz yüze söylenmesi gerektiği anlamına geliyor. *Hay sikeyim.*

Mola yerine gidiyorum. Sörf yapmak durumu iyileştirmeyecek ama kesinlikle daha da kötüleştirmeyecek. Bir süre önce beni arkadaşlarıyla birlikte dışarı davet eden Jon da orada. Arkadaş canlısı, eğlenceli ve sakin biri. Tam da Harrison'ın tarif ettiği türden bir adam.

Birini tesadüfen görmemi önerdi. Jon beni olmadığım biri olarak yüceltmiyor ve ona karşı bir rol oynamama gerek yok. Benim için neyin işe yaramadığını ona söyleyebilirdim.

Ve eğer biriyle görüşüyor olsaydım, belki Harrison beni kovmak zorunda hissetmezdi. Belki bunu hala kurtarabilirim. Aptalca muhtaç mesajıma rağmen, işten eve geldiğinde gayet iyi olduğumu ve muhtemelen biriyle çıkacağımı öğrenirse, belki de kesinlikle harekete geçirdiğim paniği geri çevirir.

Gitmek için bir sebep uydurmak zorunda kalmayacak. Bana "sorun sende değil, bende" gibi aşağılayıcı ve kalp kırıcı bir konuşma yapmayacak.

Jon'a yaklaşıyorum. Sohbetimiz tamamen sörfle ilgiliydi. Ona Malibu'ya yeni gittiğimi söylüyorum ve o *da yolda Rincon'da sörf yapmalıydın* diyor ve *ben de evet, biliyorum diyorum*.

"Bu gece Capitola'da bir bara gidiyoruz," diyor. "Eğer *amcan* seni gözünün önünden ayırmak istemezse."

Ona parmağımı verirken gülüyorum. Ve sonra kabul ediyorum. Eğer başka biriyle çıkmak Harrison'la aramı düzeltecekse, bu fedakârlığı yapmaya hazırım.

HARRISON

OLIVER

Paris'e yeni indim. Müstakbel eşim nasıl?

Hiçbir fikrim yok çünkü ikimiz de onunla tanışmadık.

Eğer tatlı Bayan Doherty'nin harekete geçmeden DC'ye gitmesine izin verirseniz, sizi temin ederim ki doğrudan oraya uçacağım ve o benim olana kadar ayrılmayı reddedeceğim.

Bu ülkede buna "takip" deniyor. Hoş karşılanmaz. Ve o müsait değil.

Sonunda bir çift mi büyüttün? Annem çok sevinecek.

Anneme söylemedin.

Hafta sonu gezimizde yanında genç bir Brigitte Bardot getirdin ve gözlerini ondan alamadın. Tabii ki ona söyledim. Ayrıca hem anneme hem de Matthew'a fotoğraflarını gönderdim. Matthew benimdir dedi ki bu çok saçma. DC.

Not: Bilet için ona borç para vermeyin. Zaten hayır dedim.

Kahretsin. İhtiyacım olan son şey ailemin şu anki durumumdan haberdar olmasıydı ama o l a n oldu. Bu yüzden, karasevdalı bir aptal gibi

F durumu daha da kötüleştirir.

Ne fotoğrafı?

Daisy'nin sahilde çektiği bir fotoğrafı gönderiyor, yanımda yürürken kameraya sırtıyor, rüzgar saçlarını savuruyor. O kadar sevimli ki başka bir yere bakmak çok zor.

Odasına gittiğimde iyi niyetliydim ama Tanrım, elini beline attığında ölü bir adam olmuştum. Bunu hatırlamak bile beni çivi gibi sertleştiriyor, bu yüzden aramızdaki şeylerin nasıl normal olabileceğini bilmiyorum. Normal olamaz. Ve daha iyi bir adam olsaydım, ona iş için şehir dışına çıkacağımı söyler ve işleri daha da kötüleştirmeden siktir olup giderdim... ama daha iyi bir adam değilim.

Yazın geri kalanını onunla kaybetmek istemiyorum. Eğer dışarıda, güvertede mavi taytıyla bana işkence etmeyecekse o evde olmak istemiyorum. Elmaları dilimlerken çıkardığı mırıltı, yemek pişirirken mutfakta dans edişi, karanlıkta sörf yapmak için giyinirken bir şeylere çarpıp sessizce küfredişinin sesi olmadan orada olmak istemiyorum.

Gitmesine izin veremem. Ama şimdi yanımdan sadece bir havluyla geçip gitmesine nasıl dayanacağım? Mutfağında bikiniyle dans etmesini nasıl izleyeceğim ve olanlardan sonra ellerimi kendime nasıl saklayacağım? Bunu da yapamam.

Ne kadar dar olacağını düşünüyordum, nasıl zor sığacağını.

Lanet olsun. Eve, onun yanına gidemem, gitmemelik de edemem, ne yapacağım ben?

Daisy'ye cevap vermek için telefonumu elime alıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke bir emoji olsaydı ve "*Çok istesem bile sana bir daha asla dokunmayacağım*" deseydi. Ayrıca, lütfen gitme.

Belki de böyle bir emoji'nin olmaması en iyisi, çünkü olsaydı onu gönderecek kadar bencil olurdum. Artık onun yanındayken kendimi zar zor tanıyorum, ama kesinlikle olduğumu sandığım adam değilim. Onu odasındaki haliyle, dudaklarında benim adımla gelirken düşündüğümde, tüm yüksek fikirli prensipler pencereden dışarı çıkıyor. Döllerim karnından aşağı damlarken kirpiklerinin altından bana bakıyordu.

Baker üst üste ikinci gün içeri girerken kapıdaki tıkırtı dikkatimi çekiyor. Pazartesi gelmediğim için öfkeli ve muhtemelen hafta sonu için gittiğim için de öfkeli, ama *teknik olarak* bana bir hastalık gününü ya da lanet bir hafta sonunu çok göremeyeceği için, dün yaptığı gibi daha genel bir şekilde bana yüklenecek.

"San Jose'deki şu müşteri mutlu gününe gitmeni istiyorum," diyor. Daisy konusunda kafam o kadar karışık ki neden gidemeyeceğime dair bir yanıt bile veremiyorum.

Eve gidip onunla konuşmam gerektiğini biliyorum. Özür dilemem ve işleri düzeltmeye çalışmam gerektiğini biliyorum. Tek yapmak istediğim onun kıyafetlerini soymak ve Pazartesi gecesi kaldığımız yerden devam etmekken bunu yapmak için iyi bir yol bulamıyorum.

Telefonum titriyor ve ona bakıyorum... Daisy mesaj atıyor.

Baker kaşlarını kaldırıyor, o bu hayati konuşmayı yaparken bakışlarımın kısa bir süreliğine de olsa telefona kaymasına sinirleniyor. "Buna ihtiyacın var mı?" diye soruyor, sesi alaycılıkla ekşimiş.

Evet, oturun. Bir dakikaya geliyorum. Kelimeleri zar zor tutuyorum, ama tüm hayatımı sorumlu evlat, sorumlu arkadaş, sorumlu eş olarak geçirdim ve kendimi dizginlemek ikinci doğam.

Daisy'nin işin içinde olduğu zamanlar hariç tabii.

"Bekleyebilir," diye cevap veriyorum, kesin bir dille. "Neredeyse bitirdiğini varsayıyorum."

Elbette bu onu kızdırıyor ve daha önce de söylediği aynı şeyleri tekrarlamaya devam ediyor: bana bu pozisyonu kazandırmak için elinden geleni yaptığını, geçmişte benim için hiç endişelenmediğini, boşanmanın zor olduğunu bildiğini -iki kez boşandığını- ama çocuklarımız bile olmadığını, bu yüzden şirkette kalmayı planlıyorsam kendimi toparlamam gerektiğini söylüyor. Baker'la her zaman iyi anlaştığımızı düşünmüştüm ama hayatımdan gerçekten zevk almaya başladığım anda bunun bir sorun olduğuna karar verdi. Buradaki herkes kadar ben de fatura kesiyorum ama kimsenin yaklaşmadığı bir standart belirleyen Robot Harrison'ın geri dönmesini istiyor. Peki bunu neden yapayım? *Özellikle* de geçen ay tam bir hıyar gibi davranmışken neden onun için bunu yapayım?

Siktir et. Lanet San Jose'ye gitmiyorum. Daisy ile sörf yapıp bunu konuşacağım ve-

"İnce buzun üzerindesin, Reid," dedi ve gitti. "Kendini topla ya da yeni bir iş bul."

Sandalyeme gömüldüm. *Bunu* başlangıç salvosu olarak kullanmasının bir nedeni var - çünkü El-Liott Springs'te makul büyüklükte başka bir firma yok ve olsa bile yanımda getirecek müvekkillerim olmazdı. Sıfırdan başlayacaktım ve aldığım her dava şu anda uğraştıklarımın en kötüsü olacaktı. Komşular arasındaki anlaşmazlıklar ya da dördüncü kez alkolü araç kullanmaktan ceza alan bir adamı savunmak gibi.

Öğleden sonrayı ve akşamı lanet olası San Jose'ye gidip Baker'ın müşterilerini büyüleyerek geçiriyorum. Eve döndüğümde saat dokuzu geçiyordu, yol boyunca Daisy'den özür dilemeye çalışıyordum. *Odana gelmemeliydim. Pantolonunu çıkarmanı istememeliydim.*

Hayır, o değil. Ayrıntılara değinemem. Çünkü bunu yaparsam ve bana sanki hatırlıyormuş gibi bakarsa... Muhtemelen yine çuvalalayacağım.

"Odana girmemeliydim," diyeceğim. "Bu bir hataydı ve umarım her şey eskisi gibi olabilir. Burada olman hoşuma gidiyor ama rahatsız oluyorsan başka bir yer bulmana yardımcı olabilirim."

Daha iyi ama yine de bir şekilde yetersiz. Çünkü ona kalacak başka bir yer bulmak istemiyorum. Onu elimde tutabildiğim sürece yanımda istiyorum.

Eve vardığımda arabası sokakta ama içeride ışıklar kapalı. Merdivenleri çıkarken ev tamamen sessiz ve içim içime sığmıyor. Hasta olduğunu öğrenmek istemiyorum. Ayrıca odasına girip hasta *değilse* yapmaya karar verdiğim her şeyi berbat etmek de istemiyorum.

Kapısı açık, oda karanlık ve yatak hâlâ hazır.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Sörf yapmaya gitti. Tek başına sörf yapmaya gitti çünkü ben Baker'ın çemberlerinden atlamakla meşguldüm. Merdivenlerden ikişer ikişer garaja çıkıyorum, kalbim küt küt atıyor ve sörf tahtasının duvara yaslanmış olduğunu görünce rahatlayarak merdivenlere çöküyorum.

Ama o hâlâ kayıp. Hâlâ yapmamız gereken konuşmayı yapmak istemesem de, bu daha kötü. Ve sinirlenmemem gerekse bile sinirliyim.

Neredesin lan sen?

DAISY

Soru sorma şekliniz arzulanan çok şey bırakıyor. Cevap verme şekliniz de öyle.

Bir sonraki mesajımı yazarken dişlerim gıcırıyor.

Özür dilerim. Neredesin lan sen?

DAISY

Garip bir şekilde, bu pek bir gelişme sayılmaz. Neredeyse eve geldim. Sakin ol.

Yukarı çıkıp aile odasını adımıyorum, bir araba evin önünde durana ve Daisy arkadan çıkana kadar yolu izliyorum. Bir an sonra her zaman giydiği büyük boy kazağıyla merdivenlerden yukarı tırmanıyor.

Ama neredeyse hiç yapmadığı bir makyaj da var. Yutkunuyorum.

"Dışarı mı çıktın?"

Anahtarlarını tezgâhın üzerine bırakıyor ve bir kâğıt parçası kaldırıyor. "Sana bir not bıraktım," diye yanıtlıyor.

Bir not aramak için bile çok heyecanlıydım. "Nereye gittin?" Şak diye söyledim.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bu şartlar altında ne kadar babacan davranıyorsun. Mesajıma cevap verme zahmetine bile katlanmadığına göre ne kadar da talepkârsın. Caddenin karşısında sörf yapan birkaç çocukla bara gittim ve eve Uber ile döndüm."

Ona sosyal bir hayatı olması gerektiğini söyleyen bendim. Bir süre etrafta takılmasını öneren de bendim. Ama saçmaladığım ortaya çıktı çünkü birileriyle çıkması fikrine katlanamıyorum ve kesinlikle birileriyle *yatması* fikrine de katlanamıyorum.

Bardağı buzla dolduruyorum, burbonu tepesine kadar döküyorum ve sağlıklı bir yudum alıyorum. "Randevu muydu?"

Omuz silkiyor. "Bu gecenin bir randevu olduğunu sanmıyorum ama çocuklardan biri yarın beni yemeğe davet etti."

Başımın arkasında basınç oluşuyor, görüşümün kenarları kararıyor. Burbonu tezgâha çok sert bırakıyorum. Bardağın dibinden likör sızıyor ve umurumda bile değil.

"Yani, sorun değil, değil mi?" diye soruyor, buzdolabından kendine bir bardak su doldururken. "Bunu öneren sendin ve erdemini güvende tutmanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu."

Evet demem gerekiyordu. Nasıl bir adam olduğunu sormam ve her ihtimale karşı arabayı kendisinin kullanması için ısrar etmem gerekiyor. Ama birinin onu dün geceki haliyle görmesi fikrine katlanamıyorum. I

"Ne kadar sıkı olacağını düşünüyordum" demesine dayanamıyorum.

Bu düşünce, sahip olduğum tüm sorumluluk duygusunu pencereden dışarı uçuruyor.

"Hayır," diyorum ona doğru adım atarak. Elindeki suyu alıp tezgâhın üzerine koyduktan sonra onu buzdolabına doğru itiyorum. "Hayır, Daisy. Bu hiç iyi değil."

Ve sonra onu öptüm. Onu sertçe öptüm, dün gece istediğim gibi. Geldiğinden beri her gün istediğim gibi. Ağzı hayal ettiğimden bile daha yumuşaktı ve benimkinin altında açıldığında, daha fazlası için duyduğum arzu bana bir çekiç gibi çarptı. Sanki son birkaç haftadır reddedilen her versiyonum bir ordu kurmuş ve kaleye saldırıyor. Onun diline, içime çekişine, altımdaki kıvrımlarına asla doyamayacağım.

Elim eşofmanının içine kayarak sütyeninin üzerinden bir göğsünü kavıyor, avuçlarımda çökmüş bir şekilde ağırlaşıyor. Tanrım, bunu yapmayı kaç kez hayal etmişim... Yüzlerce mi? Binlerce mi? Avuç içim önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde kayarken nefesi kesiliyor.

Aman Tanrım. Belli bir tipim olduğunu hiç düşünmemiştim ama var ve o tip Daisy. Ellerimde göğüslerinin tam ağırlığı, ince beli, nihayet içine girdiğimde ne kadar sıkı ve ıslak olacağı. Oranları mantığa meydan okuyor ve onunla birlikte olmak beni diğer kadınlar için mahvedecek, ama olsun.

"Perdeleri kapatmamız gerek," diye homurdanıyorum, eli kemerime uzanırken çaresizce ona sürtünüyorum. Odama gitmeliyiz ama yapamam. Onu merdivenlerden yukarı çıkaracak kadar uzun süre bekleyemem.

"Sadece ışıklara bas," diyor, en az benim kadar sabırsız.

Ağzını tekrar bulup şortunu yere itiyorum. "Hayır. Işıklar açık. Her santimimi almak için gerilmeni izlemek istiyorum."

"Tamam o zaman," diyor ve sonunda kemerimi çözüyor. Eli pantolonumun içine girip beni kavrayınca inliyorum. "Küfürleri unut. Bırak herkes izlesin."

Bunu kabul etmek istiyorum çünkü zaten o kadar sertim ki canım acıyor, ama onu çıplak görmek her zaman kendime saklamak istediğim bir şey.

"Kanepe," diye hırlıyorum ağzına karşı. "Şimdi."

Perdelere vurmak için uzak duvara doğru yürüyorum ve o kanepeye doğru yürüyor, yürürken eşofmanını çıkarıyor. Ona doğru hızla ilerliyorum,

Onu kendime doğru çekip tekrar ağzını buldum.

Parmakları kravatımı çekiştiriyor, sonra gömleğimin düğmeleriyle uğraşmaya başlıyor. Onun teninin benimkine değmesini ondan daha hızlı istiyorum. Gömleğimi üzerimden çıkarırken düğmeler yerde sıcıyor.

Boxerımın içine uzanıyor ve onu durdurmak zorunda kalıyorum, kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken çenem gıcırıyor. "Bana bir dakika ver Daisy, yoksa bu böyle sürmez." Tankı kafasına geçiriyorum. Üzerinde külotundan başka bir şey olmadan kanepeye uzandı.

Sikeyim. Evet. Ondan sonraki herkes için beni kesinlikle mahvedecek.

"Her şeyi çıkar," diye mırıldanıyor. "Seni görmek istiyorum."

Pantolonu ve boxer'ı yere itiyorum, tişörtü arkamda bir yere fırlatıyorum ve dizlerimin üzerine kanepenin en ucuna çöküyorum. "Aç şu bacaklarını Daisy," diyorum ve o da sessiz bir nefesle bana uyuyor.

İşaret parmağımı klitorisinden girişine kadar üzerinde gezdiriyorum. "Benim için damlıyorsun," diyorum parmağımı ağzıma alarak.

"Haftalardır böyleyim," diyor titrek bir kahkahayla ve Tanrı aşkına, sadece bu kelimeler bile beni uçurabilir.

Kalçalarını birbirinden uzaklaştırıyorum ve geçen gece umutsuzca istediğim gibi yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum.

"Yapmak zorunda değilsin," diye nefes alıyor.

"Neden? Ben de herkes gibi senin klitorisini özlüyor muyum?"

Dilim devam ederken kahkahası bir nefese dönüşüyor. "Hayır. Hayır, onu bulduğuna eminim. Tanrım."

Dilim onun girişinin etrafında dönerken titriyor ve inliyor, ben de daha fazla baskı uygulayarak tekrar yapıyorum. Bir parmağımı içine sokuyorum ve sonra ikincisini. O kadar sıkı oturuyor ki, içine girme fikriyle dişlerimin arasından tıslıyorum.

"İzin ver senin için iyi yapayım," diyorum ona. "Çok mu sert? Çok mu yumuşak? Bana tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söylemeni istiyorum."

Nefesini içine çekiyor. "Ben sadece-oh Tanrım, Harrison. Bu çok iyi.

Bunun gibi. Devam etmek zorunda değilsin, ama-"

İki parmağımı tekrar içeri, iç duvarına doğru itiyorum ve dilimin devam etmesine izin veriyorum.

"Daha hızlı," diye yalvarıyor. "Parmaklarınla. Oh, lanet olsun. Evet. Bu mükemmel."

Bana yaklaşmak için eğiliyor, eli kafa derimi avuçluyor, saçlarımı çekiyor. Nefesi daha hızlı ve daha hızlı geliyor. Dilim

parmaklarımla birlikte hızlanıyor.

"Çoktan yaklaştım," diye fısıldıyor. "Oh, Tanrım."

Kendinden geçerken parmaklarımı sıkıyor, başı geriye doğru düşüyor. Bazı şeylerin sahtesini yapamazsınız ve parmaklarımın karşısında kasılması da bunlardan biri.

Bununla neredeyse gurur duyuyorum. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi anların hepsi bir arada - en büyük dalgam, ilk hava dalışım, mezuniyetim. Hepsi bir arada ve iki kat daha iyi ve o küfredip saçımı çekiştirirken o kadar sertleşiyorum ki bundan çok fazla zevk bile alamıyorum.

Gözleri yavaşça açılıyor ve bana çarpık bir sırıtış atıyor. "Tamam, buna değdi." Eli beni okşamak için aşağı kayıyor. "Pazartesi gecesi bunu yapan ben olmak istedim," diyor. Başparmağı sikimin başının üzerinde geziniyor, oradaki nemi yayıyor. Beni tekrar okşuyor ve ben de elimi bileğine doluyorum.

"Durmalısın," diye inliyorum.

Kaşlarını çatıyor, zaten yaralı, ve ben gülüyorum. "Durmanı istediğimi söylemiyorum. Sadece devam edersen boşalacağımı ve içinde olmayı tercih edeceğimi söylüyorum."

Ağzı kıvrıldı ve bacakları açıldı. "O zaman elbette, yanıma gel."

Hay sikeyim. Birlikte olduğu erkeklerin neden bu kadar randevusuz olduğunu anlayabiliyorum. O böyle gülümserken, o hışırtılı sesiyle içine girmemi isterken kim dayanabilir ki?

Onun üstüne tırmanıyorum. "Bir şeye ihtiyacım var mı?"

"Hayır," diyor, birden nefesi kesiliyor. "Sadece lütfen-" Acele etmemi isteyerek kalçalarını kaldırıyor ve ikimizin de nefesini kesen tek bir sert hamleyle içine giriyorum.

Tekrar iterken ağzım onunkini buluyor, elim bir göğsünü avuçlamak, meme ucunu çimdiklemek için yukarı kayıyor. "Kahretsin Daisy, bu son olmayacak."

"Umurumda değil," diyor ve bu beni de umursamamak konusunda özgür bırakıyor. Dillerimiz, dişlerimiz ve kavrayan ellerimiz var ve dişlerim göğüs ucuna kenetlendiğinde ve o çığlık attığında, neredeyse o anda kaybediyorum.

İzlemek istiyorum, ama beni uçuracağını biliyorum. Sonuna kadar götürmek istiyorum ama çok ıslak, çok iyi, çok acil. Boynuna karşı kısık bir iniltiyle içine sertçe boşalıyorum. Şimdiye kadar kötü sayılabilecek bir seks yaptığımı söyleyemem ama bu tamamen başka bir şey. Yere yığıldığımda

onun üstünde -hâlâ sert ve bir iki dakika içinde ondan daha fazlasına
ihtiyacım olacağından eminim- sanki eve gelmiş gibiyim.

DAISY

I yanlıştı.

Seks abartılmıyor.

Seks o kadar muhteşem bir şey ki, bu gerçeğin farkında olan insanların ortalama bir günde nasıl işlev gördüklerinden bile emin değilim.

Dün gece dört kez ve şafakta bir kez daha ve hala bitirmedim. Ben onu tekrar yapmaya, bunu yüz kere daha yapmaya ve ofisine bir daha dönmemeye nasıl ikna edebileceğimi düşünürken o sabahını geçiriyor - kahve makinesinin içinde, protein shake'i çantasının cebinde-.

"Bana öyle bakmayı kes Daisy," diye uyarıyor, "yoksa buradan çıkamam."

Tezgâha tırmanıyorum. Onu kravatından tutup kendime çektiğimi ve bacaklarımı beline doladığımı hayal ediyorum. Bundan hoşlanır mıydı, yoksa beni çok mu genç, çok mu yapışkan gösterirdi?

Bir parçam şimdiden bunu düşünmesinden korkuyor, her şeyin bitmiş olabileceğini ve bunu bilmeyen tek kişinin ben olduğumu düşünüyor.

Seyahat kupasını kahve makinesine yerleştiriyor ve sonra kaşlarını kaldırarak dönüyor. "Bu ani karanlık da neyin nesi, Goth Barbie?"

Gülümsüyorum. O çok nefret ettiğim lakap, aramızdaki yaş farkını hatırlatmadığı için şimdi biraz daha hoşuma gidiyor. "Karanlık yok," diyorum yeniden. "Sadece günümü planlıyorum. Sanırım yine geç kalacaksın."

"Baker gidip kendini becerebilir," diye homurdanıyor. "Ben eve geliyorum."

Omuz silkiyorum. "Yani, acelemiz yok, gerçekten. Hâlâ randevum var."

Bilmiyorum. Jon'a açıklamak için mesaj attım ama Harrison'ın henüz bunu bilmesine gerek yok.

Bana doğru döndü, çenesi çözülmüştü. "*Ne?*"

"Randevum. Dün gece sana anlatmıştım."

Burun delikleri sanki av kokusu almış gibi parlıyor. "Daisy," diyor sessizce, "bu lanet bir şaka olsa iyi olur."

Sırıtmak için kendimi zor tutuyorum. Eğer ortadan kaybolma numarası yapacaksa, en azından bu bugün olmayacak. "Evet, şakaydı."

Mutfağa geçiyor ve dizlerimin arasında durabilmek için onları birbirinden ayırıyor. "Komik bir şey değildi," diyor ağzıma karşı.

Elimi yeni tıraş edilmiş çenesine bastırdım. "*Beni* güldürdü. Beni hâlâ güldürüyor."

"Seni gülmekten vazgeçirmek için birkaç yol düşünebilirim."

Dişleri alt dudağıma battığında nefesim kesiliyor ve beni tezgahın kenarına çekiyor. Aramızda, tüm dünyadaki en sevdiğim şişkinlik büyüyor.

"Bu boş bir tehdide benziyor," diye cevap veriyorum.

Kemerini çözüyor ve onu kavramam için elimi aşağı çekiyor. "Şimdi ne kadar boş geliyor?"

İçime çekiyorum. Tüm o kısıtlamaları bıraktığında ne kadar vahşi olduğunu seviyorum. Bu konuşmaya daha yeni başlamış olmamızı ve avucumun altında şimdiden kalın ve sert olmasını seviyorum.

Elimi boxer'ının kemerinin altından geçirip onu kavriyorum, okşuyorum ve gözleri kapanıyor, alnı benimkine yaslanıyor, sanki zevk o kadar yoğun ki başını dik tutamıyor ve sonra beni kaldırıp merdivenlere yöneldiğinde şaşkınlıkla ciyaklıyorum. "Yapmak zorunda değiliz," diye itiraz ediyorum. "Geç kalacaksın."

"*Zorunda* değil miyim?" Ağzı kulağıma gidiyor ve ben hâlâ beline sarılmışken merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladığında sesi kısılıyor. "Daisy, işe geç kalmayı hiç bu kadar önemsememiştim."

EVE ERKEN GELİYOR, ama malum nedenlerden dolayı molaya çıkmamız biraz zaman alıyor ve orada da uzun süre kalmıyoruz. Daha sonra onu benimle birlikte açık hava duşuna çekiyorum. Orada işimiz bittiğinde beni doğruca yatağına taşıyor ve yatağın üzerine atıyor.

"Söyle bakalım," diyorum sırtüstü çökerek, "güverteye çıktığım ilk gün ereksiyon olmuşsun... o gerçekten benimle mi ilgiliydi yoksa sabahın köründe rastgele bir olay mıydı?"

Bir elini yüzünde gezdirerek gülüyor. "Buraya taşındığından beri şahit olduğun ereksiyonların - ki eminim birkaç tane olmuştur - tamamen diğer özelliklerinin yanı sıra inanılmaz bir kışın olduğu ve çok az kıyafet giyme eğiliminde olduğun için olduğunu söylemek yeterli."

"Kendini tutmana hayran kaldım."

"Geriye dönüp baktığımda ben de şaşırdım. Ama, bilirsiniz..." Gülümsemesi yavaşça kayboluyor. "Bu annen ve Liam'ın beni asla affetmeyeceği bir şey. Seni hâlâ bir çocuk olarak görüyorlar ve sanırım hep öyle görecekler. Tam olarak yaptığım şeyi *yapmayacağım* konusunda bana güvenirlerdi."

İç çekiyorum. "Annem beni güvende tutmak ve hayatımı şekillendirmek için kendini öldürüyor ama görünüşe göre evlendiği adamın o kadar kötü biri olmasından rahatsız değil ki taşınmak zorunda kaldım."

Bana doğru yuvarlanıyor ve bir elini kalçamda gezdiriyor. "Bana ne yaptığını söyleyecek misin? Çünkü bu onun bir pislik olmasından daha fazlasıydı. Bu noktada seni çok iyi tanıyorum."

Anneme ilk önerdiğimden beri kimseye söylemediğim bir gerçek bu, çünkü çoğunlukla bir kişinin daha bana inanmamasına dayanamıyordum.

"Scott hile yapar. Hem de çok. Evlenmeden önce bile biliyordum çünkü düğünden hemen önce bir arkadaşlık sitesinde arkadaşımın ablasına asılmıştı."

Harrison şaşırmış gibi görünmüyor. "Tahmin etmiştim. Öyle bir tipe benziyor. Ona söyledin mi?"

Omuz silktim. "Gidecektim ama nedimeler için büyük bir brunch düzenliyordu ve bu konuda çok heyecanlıydı ve hiç iyi vakit geçiremedik. O kadar mutluydu ki, brunch'tan sonra bekarlığa veda partisi ve prova yemeği vardı ve ben ne yapacağımı bilemedim."

Kalçamı sıkıyor. "Bunun yerine saçını boyadın ve herkesin sana velet demesine izin verdin. Ben de dahil. Tanrım, çok üzgünüm."

"Özür dileme. Şımarıklık yapıyordum. Sadece başka nasıl başa çıkacağımı bilemedim." Yutkunuyorum. "Ama bir ay sonra onu yakaladım. Şehir dışında olması gerekiyordu ama onu Long Point'te bir kızla gördüm. Ben de anneme söyledim ve her şey çok kötü gitti. Havaalanına kadar arabayla gitmiş, annem onu almış, sonra da yemeğe gitmişler -sanırım beni de gördü ve üslerini gizliyordu."

"Yani sana inanmadı."

Sırt üstü döndüm. "Hayır, bundan daha kötüydü. Ağlamaya başladı ve danışmana gitmem için bana yalvardı. Scott..." Bundan nefret ediyorum. Bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyorum. "Scott babama benzediğimi söylüyordu, bu yüzden ona babamı plajda gördüğüme dair çılgınca bir hikâyeye gelmem bir işaret daha oldu. Ve eğer beni gördüğünü, havaalanına geri döndüğünü söyleseydim... kulağa daha da çılgınca gelecekti, bu yüzden mahvolmuştum."

Ona bakıyorum, yüzünde şüphe görmeyi bekliyorum. O soruyu orada görmeyi bekliyorum: *O da babası gibi mi? Gözden kaçırdığım işaretler var mı?* En kötü anlarını seçerek depresif zamanları, öfkeli zamanları, şaka yollu bile olsa yüksek sesle söylenen mantıksız düşünceleri listelerseniz, herhangi biri deli gibi görünebilir. Benim durumum hariç, bu da mümkün. Ve bu gerçekleşene kadar bilemeyeceğim. Belki o zaman bile bilemeyeceğim.

Dudakları başıma yapıştı. "Tanrım, Daisy, çok üzgünüm."

Gözlerimi kırıştırıyorum, hikâyeyi yeniden anlattığım için değil, bana inanıldığı için. Evet, o anlattığım sadece ikinci kişi ama söylediklerimi olduğu gibi kabul eden ilk kişi.

"Ondan sonra benim hata yapmamı bekliyordu. Okulu kırdığımda bir şekilde hemen anlıyor ve anneme söylüyordu. Sonra eşyalarım kaybolmaya ya da karıştırılmaya başladı. Sörf tahtam bıraktığım yerde değildi, diş fırçam kayboluyor ve yeniden ortaya çıkıyordu, dizüstü bilgisayarımın fişini hiç çekmediğim halde eve geldiğimde fişi takılı değildi ve çalışmıyordu. Onu suçladığımda, o ve annem *'işte bir işaret daha'* der gibi bakıyorlardı. Sonunda Liam'ın yanına taşındım."

"Daisy," diye inliyor, "keşke ona söyleseydin. Ya da bana. Sana inanırdım."

Başımı salladım. "Scott bu konuda çok iyiydi. Beni zaten kıskanç ve deli gibi göstermişti ve ona eşyalarımı sakladığını ve beni daha kötü göstermeye çalıştığını söylemem... bu onun haklı olduğuna dair daha büyük bir argüman olurdu."

"Yine de şimdi açıklayabilirsin."

"Ne anlamı var ki? Yedi yıl boyunca yanlış yaptığım her şeyi tek tek sıraladı. Bir şekilde hasta olabileceğime dair elinde bir yığın kanıt var. Ve bana inansa bile, onun için tüm bu anıları mahvetmiş olacağım. Scott'la evliliği hayatında yaşayacağı tek romantizmse, bunu yok etmeyeceğim."

Beni göğsüne doğru çekiyor, Scott böyle bir pislik olmasaydı muhtemelen olmayacağım bir yere.

Şu anda, her şeyin başka bir şekilde olmasını dilemek mümkün değil.

HARRISON

T Evliliğimizden bir yıl sonra, erkek kardeşi öldüğünde Audrey ile işler kötüye gitti, ama ondan önce bile hiçbir zaman özel olarak iyi olmadılar. Daisy gibi bir şeylere aç değildi. yıldönümümüzde mücevher, Noel kartı olarak kullanabileceğimiz bir fotoğraf, faizler düştüğünde yeniden finanse edilen mortgage -Onu beş dakikalığına tatmin edecek ve sonra yine hiçbir şey ifade etmeyecek şeyler.

Büyük sorunlar yokmuş gibi davranırken en önemsiz şeylerden rahatsız oluyordu. Audrey yemekte gördüğümüz bir kadın için "La- bor Günü'nden bir ay sonra beyaz giyiyor," dedi. Yemek boyunca birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu, bir aydır seks yapmamıştık... ama birinin aptal bir moda kuralını çiğniyor olması dikkate değer bir konuydu. Saatlerce *buna* sinirlenmeye devam etti.

Eğer aldatmasaydı, sonsuza kadar onunla kalırdım çünkü yapılacak en doğru şey bu olurdu ve mutsuz olurum, Daisy ile olanlar ise kesinlikle yapılacak en *yanlış* şey ve beni daha önce hiç olmadığım kadar mutlu ediyor.

Çoğu gece sörf yaparız. Evimin her yüzeyinde seks yapıyoruz. Garajın zemini bile zarar görmeden kalmıyor, Daisy dalgıç kıyafetimi çıkarmama "yardım" etmekte ısrar ettiğinde olan şey bu.

Artık her sabah uykusuzluktan bitkin bir şekilde ofise geliyorum ve dopamin dalgası beni sanki

başımın üzerinden bir araba kaldırılabildim.

Eğer önceki ilişkileri de bizimkiler gibiyse, erkeklerin onu neden baş tacı ettiklerini anlıyorum; anlamamak neredeyse imkânsız. Daisy ile birlikte olmak, üşüdüğünüzü bilmediğiniz bir anda sıcak bir banyoya girmek gibi... Bu kadar iyi olması beni hayrete düşürüyor. Bu kadar basit bir şeyin nasıl bu kadar mutluluk verici, bu kadar şımartıcı olabildiğine hayret ediyorum. Onun içinde kalmak ve asla ayrılmamak istiyorum.

Bitmek zorunda -o ve ben hala hayatta tamamen farklı yerlerdeyiz ve en azından önümüzdeki on yıl boyunca öyle kalacağız- ama bir parçam onu sonsuza kadar yanımda tutmak için her şeyden vazgeçebilir.

Cuma günü çift vardiya çalışmak zorunda, benim işte kalmamın tek nedeni de bu. Onu alacağımı söylüyorum çünkü karanlıkta eve bisikletle gitmesini istemiyorum ve erken geliyorum çünkü onu görmek için çok hevesliyim. İçeride hostes gitmişti ve masaların çoğu boştu. Daisy'den hiç iz yoktu.

Barın arkasındaki adam bardakları kuruluyor. "Size bir şey getireyim mi?"

Benimle yaşamıyor olsaydı bu çocukla mı çıkacaktı? Benim onun yaşındayken sahip olduğum yirmili yaşların başındaki aşırı özgüvene sahip, kartlarınızı doğru oynarsanız neredeyse hiçbir kızın ulaşamaz olmadığını fark ettikten sonra edindiğiniz türden.

"Daisy'yi alacağım."

İki kez bakışı belli belirsiz, bir anda bitti, ama kim olduğumu bir araya getirmeye çalıştığını görüyorum. O yaşına göre genç görünüyor, bense açıkça otuzlu yaşlarımdayım. Her şey cehennem gibi yarım yamalak görünüyor.

Başını sallıyor. "Müdürle birlikte. Arka tarafı arayacağım, burada kim var diyeyim?"

"Amcası," diye cevap veriyorum, ama neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyorum.

o.

Ben hostesin yanındaki banka giderken o telefona bakıyor. Muhtemelen günün erken saatlerinde iskelenin yoğun olduğu zamanlarda yorgun ebeveynleri ve kıvranan çocukları tutan bir stand. Şimdiye kadar o ebeveynlerden biri olurum sanıyordum. Yirmi bir yaşındaki bir çocuğu beklediğim gerçeği

yaşındaki bir çocuğun işten çıkması, bu hayali her zamankinden daha uzak hissettiriyor.

Daisy mutfaktan çıkıyor, barmene bir şeyler söylüyor ve bana doğru dönüyor... ve tüm bu düşünceler kayboluyor.

Gülümsemesi. Bana ve sadece bana gülümsemesi sonsuza dek saklamak istediğim bir şey. Ve bunu tamamen kendime saklamak istiyorum. Barın arkasına geçer ve çantasını almak için eğilir. Barmen bardakları kurulamaya devam ediyor, ama bakışları bütün gün onun kışığında.

Odayı geçip bana doğru gelirken hâlâ kışının üzerindeydi.

"Ona *amcam* olduğunu mu söyledin?" diye soruyor.

Onu kapıya kadar geçirdim. "Kendimi açıklama ihtiyacı hissettim."

"Şimdi ikimizin de açıklaması gereken şeyler var çünkü

"Bu sabah yüzüme gelen adam sendin." Başımı ona doğru salladım ve o güldü.

"Aman Tanrım, gerçekten birine bunu söyleyeceğimi mi düşündün?" "*Bana* hep böyle şeyler söylüyorsun."

Omuz silkiyor. "Sen farklısın. İlk başta seninle uğraşmak eğlenceli olduğu için, şimdi ise gerçekten yüzüme oldukça fazla geliyorsun- on, bu yüzden hiç değinmezsem garip olur."

İstemedem gülüyorum. Beni güldürürken sertleştirmeyi ve aynı zamanda sinirimi bozmayı nasıl başardığından emin değilim.

Kapısını tutuyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Amcan olduğumu söylemem?"

Düşünüyormuş gibi başını öne eğiyor. "Hayır," diyor sonunda. "Zaten hepsinin benim bekar olduğumu düşünmesi en iyisi. Berbat bir garsonum. Teorik olarak müsait olmam, aksi halde affedileceğimden çok daha fazla affedilmem anlamına geliyor."

Kapıyı arkasından kapattım ve arabanın diğer tarafına geçtim, çenem gıcırdıyordu. "Müdürün seni bu yüzden mi arkaya çağırdı?" Soruyorum, sesim zorla sakinleştiriliyor. "*Teorik olarak* bekâr olduğun için mi?"

"Hayır," diyor, saçlarını at kuyruğundan çıkarıp parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Sörf yapıyor. Bana Panama'da satın alabileceği bir yerin resimlerini gösteriyordu."

"Biliyorsunuz, çalışanlarımı gecenin sonunda çağırıp onlara satın alabileceğim evlerin resimlerini göstermiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun. Karına bile söylemedin." Gülmeyince bana dirsek attı. "Önemli bir şey değil. Sanırım biraz aşık oldu. Yaşayacağım. Bu mesleki bir tehlike. Buna alışkınım."

Buna alışkın çünkü Daisy gibi görünüyor. Çünkü her erkeğin fantezisi gibi görünüyor ve kısa hayatının çok uzun yıllarını erkekleri savuşturarak geçirdi. Bunu yapmak zorunda kalmasını istemiyorum. *Benimle* yaşarken ve *benimle sevişirken* bile bunu yapmak zorunda kalmasına takılıyorum. Menajeri hala fotoğraflarına bakması için onu ofisine çağırıyor ve yaşına uygun barmen her eğildiğinde onun kışına bakıyor.

Her erkeğin istediği bir şeye sahibim ve Daisy ile aramızda olanları açıklasak bile, bu hiçbirini durdurmazdı. Onun benim için çok genç olduğunu biliyorlardı. Her şeyin yoluna girmesini beklemleri gerektiğini biliyorlardı. Onları suçlayamam. Daisy'ye kısa bir süreliğine de olsa sahip olmak piyangoyu kazanmak gibi bir şey; şansın kötü olduğunu biliyorsun ama yine de oynamak istiyorsun.

CUMARTESİ günü erkenden sörf yapıyoruz ve o da bize smoothie kasesi yapıyor. "Oliver'a yine içine fıstık ezmesi koyduğumu söyleme."

Onun durduğu yere geçiyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Tanrım, bütün hafta sonu acı içindeydim."

"Oh?" Eli şortumun içine kayarken sesi tenime karşı yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. "Keşke bilseydim. Senin için icabına bakardım."

Onu kanepeye çekiyorum, yeni giydiği kıyafetleri çıkarmasına yardım ediyorum, içine girmeden önce boşalmasına saniyeler kalana kadar üzerine iniyorum.

Dibe vururken gözlerim kapanıyor. "Bütün gün içinde kalmak istiyorum," diye homurdanıyorum.

Bacakları etrafımı sarıyor. "O zaman yap. Seni başka bir yerde istemiyorum."

Saatler sonra uyandığımızda, öğle güneşi pencerelerden içeri giriyor, kirli bulaşıklar tezgahın üzerinde duruyor ve kanepede artık çıkacağından şüphelendiğim yeni bir beyaz leke var.

Dağınıklığı seviyorum, harap olmuş mobilyaları seviyorum, saçlarının karmakarışık kurumuş halini seviyorum. Hiçbir şeyi değiştirmedim.

"Kanepemde şimdi gizemli bir leke var."

"Beni hatırlatacak bir şey," diyor. "Neden kadife bir kanepede aldığın hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de sahilde. Şimdiden kumla dolmadıysa, dolacaktır. Ve görünüşe göre üzerinde seks yapmak için de iyi değil."

"Audrey seçti." Audrey, bir kanepede *asla* seks yapmazdı ve bu öneriden bile iğrenirdi.

"Artık seks delisi bekar günlerine girdiğine göre," diyor çıplak bir şekilde mutfağa doğru yürüyüp bir kağıt havlu alarak, "bunun yerine deriyi düşünmeni tavsiye ederim."

İrkildim. Bunu nereden bildiğini sormak istiyorum. Bir kanepede kaç kez becerildiğini sormak istiyorum ve cevabına kızacağımı biliyorum.

Bunun bir kaçamak olması gerekiyordu. Neden öyleymiş gibi davranamıyorum bilmiyorum.

DAISY

T mayolarla ilgili sorun, çok kolay erişilebilir olmaları. Eve gelir gelmez doğrudan sörf yapmaya gideceğimiz konusunda önceden anlaştığımız günlerde bile...

geniş mayolar çok farklı bir sonuç gerektirir.

Bu yüzden bu gece gelgiti tamamen kaçırmadan önce mola yerine ulaşmak için yarışıyoruz.

"Eğer henüz bahsetmediysem," diyor, kürek çekerek sıraya girerken bana sırtarak, "Kaliforniya'ya döndüğünde bana acımasızca şantaj yaptığın için sana minnettarım."

Gülüyorum. "Bunu mu demek istiyorsun, yoksa el işi yüzünden mi?" "El işi kesinlikle davana *zarar vermedi*."

"Aslında yaşlı erkeklere şantaj yapma konusunda epey tecrübem var," diye cevap veriyorum, tahtamın üzerine çıkarak.

Gözleri kararıyor. "Bu konuşma tatsız bir hal almaya başladı."

Ellerimin üzerine yaslanıyorum. "Liam ilk... seksi olmayan siyah postaydı tabii ki. Öğretmenlerimden biriyle yatıyordu ve *ayrıca* futbol koçumla *da* yatıyordu. Kimseye yalan söylemiyordu ama bundan memnun olmazlardı."

Sırıttırıyor. "Evine böyle mi sinsice girdin?"

Bir el sallıyorum. "Çok hoş biriyim. Kimsenin evine sinsice girmem gerekmiyor. Tamam, seninkine sinsice girmek zorunda kaldım ama ne kadar keyifli olduğumu fark edemeyecek kadar çok içiyordun."

"Ne kadar hoş olduğunu tamamen fark ettim, sadece unutmak için çok uğraşıyordum." Bakışları kalçalarımı sıkmana neden olacak şekilde üzerimde geziniyor. "Peki Liam'dan ne aldın?"

Omuz silkiyorum. "Her Cuma danışmanlık hizmeti aldığıma ve saat on birde ayrılabilceğime dair bir şey imzalaması gerekiyordu."

Kaşlarını kaldırıyor. "Peki danışmanlık aldın mı?"

Altımdaki tahtaya başımı salladım. "Eğer bu danışmanlık sayılıyorsa, evet."

Bir dalga yaklaşıyor. İkimiz de yere uzandık ve yüzümüzü kıyıya döndük. "Peki bu ne kadar sürdü?"

"Lisedeki dört yıl boyunca. Liam *bir sürü* kadınla çıktı. Bir gün şantaj hikayelerini karşılaştırmamız gerekecek."

Söylediğim anda pişmanlık duyuyorum. Onunla aramızda bir sır olarak kalması gerektiğini gerçekten anladım mı? Gelecek ay ayrıldığımda, onunla geçirdiğim tüm bu haftaların ortak geçmişimizde ikimizin de ima bile edemeyeceği bir an olarak kalacağını?

Ben unuttum. Ama gülümsemesinin dalgalanmasına bakılırsa bir an bile unutmamış.

O GECE, akşam yemeği sipariş etti ve benim çıplak ve daha fazlasını isteyerek uzandığım odasına getirdi.

Karnımdan aşağı soya sosu damladığında, yalamak için eğiliyor. "Daha önce hiç çıplak yemek yemedim ama avantajlarını görmeye başlıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hiç çıplak yemek yemedin mi?"

O da kaşlarını kaldırıyor. "*Öyle mi?*" Gözleri karanlık. Cevabımdan memnun olmayacağını seziyorum.

Onu öpmek için suşinin üzerine eğildim. "Önce beni üç kez boşaltan biriyle olmaz."

"Şey, sanırım o da var," diye homurdanıyor. "On dört yaşında çıktığın adamla olmamış olsa iyi olur."

Gülüyorum. "Değildi. Ve lütfen bana yedi yıl önce çıktığım bir lise son sınıf öğrencisini kıskandığını söyleme."

Sırtışı utangaç. "Bu erkeklere özgü bir şey. Her zaman bir yere ilk inenin biz olduğumuza inanmak isteriz."

"Bu *insanlarla* ilgili bir şey, erkeklerle ilgili değil. Ama birlikte olduğun son kişiyi tanırken benim senin ilk sevgilin olduğuma inanmak benim için oldukça zor olurdu. Ya da... öyle miydi?" Sorduğum soru karşısında irkiliyorum -cevabını istediğimden emin değilim- ama yine de devam ediyorum. "Tek gecelik bir ilişkin bile olmadı mı?"

Nefesini dışarı üflüyor. "Bunu düşündüm. Hem *de çok* düşündüm. Ama bir süre boşanmanın etkisinde kalacağımı biliyordum, o yüzden kimseye yanlış bir fikir vermek istemedim."

"Yanlış fikir mi?"

Omuz silkiyor. "Bunun bir anlamı olduğu izlenimi."

Yutkunuyorum ve soya sosuma wasabi karıştırmaya odaklanmış gibi yapıyorum ki canımın ne kadar acıdığını fark etmesin. Acımaması *gerekiyordu*. İkimiz de bunun Ağustos'ta biteceğini biliyoruz ve sanırım bu onun için mükemmel bir durum: zaman sınırlı, beklentisiz.

Ama onun rol vermek zorunda olmadığım tek adam olacağını düşünmüştüm ve bu doğru değilmiş.

Bunun sona erecek olmasını umursamayan biri rolünü oynuyorum ve umursuyorum da.

Ben zaten biliyorum.

HARRISON

T Ertesi hafta sonu, dalgalar lapa gibiydi ve Daisy beni sörf yapmak yerine koşuya çıkmaya ikna etti.

İskeleyle vardığımızda bir külah dondurma alıyor ve sahil boyunca yürüyoruz. Yanından geçerken erkeklerin ona bakışları beni sinirlendiriyor. Her birine onun kaçırıldığını duyurmak istiyorum, ki bu bir sorun çünkü kaçırılmadı.

Benim yaptığım aptalca yanlışları yapmak, hayattan gerçekten ne istediğini anlamak için üniversite sonrası yıllara ihtiyacı var. Yirmi bir yaşında olduğunuz kişi ile on yıl sonra olacağınız kişi tamamen farklıdır. O zamana kadar ne isteyeceğini bilmesi mümkün değil.

"Aptal malikanende neye ihtiyacın var biliyor musun?" diye soruyor dondurma külahını yalarken.

"Bedavaya yaşadığın şu aptal malikane mi?"

Bana orantısız bir sırtış attı. "Evet, bahsettiğim aptal malikane buydu. Bir sauna."

"Neden sauna yaptırayım ki?" Elimi onun eliyle birleştirerek soruyorum. "Saunadan nefret ederim."

"Uyku kaliteniz için iyidirler ve bu da uzun ömürlülükle yüksek oranda ilişkilidir."

"Ne kadar yaşayacağım konusunda endişelenmek için çok gencim," diyorum. "Son birkaç yılın biraz *fazla* uzun olduğunu söyleyebilirim."

Bana dirsek attı. "Öyle söyleme."

Onu kollarımın arasına aldım. "Sen çok vahşi küçük bir şeysin, bunu biliyor muydun?"

Kirpiklerinin altından bana bakıyor ve bir kez daha yalıyor. "Şiddet göstermemden hoşlandığına eminim. Dün gece seni bu kadar sert boşaltan şeyin sırtındaki tırnaklarım olduğuna eminim." "Sanırım bunu test etmeliyiz," diye söze başlıyorum ama ben daha bir şey söyleyemeden iki çocuk üzerimize doğru koşmaya başlıyor, biri Adımı haykırarak.

Daisy'yi o kadar hızlı yere bıraktım ki tökezledi ve külahını kuma düşürdü.

"Kahretsin," diye tısladım. "Özür dilerim."

Caleb'in müstakbel üvey çocukları Sophie ve Henry koşarak yanımıza geliyor. Ve Sophie, ki kendisi asla bir düşünceyi kendine saklamaz, Daisy'ye bakıyor. *Kahretsin.*

"O senin kız arkadaşın mı?" Sophie, Daisy'yi göstererek soruyor. Hay sikeyim. Bir tanıdığa rastlamamın mümkün olduğunu biliyordum-

Ama Caleb'la konuşmak kötü bir şey. Özellikle de Daisy'yi bir gelin gibi taşıırken.

Caleb ve Lucie gergin gülümsemelerle yaklaşıyor - her şeyi gördükleri çok açık.

Caleb Daisy'ye sarılıyor, onu Lucie'yle tanıştırıyor... ve sonra bana dönüyor. "Neler oluyor dostum?" Caleb gözlerini kısarak sordu. "Her hafta sonunu Los Angeles'ta geçirdiğini sanıyordum."

İç çekiyorum. "Bu uzun bir hikaye."

Lucie Caleb'i dürtüyor. "Ona babasının eski evini kiraladığınızı söyledin mi?"

Caleb yutkunuyor, havadan sudan konuşmaya çabalıyor. "Evet, babanın sahil evi artık kiralık. Birkaç hafta içinde orada büyük bir ofis partisi vereceğiz." Benimle Daisy'nin arasına bakıyor. "Ee... neler oluyor?"

Sesindeki gerginlik bana neler olduğunu çoktan bildiğini ve söyleyebileceğim hiçbir şeyin bunu düzeltmeyeceğini söylüyor. Daisy ilk geldiğinde ona bakmaya *çalıştığım* gibi bakıyor: sörf yapmayı öğrettiğimiz atkuyruklu küçük kız gibi. "T" harfini telaffuz edemeyen ve en sevdiği restorana *Kenfucky* Fried Chicken diyen küçük kız gibi.

Lucie'nin gülümsemesi gergin. Elleri yanlarına doğru titriyor. "Bir dakika sohbet etmeye ne dersiniz? Ben ikizleri yukarı çıkaracağım."

ve onlara biraz su getir."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Daisy çok hızlı bir şekilde.

Caleb bir inilti çıkardığında daha yirmi metre uzaklaşmamışlardı. "Dostum, bana bunun tam olarak görüldüğü gibi olmadığını söyle, yani Bridget'in *çocuğuyla* takılırken Los Angeles'taki bir kız arkadaşın hakkında bize yalan söylüyorsun."

"Öyle değil," diye cevap veriyorum, çünkü şu anda tam olarak öyle olsa bile, Liam'a kesinlikle geri dönecekken bunu itiraf edemem. Yine de olabilir. Ancak Londra hakkındaki gerçek, şu anda ona söylediğim çok daha büyük yalanların yanında oldukça hafif kalıyor. "Audrey ve ben ima ettiğim şekilde ayrılmadık. Bir çeşit kız arkadaş uydurdum. Sana gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum. Sadece... Bir süre yaralarımı sarmam gerekiyordu."

Burun delikleri açılıyor. Caleb bana daha önce hiç vurmamıştı ama vurmak istediğini söyleyebilirim. "Bu *Daisy* ile neden onları yaladığını açıklamıyor."

"Biz sadece arkadaşız. Bridget ile kavga etti ve kalacak bir yere ihtiyacı vardı."

"Sen ve ben yirmi beş yıldır arkadaşız, ama sahilde romantik bir gezintiye çıkarken beni hiç kollarına almadın."

Saçımı çekiştiriyorum. "Tanrı aşkına. *Romantik* bir gezinti değildi. Beni koşmaya zorladı ve etrafta oynuyorduk. Lütfen bu işin peşini bırakır mısın? Gelecek ay DC'ye dönecek. Büyütülecek bir şey değil."

Kaşlarını kaldırıyor. "*Senin* için mi yoksa onun için mi önemli değil? Çünkü sen ondan on yaş büyüksün ve o yürüyecek yaşa geldiğinden beri sana aşık."

Daisy küçükken bana aşık mıydı? Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağından emin değilim. "Bu doğru değil."

Caleb ellerini ceplerine sokar. "Sen bir yetişkinsin ve o da yetişkin sayılır. Sadece dikkatli ol. Hepimizin bir noktada bizi gerçekten zorlayan romantik bir ilişkisi olmuştur. Kate ile benim. Beck ile Kate. Sen Audrey ile. Daisy için öyle olma, tamam mı?"

"Yapmam. Yapmam."

Ancak bu konuda görüldüğümünden çok daha az eminim. Kaç kötü adam yaptıklarının o kadar da kötü olmadığını söyleyerek işe başlar?

Çoğunun öyle olduğuna eminim.

DAISY

HARRISON

Saat 5'te gelgit var. Orada olacağım.

Daha yeni kesildim. Beklemek için çok uzun bir süre. Zamanı nasıl geçirmeliyim?

Aklıma birkaç yol geliyor.

Sonrasında karnımda otuz bir çekmezsen aynı şey olmuyor.

Pis kız. Şimdi kaya gibi sertim. Patronum içeri girerse çok garip olacak.

Bunu senin için halledebilirim. Beni masanın altına saklayabilirsin.

Şimdi eve gider gitmez benim için halletmen gerekecek. Bekliyorum. Külotunu çıkar.

I Başım dönüyor. Hepsi rol olsa bile, bu rol beni ondan önce sahip olduğum tüm *gerçek* şeylerden daha mutlu ediyor.

Evdeyim, duşumu aldım ve doğumdan hemen önce bekliyorum. Annem aradığında cevap vermemeyi düşünüyorum ama hiç uzun süre konuşmuyoruz ve Harrison gelene kadar birkaç dakikam var. Ayrıca, bugün onunla çabucak konuşursam, yarın konuşmak zorunda kalmayacağım ve ne kadar az konuşursak, o kadar az yalan söylemek zorunda kalacağım.

"Birazdan gitmem gerek anne," diye uyarıyorum. "Bir randevum var." "Özel biri mi?" diye soruyor.

"Hayır." Bu yalan gerekli. Duymak istediği şey bu ve olumlu cevap verirsem gelecek soruları istemediğimden eminim.

"Güzel," dedi, yapacağını bildiğim gibi. "Önümüzdeki altı ay dikkatin dağılmayacak kadar önemli. LSAT sınavına girmenin püf noktaları hakkında gönderdiğim makaleyi gördün mü?"

"Evet, teşekkürler." Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim - üniversiteden mezun olacağından bile emin değilken hukuk fakültesi için sınava hazırlanmanın zor olduğunu.

"Aslında aramamın nedeni, gelecek hafta tiyatro açılışına geleceğinizden emin olmak istememdi" diyor.

"Ha? Haftalar önce açılmamış mıydı?"

"Bu yumuşak bir açılıştı. Kutlamak için büyük bir şey yapıyorlar."

"Ben-"

"Tatlım, gitmen gerek. Restorasyonu Liam yaptı. Bu gece onun gecesi."

Alt katta, garaj kapısı açılıyor.

"Göreceğiz anne," diyorum, çaresizce aramayı sonlandırmak için.

"Oh, kapıda biri var. Ben-"

"Liam ve Emmy buna minnettar olur. Ciddi ciddi onunla evleneceğini düşünüyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim."

Harrison merdivenleri tırmanıyor ve aılıktan ölmek üzereymiş gibi beni içine alıyor. Kanepenin ucuna geliyor, hâlâ üzerimde olan şortuma kaşlarını kaldırarak bakıyor, ellerini ayak bileklerime doluyor ve bacaklarımı açıyor.

"Anne, seni sonra arayayım," diye ciyaklıyorum ve o devam edemeden telefonu kapatıyorum.

Şortumu çekiştiriyor. "Sana külotunu çıkarmanı söylediğimi sanıyordum." Eğilip tangamı yana doğru çekiyor. Klitorisime nazik bir öpücük kondurmadan önce eski halinin sıcaklığı bacaklarımin arasında hayalet gibi dolaşıyor.

"Üzerinde çalışıyordum," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Ama annemle telefon görüşmesi yaptıktan sonra devam etmek biraz garip geldi."

Külotu çekip çıkarıyor ve dilini merkezimin üzerinde gezdiriyor, daire çizmesine izin veriyor, sonra içime daldırıyor.

"Hâlâ küçük bir cezayı hak ediyorsun," diyor oturduğu yerden. "Buraya gel."

Surat astım. "Bulunduğumuz yeri sevdim."

Sırtışı tam anlamıyla vahşi. "Bunu sen de seveceksin. Muhtemelen." Kucağına vuruyor. "Kaldır kışını."

Sırada ne olduğunu bildiğimden şüpheleniyorum ve bu fikir beni şimdiden sırlıklam etti.

Kucağına tırmanıyorum. Avuç içi sırtıma dayanıyor. "Söyle bakalım, bu telefon görüşmesinde külotunu çıkaramayacak kadar önemli olan şey neydi?"

Kıçıma sert bir şaplak atıyor ve acıdan nefesim kesiliyor, ama şikayet edemeden bir parmağının merkezim boyunca kaymasına izin veriyor.

"Ohhh," diye mırıldanıyorum. Konuşmanın izini kaybediyorum ve o daha yeni başladı. "O istedi-"

Bir parmağını içime sokuyor ve ben yine nefes nefese kalıyorum. İkinci bir tane daha ekliyor ve eliyle beni yavaşça sikmeye başlıyor.

"Ne istedi?" diye soruyor sakince.

"İstedi-" Tanrım, bütün gün bunu arzularken düşünmek çok zor. "Tiyatro açılışına git."

"Sinemanın çoktan açıldığını sanıyordum." Diğer eli aramızda kayıyor ve parmakları hareket etmeye devam ederken klitorisime ulaşıyor.

"Harrison," diye inliyorum. "Daha fazla."

Kahkahası alçak ve tehditkâr ve onu zaten istediğimden daha fazla istememe neden oluyor. Yine kıçıma şaplak atıyor ama klitorisimin üzerindeki parmağı hiç durmadan dönüyor. "Açgözlü kız. Hâlâ neden emirlere uymadığını açıklıyorsun. Ne zaman daha fazlasını alacağına ben karar veririm."

"Yumuşak bir açılış oldu."

Elinin acısına dayanıyorum, garip bir şekilde onu arzuluyorum. Ciğerlerimi deşiyor ve ben inliyorum.

"Tanrım, sen bana şaplak atarken boşalacağım için kendimi çok tuhaf hissedeceğim. Bu garip olurdu, değil mi?"

Pantolonundaki şişkinlik altımda zonkluyor. "Bu bir meydan okumaya benziyor, Daisy." Eli tekrar kıçıma indi. "Bu galaya ben de katılmalı mıyım? Film boyunca seni parmaklamalı ama asla boşalmana izin vermemeli miyim?"

Bunu görebiliyorum. Eli tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde iniyor ve ben bunu fark etmiyorum çünkü bir tiyatrodaki beni parmaklaması ve inmemeye izin vermemesi fikrine kendimi kaptırmış durumdayım.

Dizlerimin üzerine oturdum. "Bunu sana geri yapacağım."

Kemerini açıyor, pantolonunun fermuarını indiriyor ve boxer'ından uzun, şişmiş ve hazır olan sikini çıkarıyor.

"Bana o tiyatrodaki ne yapacağını göster o zaman," diyor ve ben eğilip onu ağzımın içine çekerken nefesi kesiliyor.

"İşten çıkar çıkmaz gideceğim," diye tıslıyor. "En az yirmi dört saattir sikilmemiş olacaksın ve o kadar ıslak olacaksın ki kalçalarından aşağı damlayacak."

Şaplak!

Kahretsin, şu an çok gerçekçi geliyor. Aleti boğazımın arkasına çarpıyor, çoktan yaklaştı. Sanki o tiyatrodayız ve bunun fikri o kadar iğrenç ki, iki parmağını içime soktuğunda parçalara ayrılıyorum.

"Kahretsin Daisy," diye tıslıyor, başımı tutuyor, beni bu şekilde boşalttığı gerçeğini unutmuş bir halde. "Yut."

Bir iniltiyle ağzımı dolduruyor. Saçlarımı ölümcül bir şekilde kavradığını fark edip geri gelmesi bir anını alıyor. "Tanrım, özür dilerim," diyor nefes nefese bir kahkaha atarak ve beni serbest bırakıyor. "Bu çok fazlaydı. Şimdi yeni bir kanepeye ihtiyacım var, değil mi?"

Gülüyorum, yanıma çöküyorum ve bana katılması için kollarımı uzatıyorum. "Muhtemelen. Zaten ihtiyacın vardı. Audrey burayı gerçekten sıkıcı bir müze ile *Büyük Umutlar*'daki Leydi Havisham'ın küflü eski mezarının birleşimi gibi dekore etmiş."

Beni kendine doğru çekiyor, gülümseyen dudaklarını boynuma bastırıyor. "Sıkıcı bir müze mi?"

Omuz silkiyorum. "Hani şu çok sade heykellerin olduğu, bütün odaların çoğunlukla boş olduğu ve herkesin mermerden yapılmış bir dikdörtgen gibi bir şey olduğunda bunun ne kadar harika bir şey olduğu hakkında sessizce mırıldandığı heykeller var ya? Mermerle çalışmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyorum ama bir iki ders alsaydım bir dikdörtgen yapabileceğime eminim."

"Peki burayı yarı sıkıcı bir müze, yarı da Lady Havisham'ın küflü mezarı olmayan bir eve nasıl dönüştürebilirim?"

Telefonuma uzandım ve kaydırmaya başladım. Bu aslında üzerinde epeyce düşündüğüm bir şey, belki de Audrey'den geriye kalan tüm izleri hayatından çıkarmak istediğim içindir. "Her şeyden önce kadife kanepeden kurtul, çünkü o kumsalda işe yaramıyor. Şimdiye kadar kumla dolmadığına şaşırdım. Bunun gibi bir şey." Ona dolgun minderleri olan büyük bir kanepe gösterdim. "Ve kahveden de vazgeç

Masa da öyle. Madem çocuk istiyordunuz neden aldınız, onu bile anlamıyorum. Bu şey kaza yapmayı bekleyen bir şey."

Kaşlarını çatıyor. "Audrey'e masa köşelerinden bahsettim. Ziyarete gelen çocuklarımız varsa, ebeveynlerinin onlara göz kulak olması gerektiğini söyledi."

İçimde bir umut alevleniyor: *belki de onun ne kadar yanıldığını, benim ne kadar haklı olduğumu anlıyor.* Bu düşünceyi fark ettiğim anda kovuyorum. Bunlar ne kadar doğru olursa olsun, sonunda birlikte olacağı kız ben değilim. Bunu biliyorum.

Ona değiştireceğim diğer şeyleri göstermeye devam ettim. Alacağım yumuşak halılar, yeni aydınlatma armatürleri, süet bir platform yatak, arkadaşlarını ağırlayabilmesi için büyük bir meşe masa.

Pantolonuna uzanıp cüzdanını aldı ve bana bir kredi kartı uzattı. "Sipariş et."

Kaşlarım çatıldı. "Ne? Komodin mi? Gerçekten işe yaramaz-"

"Hepsi," diyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Dostum, tüm bu eşyalar yüz bin dolara mal olacak. Eğer bu kadar para harcamak istiyorsan, bir tasarımcı çağırıp-"

"Lütfen sadece sipariş edin," diyor. "Para umurumda değil. Sadece mümkün olan en kısa sürede yapılmasını istiyorum. Bunların hepsi Audrey'nin seçtiği şeyler zaten. Hatırlatmaya ihtiyacım yok."

Bir an öncesinin coşkusu uçup gitmiştir. Audrey'i hatırlamaya ihtiyacı yok, bu da onun yokluğunun onu hâlâ rahatsız ettiği anlamına geliyor. Ve ben sadece Audrey ile benden sonra gelecek kişi arasında bir köprü olarak buradayım, daha yaşlı, daha zeki ve daha sofistike bir kadın. Ben sadece bir ribaunt sikişiyim, bir gün başını sallayacağı hoş bir anı... diğer tarafa geçtiğinde verdiği kararlardan dolayı biraz dehşete düşecek.

Jon'la çıkmış olsaydım, kıyıya doğru bir dalgaya binmek gibi sorunsuz olurdu. Belli belirsiz bir keyif alabilirdim ama atlayıp günü noktalama vakti geldiğinde pişmanlık duymazdım. Ancak Harrison'la birlikte, beceri seviyemin ötesinde bir dalganın tepesindeyim. Çöküşün yaklaştığını ve çirkin olacağını biliyorum. Ama zaten içindeyim ve geri dönüşü yok.

"Yine karardı," diyor usulca. "Ne düşünüyorsun?"

Bunun senin için bir uçuş olduğunu düşünüyorum, ama benim için değil. Bunun bittiğinde beni mahvedeceğini düşünüyorum.

"Ters kovboy kız," diye cevap verdim. "Hiç yapmadım ama eğlenceli görünüyor."

Uzun bir süre beni inceliyor -dikkatini dağıtmama izin vermeyeceğinden endişeleniyorum- ve sonunda beni kendine çektiğinde rahatlıyorum. "Sanırım mobilyalar bekleyebilir."

Evet, olabilir.

Her şey bekleyebilir. Zaten dalganın içindeyim ve artık çok geç. Yolculuğun tadını çıkarabilirim.

ERTESİ SABAH, onu aşağıya kadar takip ediyorum, sörf yapmak için giyinmişim ama ondan önce ayrılmak istemiyorum. Dün gecedan beri canını sıkan bir şeyler var ve bu belirsizlik bende ona bağlanma isteği uyandırıyor, bu da son derece itici bir özellik. Belli etmemek için çok çabalıyorum.

İşe gitmek için kahvesini hazırlarken "Okula ne zaman dönüyorsun?" diye soruyor.

Neden soruyor ki? Benden kurtulmak isteseydi, şimdi yapamazdı. Belki de gitmemi bekliyordur.

"Emin değilim," diye cevap veriyorum. Sanki yalanı sezmiş gibi sertleşiyor. "Bir yolunu bulmalıyım. Arabamın dönüş yolculuğuna dayanabileceğini sanmıyorum. Neden?"

Göz göze gelmeden önce bir saniye kadar sessiz kaldı. "Okul hakkında neredeyse hiç konuşmuyorsun. Tembel Papatya lakabında sandığımdan daha fazlası mı var diye merak ediyorum. Ya da bana anlatmadığın bir şeyler mi var?"

Sözlerinden çok ifadesinde ve ses tonunda: bastırmaya çalıştığı ve başaramadığı, bana karşı hafif bir kızgınlık, ki Christian'ın son zamanlarındaki hali de tam olarak buydu. Kavgalar çıkarmaya başladı ve ancak sonradan fark ettim ki sorun benim yanlış bir şey yapmış olmam ya da başarısız olmaya başlamam değil, sadece benden bıkmış olmasıydı.

Şu anda olan bu mu?

Belki de Harrison'a yalan söylediğim içindir. Herkese yalan söylüyorum. "Neden okul hakkında konuşayım ki?" Cevap veriyorum. Ayağımı dışarı atıyorum ve ayak parmaklarımdan kemerime dolanarak onu kendime doğru çekmesine izin verdim. "Yapacak çok daha iyi işlerimiz var."

Eli bileğimi sarıyor, nazik ama sert bir şekilde ve ayağımı yeniden hareket ettiriyor.

"Seyahat kupasını ve anahtarlarını alırken, "Bir soruya cevap vermek istemediğinde seksle dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırakırsan iyi olur," diyor.

Çıkıp gidiyor ve midem bulanıyor. Her şey böyle mi başlıyor - onun tarafında belli belirsiz bir hoşnutsuzluk ve hata bulma... ve sonra birden terk ediliyorum?

Gerçeği istediğini sanıyor ama ona söylesem, elinden geldiğince hızlı kaçar.

Bu gece eve gelmeyeceğini söylemek için mesaj attığında ne yapacağıma hala karar veremedim. Bir *müşteri işi*, diyor, bir müşteri işinin neden sabaha kadar gitmesini gerektirdiğini açıklamadan.

Belki bir şey yoktur, belki de son çoktan gelmiştir. En azından bu sefer hamile değilim.

HARRISON

T sabahı istediğim gibi geçmedi. Daisy'nin tepkisine ya da tepkisizliğine kötü tepki verdim. Özür dilemeliyim ama... Daisy'nin sakladığı o parçalar, her geçen gün daha da artan bir kaşıntı.

çizildiğinde daha da kötüleşir.

Mobilyalar hakkında konuştuğumuzda ona bir şeyler oluyordu. Okul hakkında konuştuğumuzda da bir şeyler vardı. Eski erkek arkadaşı mı? Başka biri mi? Kendisinden sakladığı o parçaları istemeye hakkım yok ama yine de istiyorum. Her gün biraz daha fazla istiyorum.

Dizüstü bilgisayarımın diğer tarafında konuşan adama başımı sallayarak eşlik ediyorum ve resepsiyonist bana bir not u z a t t ı ğ ı n d a ona mesaj atmak için telefonumu yeni almıştım.

Arkadaşın Liam hakkında biri geldi. Acil bir durum olduğunu söylüyor.

Telefonu kapatıp kendimi en kötüsüne hazırlıyorum ama ofisime giren kadın -Liam'ın sadece bir kez gördüğüm yeni kız arkadaşı- içeri girerken mesajlaşıyor ve üzgün olmaktan çok sinirli görünüyor.

"Merhaba. Ben Emerson Hughes," diyor elimi sıkarken. "Ben Liam'ın bir arkadaşıyım."

"Ne oldu?" Talep ediyorum. "Liam iyi mi?"

Otururken bana el sallıyor. "Ona bir şey olmadı. O iyi."

Ona bakıyorum. *Benimle dalga geçiyor olmalı.* "Sırf planlanmamış bir randevu alabilmek için sekreterime Liam'ın acil bir durumu olduğunu mu söyledin ciddi? Bir konferans görüşmesinin ortasındaydım."

"Liam'ın acil bir durumu var," diyor özür dilemeden. "Sadece o bunun farkında değil."

İç çekiyorum. Bu planlanmamış toplantı için ofisimde oturduğu her dakika, öğleden sonra Daisy ile geçiremeyeceğim bir dakika demek.

"Liam Lucas Hall'u kaybedecek," diyor. "Bu iş için ne kadar uğraştığını biliyorsun ama yarın oylama yapacaklar ve şirketim onun kazanmasını imkânsız hale getirdi."

Liam yıllardır mülkü otele çevirmekten bahsediyor. Onun adına hayal kırıklığına uğradım ama duruşmadan yirmi dört saat önce ne yapabilirim ki? "Bunu düzeltmek için hangi sihri kullanabileceğimi düşündüğünüzden emin değilim," diyorum ona. "Ben belediye meclisinde değilim ve onlar üzerinde herhangi bir etkim yok."

"Bir tedbir kararı almanızı istiyorum," diyor. "Binanın tarihi bir önemi var ve yıkılmasının tek yolu yapısal kusurların binayı dayanıksız hale getirmesi. Üçkağıtçı bir müfettişe para ödedik, size raporun yanlış olduğuna dair kanıt getirebilirim, eyaletin oylamayı askıya almasına yetecek kadar."

Olacağından çok daha kolay ve daha az zaman alıcı gibi gösteriyor. San Jose'ye gidip doğru kişiye ulaşana kadar on beş memurla tartışmam gerekecek, bu arada bugün halletmem *gereken* işler arka planda kalacak - bu da bu gece Daisy ile sörf yapamayacağım, mayosunu çıkarışını izleyemeyeceğim ya da sonrasında onu duşa kadar takip edemeyeceğim anlamına geliyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Açıklığa kavuşturmak gerekirse, arkadaşım için yarattığınız bir sorunu çözmek için benden her şeyi iptal etmemi ve *tüm gün* sizin adınıza ücretsiz çalışmamı istiyorsunuz."

"Bütün gün ve bütün gece," diyor ve sonunda sesinde bir parça özür var. "Sanırım bu işe yatırım yapacak ve Liam'a ihtiyacı olan parayı verecek bir adam buldum, ama Los Angeles'a gelmene ihtiyacım var."

Benimle gelin ve tedbir kararını aldıktan sonra bu gece anlaşmayı yazın."

Tanrı aşkına. "Los Angeles'a gitmiyorum. Bunu kendi başına çözebilirsin."

"Orada hiç ayrı kalmak istemediğin bir kız arkadaşın yok mu?" diye soruyor. "Onu görmeye gitmen için sana *özel* bir *uçak* teklif ediyorum. Hatta geceyi orada geçirmek istersen sabaha kadar kalırım."

"Planlarım burada."

Daha önce *ikna etme* modundaydı, ama aniden ifadesi... sallanıyor. Ağlamamaya çalışıyormuş gibi uzaklara bakarken yutkunuyor. "Lütfen. Bu çok önemli."

Hayır demek istiyorum. Ama bu Liam için, hayatımın büyük bir bölümünde en yakın arkadaşlarımdan biri oldu ve şimdi ona bir borcum var - umarım asla öğrenmez.

Ama Daisy ile olan ilişkiyi bıraktığım için çok pişmanım. Mutfakta üzgün geçirdiğim o dakikalar, ondan kalan parçalara sahip olduğum için şükrederek geçirebileceğim dakikalardı.

Onlardan vazgeçtim. Ve şimdi daha da fazlasını bırakmak üzereyim.

YİRMİ DÖRT SAAT BOYUNCA o kadar meşgulüm ki düşünecek zamanım bile olmuyor. San Jose'de birden fazla toplantı var ve gün batımında ihtiyati tedbir kararını imzalatmak için bir yargıcın evinde buluyorum kendimi. Daisy'yi aramak için telefonu her elime aldığımda, Emerson ve Los Angeles'taki yatırımcıyla yaptığım konuşmalar dikkatimi dağıtıyor.

Ertesi gün Lucas Hall'la ilgili duruşmadan çıktığımda hiç uyumamış ve neredeyse hiç yemek yememiştim ama tek istediğim Daisy'ydi... Dün kaçırdığım ve bugün kaçırdığım saatlerin hepsini istiyorum ve neden onunla işleri bu kadar kötü bir şekilde bıraktığımı bilmiyorum ama bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım.

Duruşmadan sonra eşyalarımı almak için ofise uğradım. Baker konuşmamız gerektiğini söyledi ve ben cevap bile vermedim. Sadece güneş ışığına doğru yürüyorum ve tüm dünyada olmak istediğim tek yere gidiyorum.

DAISY

I Eskiden final sınavına girdiğimde tüm dönem boyunca derse girmeyi unuttuğumu fark ettiğim bir kabus görürdüm.

Christian Şükran Günü'nden hemen sonra beni terk ettiğinde.

o.

Bütün sömestr boyunca, her şeyi istediği gibi yapmasına izin verdim. Ben de

her gece kütüphane yerine onun dairesine giderdi. Başkentten hoşlanmıyordu, bu yüzden her hafta sonu bir yerlere gidiyorduk - Stone Harbor'da ailesinin yanına, New York'ta bir arkadaşının evine, St. Michael's'da bir Airbnb'ye- ve sadece Salı/Perşembe günleri dersi olduğu için hafta sonları hep *uzun* oluyordu. Ders çalışmam gerektiğini ve dersleri asmamam gerektiğini biliyordum ama bunu yüksek sesle söylemek *hoşuma* gitmiyordu.

Bittiğinde, birçok açıdan dibe vurmuştum. Bekârdım. Ayrıca artık Christ- ian'ın saplantısının özel nesnesi değildim - artık büyülü ya da yetenekli değildim. Derslerinin çoğunu zar zor geçen, istenmeyen yirmi yaşında bir çocuktan başka bir şey değildim. Kendimi toparlamam gereken bir andı ama her gün yorgun ve midem bulanmış bir şekilde uyanıyor, gözlerimin altında makyajın gizleyemediği, uykunun yok edemediği halkalar oluşuyordu.

Finaller iki hafta sonra, sadece depresyonda ve bunalmış olmadığımı, hamile olduğumu keşfettiğim gün başladı.

Bunu konuşmak istediğim tek kişi annemdi ama nasıl? Tüm hayatımı çocuk yetiştirmekten bahsederek geçirmişti.

kaçınmamı umduğu talihsiz bir seçimdi. Kaderimde daha büyük şeyler olduğunu düşünüyordu ama o büyük şeylerin hiçbiri bana cazip gelmemiştir. Yine de anne olma fikri? Göğsümde parlayan küçük bir umut gibiydi. Başka hiçbir şeyde olmayan bir şekilde doğru hissettiriyordu. Ve onun asla anlamayacağını biliyordum.

Christian ona mesaj attığımda cevap vermedi, ben de Creative Writing'e kadar bekledim ve onu sınıftan çıkana kadar takip ettim.

"Bilmem gerekirdi," diye öfkelenildi. "Başından beri bunu planladın, değil mi? Sen ve aşâğılık annen tamamen aynısınız."

"Düşük kira mı?" Kısık sesle tekrarlâdım. Onun mutlu olmasını beklemiyordum. Ama hırçınlaşmasını da beklemiyordum.

"Para avcılarâ. İkâniz de hamile kalın ve bir erkeğân size bakmasını sağlayın çünkü kendi başınızın çâresine bakacak durumda değilsiniz."

Babamın yetiştirilmemde *tek kuruş* katkısı olmamıştı ama beni asıl yaralayan şey, geçmişim hakkında beni hâlâ karasevdaîyken *teselli* etmesiydi... hem de benim kendimi düşündüğümünden çok daha az düşünürken.

Ama bunu asıl yapan, anneme derslerin ne kadar kötü gittiğini ve muhtemelen akademik gözetim altında olacağımı söylediğimde gözyaşlarına boğulması oldu. Hamileliğe kıyasla çok küçük bir şeydi ama yine de yıkılmıştı. Benim için vazgeçtiğâ onca şeyden sonra, onu zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmayı hayal bile edemezdim.

Bu yüzden tatilimi DC'de yalnız geçirdim, bir ayrılıktan ve kürtajdan kurtulmaya ve kısa hayatımda başarısız olduğum tüm yollarla yüzleşmeye çalıştım.

Kendimi toparlamayı, daha iyi hissetmeyi bekledim ama o an gelmedi ve bu konuda öğrenci sağık merkezine geri döndüğümde, bana babamın her şey kötüye gittiğinde kullandığı antidepresanların aynısını yazdılar.

İyileşmem baharın çoğunu aldı ama sonunda kendimi yataktan çıkmaya zorladım ve her gün yeni bir egzersiz ekledim. Yarı zamanlı bir iş buldum ve okula geri dönüp dönemeyeceğimi sordum. Kaliforniya'ya döndüğümde hala sağık bir zeminde değildim, ancak burada işler o kadar iyiydi ki düne kadar bunun sadece bir anormallik olduğunu düşünmeye başlamıştım. Bu garip anomali.

Karanlığın şu anda tekrar içimde dönüyor olması dışında, bu da bunun bir anlık bir durum olmadığı anlamına geliyor. Bir anormallik değildi. Eğer işler Harrison'la biterse -hayır, Harrison'la bittiğinde- bir zamanlar olduğum yere geri döneceğim.

İşten döndüğümde arabası garajdaydı. Yukarı çıkmadan önce duş alıyorum, çoğunlukla bundan sonra olacakları ertelemek için. Konuştuktan sonra kim olacağım? Babam mı? İkisinin arasında bir şey mi?

Sahanlığa vardığımda onu kanepede boxer'ından başka bir şey giymeden uyurken buldum.

Oturduğu yerden kaşlarını çatarak bana göz kırıyor. "Hey. Her şey yolunda mı?"

Yutkunuyorum. Dünya yine üzerime çöküyor. "Bilmiyorum. Öyle mi?"

Kollarını uzatıyor. "Odanın öbür ucunda olmadığın zaman çok daha iyi olacak."

Bu sözler sanki sihirli bir büyü yapmış gibi beni ayağa kaldırıyor. Dalga yine de çarpacak.

Bugün çökmediği için çok rahatladım.

HARRISON

Daisy ve ben sörf yapmak için erken kalkıyoruz çünkü bu bizim tek şansımız olacak. Bu akşamki galaya şimdiden içerliyorum - tam üç saat boyunca ondan birkaç koltuk uzakta oturmak zorunda kalacağım,

Daisy'yi tanıyorsam, o saatlerin her birini bana eziyet ederek geçirecektir.

Eve döndüğümüzde bana öyle bir gülümsüyor ki, aklının tam olarak nerede olduğunu anlıyorum.

"Seninle duş almamı istemediğine emin misin?" diye soruyor. "Bilirsin, filmde önce rahatlamak için?"

Düşüncesi bile beni sertleştiriyor. Ya da belki de onun dalgıç giysisinin fermuarını açtığını görmektir. Dürüst olmak gerekirse, ikisi bir arada. "Bu berbat bir fikir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seni işten önce mi çıkaracağım?"

Kendimi ayarlıyorum. "Geç kalacağım zamanlar dışında bu genellikle harika bir fikirdir," diye cevap veriyorum ve dalış kıyafetimi sörf tahtamın üzerine atıp açık hava duşuna doğru ilerliyorum. "Hayır, bu geceyi kastetmiştim. Kadere meydan okuyoruz."

Duş kapısını kapatmaya çalışıyorum ve o inliyor. "Ciddi misin, Harri- son? Beni dışarıda mı bekleteceksin? Donuyorum."

Şortumdan çıkarken sırtıyım. En iyi şekilde imkansız biri. "İçeri girebilirsin ama bikinini çıkarma ve ellerini kendine sakla. Kırk dakika içinde bir müşteri toplantım var."

Gözleri parlıyor. Bana işkence etme arzusuyla boğuşuyor ve yapmamayı tercih ettiğinde hem rahatladım hem de üzuldüm.

Saçlarımı kabaca şampuanlarken "Kaderi nasıl baştan çıkarıyoruz?" diye soruyor.

"Herkes bütün yaz ne yaptığımızı sorarken sen orada durup tatlı tatlı bakacaksın Daisy. Ben de cevap vermekte zorlanacağım ve sen de yalan söyleyemeyeceksin."

"Ben *harika* bir yalancıyım."

Ona kaşlarımı kaldırmak için tek gözümü açıyorum.

"Bütün gün yalan söyleme alıştırmaları yapacağım," diye düzeltiyor.

"Bu geceye kadar bu konuda inanılmaz derecede iyi olacağım."

Saçımı durularken gülüyorum ve kapıya doğru giderken onu sıcak suyun içinde döndürüyorum. "Tamam Daisy, bana yalan söyle. Alıştırma başlasın."

"Şu anda aletini emmek istemiyorum," diyor kirpiklerinin altından.

Havluya uzanırken irkildim. "Bu kesinlikle bir yalan gibi görünüyor."

"Tabii ki yalandı," diyor sırtarak. "Her zaman senin aletini emmek istiyorum."

BÜTÜN GÜN GERGINİM. Evet, belli olacağımızdan endişeleniyorum. Birinin ona asılacağından ve benim de salonda yumruk atacağımdan ya da annesi ve amcasının önünde sikimi yalamasıyla ilgili kulağıma bir şeyler fısıldayacağından endişeleniyorum. Çoğunlukla, onu sadece kendime istiyorum. Benden başka kimseye gülümsemesini istemiyorum. Avuç içimi onunkine değdirmek ve dudaklarımı boynunda gezdirmek istiyorum ve tüm bunlar lanet olası gecemizin büyük bir kısmında yasak.

Altı buçukta tiyatroya gitmek için eşyalarımı topladım. Dışarı çıkıp Baker'ın ofisinin önünden geçerken, sanki onun stajyeriymişim gibi "bekle" anlamına gelen o parmak hareketini yapıyor.

O telefonda biriyle konuşurken ben öfkeyle ayağa kalkıyorum. Neden hâlâ bu işte çalışıyorum ki? Daha önce inkar etmişim ama Daisy haklıydı. Çalışmak zorunda *değilim*. Hayatımda bir gün daha çalışmam ve tüm paramı uyuşturucuya ya da egzotik seyahatlere harcamaya başlamadığım sürece sorun olmaz.

Buradayım çünkü ailem gibi olmak istemedim ve ayrıca bir şeyden diğerine atlarken para yakan bir vakıf fonu pisliği olmak istemedim. Ama bu beni mutlu ediyor mu? Sorumluluk sahibi bir kariyer seçmek ve "doğru" kızla evlenmek, sağlayacağından emin olduğum faydalardan herhangi birini miras bıraktı mı?

Hayatımda yaptığım en sorumsuz, en etik dışı şey yüzünden hayatımın en mutluluğunu yaşıyorum. Baker'ı da, doğru olanı yapmayı da sikeyim. Beni Daisy'den alıkoyan her şeyin canı cehenneme.

Ben kapıdan çıkarken Baker gözlerini dikmiş beni izliyor.

Şehir merkezine doğru hızlıca sürüyorum. Tiyatroya vardığımda neredeyse gösteri zamanı ve ben daha içeri bile girmedim ama Daisy şimdiden bir çekim uyguluyor, sanki mıknatıslanmışız gibi.

İçeri giriyorum, tıklım tıklım dolu lobide sadece ve sadece onu arıyorum. Annesinden birkaç adım ötedeki büfenin en ucunda duruyor, arkadaşlarıyla konuşuyor ve üzerinde o kadar ince, cilveli bir elbise var ki denemeden bile parçalayabilirim, o kadar kısa ki *umarım* giyiyordur. Annesi ve amcası buradayken ona elimi bile sürmeyeceğim, ama külot giymemişse, bana haber vereceğini ve önümüzdeki birkaç saatin acı verici olacağını garanti ederim.

"Bakın sonunda kim geldi!" Liam bağırarak yanıma geliyor ve Emerson'ın elini kendi eliyle kavuşturarak bana tek koluyla sarılıyor. Odanın diğer ucunda Daisy'nin bakışları benimkilerle buluşuyor ve gülümsüyor.

"Evet, burası harika görünüyor," diyorum, Caleb ve Lucie yaklaşırken kalbim sıkışıyor.

Caleb kaşlarını kaldırarak, "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diyor. Sanırım daha kötü bir şey de söyleyebilirdi ama bu tavır yine de arzulanan bir şeydi.

"Üçümüz en son ne zaman aynı odada bulunduk?" Liam soruyor.

İç çekiyorum. "Çok uzun zaman oldu." Tamamen benim hatam.

Telefonum çalıyor ve Daisy bana sırtıyor. Hiç şüphesiz ondan gelen ve hiç şüphesiz Liam'ın iki adım ötemde başını *belaya* sokan mesajı okumaya çalışmamalıyım.

Yine de yapıyorum.

DAISY

Külot giymiyorum.

Gözlerim kapandı. Bunu yapacağını biliyordum. Bunu yapmasını hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Nefretten çok seviyorum.

Eve gittiğimizde bunun için seni cezalandıracağım.

DAISY

Düşüncesi bile beni ıslatıyor.

Emerson, "Ellis çalışmalarınızdan çok etkilendi," diyor. "Eğer iş değiştirmek istersen bana haber ver. İşinin çoğunu evden yapabileceğinden neredeyse eminim."

Daisy evdeyken çalıştığımı hayal ediyorum, sürekli giyiniyor, mutfakta dans ediyor ve bana sörf yapmak isteyip istemediğimi soruyor. Bu benim en büyük fantezim ve aynı zamanda tam bir felaket olurdu; bir gram bile iş yapamazdım. Ama konu hiçbir şekilde Daisy ile ilgili değilken neden ilk aklıma gelen Daisy oluyor? Önümüzdeki ayın sonunda gidecekken? Neden tüm dünyam Mayıs ayında onu hiç içermiyorken şimdi onun etrafında dönüyor? Baker'ın saçmalıklarının hemen ardından, buna atlamam gerekirdi. Kafamın içindeki o eski, her zaman sorumlu olan ses beni susturuyor, bir *daha istifa edemeyeceğini* söyleyen o ses. *Ya yeni işin yürümezse? İkinci kez Baker'a geri mi döneceksin?*

"Teşekkürler," diyorum ona. "Emin değilim-"

Daisy'nin bakışları aniden sertleşiyor ve ben ne düşündüğümü unutuyorum.

Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var; kuşkulu, nefret dolu ve ben de bu ifadeyi takip ederek Scott'ı odanın diğer ucunda ona bakarken buluyorum.

Scott beni hiçbir zaman özellikle rahatsız etmedi - o sadece Bridget'in değersiz kocasıydı, hepimizin katlanmak zorunda kaldığı kötü bir seçim yaptı. Şimdi ise Daisy'yi inciten biri, ona ve Bridget'e hiç belli etmedikleri kadar kötü davranan biri.

Daisy arkasını dönüp diğer tarafındaki kızlarla konuşmaya devam ederken dudakları kıvrılıyor.

"Scott geldi mi?" Çenemi sıkarak sordum.

Liam gözlerini devirir. "O ucuz puştun bedava bileti geri çevireceğini mi sanıyorsun? Ortaya çıktı ve iki arkadaşını davet etti."

Daisy'ye doğru gitmeye başlayana kadar Scott'ı görmezden gelmemi söylüyorum. Benim yüzümden onunla bir boka başlamayacak.

İzle.

"Affedersiniz," diyorum, herkesi geçip kırmızı kadife ipin üzerinden atlayarak onu takip ediyorum.

Kırmızı yelekli işgüzar bir çocuk, "Bayım, sırayı kesemezsiniz," diyor.

"Beni durdurmaya çalışın," diye cevap veriyorum, daha hızlı hareket ederek.

Daisy ve Bridget'e Scott'tan hemen sonra ulaşıyorum. Elini uzatıyor ve ben de isteksizce kabul ediyorum. "Harrison!" diyor içtenlikle. "Ne kadar oldu?"

Dişlerimin arasından "Uzun zaman oldu," diye cevap veriyorum.

"Daisy'ye bu yaz onu görmeyi özlediğimizi söylüyordum. Sokakta uyuyup uyumadığına dair hiçbir fikrimiz yok." Daisy'ye doğru döndü - Daisy çoktan sinirlenmişti. "Ve bahse girerim okul bittiğinden beri bir kez bile ayine gitmedin, değil mi? Ya da günah çıkarmaya gitmedin? Annenin her Pazar senin için bir mum yaktığını biliyorsun."

Yıllardır oynadığı bir rol bu; vahşi, düşüncesiz üvey kızına karşı elinden gelenin en iyisini yapan dürüst bir adam. Bunun gerçek olduğunu düşündüğüm için nefret ediyorum.

"Bazı insanlar kendi başlarına iyi insanlardır, Scott," diye çıktım. "Daisy'nin itiraf etmesini gerektirecek bir şey yaptığını hiç görmedim. Belki de sen ondan biraz daha suçlusundur."

Gülüp şaka yapıyormuşum gibi omzuma vurmadan önce yüzünde bir öfke parıltısı belirliyor. "Eğer buna inanıyorsan, takip etmiyorsun demektir."

Her zaman yaptığı şeyin bu olduğunu nasıl şimdi görebiliyorum? Daha fazlasının olduğunu ima ediyor ve hepimiz bunu ona söyleyemeyecek kadar kibar ve ona inanacak kadar düşüncesiziz.

Artık daha iyi biliyorum. Ve bunu yanına bırakmayacağım.

"Neye yetişemediğimi söyle bana Scott," diyorum.

Daisy'ye *sevgiyle* gülümsediğine şüphe olmayan bir bakış atıyor, hâlâ nazik ama endişeli üvey baba rolünü oynuyor. "Burada o konulara girmemize gerek yok."

Daisy'nin gözlerini yakalıyorum, kendini savunmasını, ona karşı çıkmasını istiyorum. "*Hayır Scott, devam edelim ve bu işe girelim.*" demesini.

Onun yerine başka tarafa bakıyor. Bridget'e "Bize yer ayıracağım," diyor.

Bridget, Daisy'nin kolunu sıkarak, "Ben de seninle geleceğim," diye cevap verir.

İsteyeceğim son şey Scott'la baş başa kalmaktı ama işte buradayız. "Bak, Daisy'yi utandırmak istemedim," diyor Scott uzaklaştıklarında, gerçi az önce yapmaya çalıştığı şey tam olarak buydu, "ama sen

Biliyorum... Bu yaz gitti ve bize nerede kaldığını bile söylemiyor. Bridget çok endişeli."

Doğruluyorum. Scott benim Liam'ın arkadaş grubunun makul üyesi olduğumu düşünüyor. Ondan hâlâ beş santim önde olduğumu ve her zaman makul olmadığımı hatırlatmak işine yarayabilir. "Belki de Bridget onu yanlış bahanelerle eve gelmeye ikna etmemeliydi. Anladığım kadarıyla siz ayrıldığınız için buraya gelmiş."

"Bak dostum, neden benim yerime Daisy'ye inanmayı seçiyorsun bilmiyorum ama bildiğimiz kadarıyla bu yazı babasının eskiden yaptığı gibi bir arabada yaşayarak geçirdi. Şöyle diyelim... elma delinin ağacından çok uzağa düşmemiş gibi görünüyor, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Onu o kadar hızlı yakaladım ki hangimizin daha çok şaşırdığından emin değilim. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum göt herif, o yüzden sana bir şeyi açıklamama izin ver: Ben senin arkadaşın değilim, bence sen yalancı bir pisliksin ve bunu bir daha ima ettiğini duyarsam seni gerçekten pişman ederim."

Scott daha cevap veremedi Caleb elini omzuma atıyor. "Burada her şey yolunda mı, kardeşim?"

Scott'ın bakışlarını uzun bir an boyunca tuttuktan sonra onu iterek bırakıyorum. "Evet, sanırım iyiyiz."

"Pislik herif," diyor Scott, tiyatroya girerken kaşlarını çatarak yakasını düzeltiyor.

"O da neydi öyle?" Liam iri gözlerle yaklaşarak soruyor. "Scott'tan nefret eden tek kişinin *ben* olduğumu sanıyordum."

Ona doğru dönüyorum, çenem gıcırıyor. "Daisy'nin babası gibi olduğunu ağır bir dille ima ediyordu."

Liam omuz silkiyor. "Bence sadece nerede kaldığını bilmedikleri ve zamanında mezun olamayacağı için endişeleniyor."

Kahkahalarım öfkeli bir havlamaya dönüşüyor. İşte bu yüzden Daisy hiçbir şey söylemiyor; çünkü yörüngesindeki herkes, tıpkı ilk geldiğinde benim yaptığım gibi, onun başarısızlıklarını kolayca ortaya koyabiliyor. *Daisy, kum yedin. Daisy, bir golf arabasıyla kaza yaptın ve tüm saçlarını kestin. Daisy, geç mezun oluyorsun.* Aptalca, anlamsız saçmalıklar sürekli yüzüne vuruluyor. "Ne oluyor Liam? *Sen* hiç mezun olmadın."

Gözleri kısıldı. "Evet, farkındayım. Hem benim hem de annesinin yanında olan yeğenimi yetiştirmeye yardım etmek için işi bıraktım, bu yüzden neden birdenbire bu işe karıştığın belli değil."

Geri çekilmem gerektiğini biliyorum. Daisy'yi yıllardır görmeyen bir adam için çok fazla yatırım yaptım. Bunu yapamam. "Eğer gerçekten onun tarafında olsaydın," diye cevap veriyorum, "sırf geç mezun oluyor diye kimsenin onun akıl hastası olduğunu ima etmesine izin vermezdin ve bunu yapan da sen olmazdın."

Liam sessiz bir kahkaha atıyor. "Dostum, sana neler oluyor bilmiyorum ama beşinci sınıftan beri seni yumruk atmaya bu kadar yakın görmemiştim. Los Angeles'taki o kız seni... bana dönüştürdü."

Zorla, sıkılı yumruklarımı bıraktım. Scott'a gerçekten vurmak istiyordum... ve Liam'a da vurmak istiyordum. Arkadaşlarımdan biriyle çıkarken neden bu kadar duygusallaştıklarını hiç anlamamıştım - Luke'un Juliet için neden yumruk attığını, Caleb'in Lucie'nin eski kocasının canına neden okuduğunu, sonuçları ne olursa olsun.

Şimdi anlıyorum. Sadece onun yoluna çıkan herkesi yok etmek istemiyorum... Onun tarafında olmayan herkesi yok etmek istiyorum.

Ve bir kaçamak için böyle hissetmemeliydim.

Karım için bile böyle hissetmedim.

DAISY

W Ertesi sabah uyandığımda annemden iki cevapsız çağrı almıştım ve telefon üçüncüsüyle çalıyordu.

Telefonu açtığımda ona "Özür dilerim," dedim. "Sörf yapıyordum." *Çocukluk arkadaşın Harrison bütün gece doymak bilmediği için uyuduğumu* söylemekten daha kolay. "Her şey yolunda mı?"

"Scott gitti," diyor kararlı bir şekilde. "Bu sefer sonsuza dek."

Oldukça emin görünüyor, ama bu oyunu daha önce de oynadık ve bir iki hafta sonra eski haline dönebilsin diye şu anda sahip olduğum şeyden vazgeçersem lanetleneceğim.

"Anne, eminim her şey yoluna girecek-"

"Bu sefer farklı Daisy," diyor ve sesi üzgün değil, *kararlı* çıkıyor. "Dün gece filmde sonra Liam'la Scott hakkında konuştum. Tatlım, onun..."

"O neydi?" Talep ediyorum. Çünkü onun şimdiye kadar aldattığını kesinlikle biliyordu.

"Dün gece Harrison'a senin baban gibi olduğunla ilgili bir yorum yaptı."

Midem bulanıyor. "Neye dayanarak?"

"Saçmalık," diye yanıtlıyor. "İkimiz de oradayken Scott'ın Harrison'a söylediği şeyler yüzünden oldukça üzgündüm. Ama senin ve benim arkamdan böyle şeyler söylediğini hiç bilmiyordum. Tamamen normal olan bu olaylar yüzünden senin bir sorunun olduğunu ima etmesi..."

Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Anne, bunu neredeyse on yıldır yapıyor ve seni sadece şimdi mi rahatsız ediyor? Arkamdan söylemesi kimin umurunda? Asıl mesele bunu sana söylemesi ve senin de ona hak vermen!"

"Haklısın." Sesi ağlamak üzereymiş gibi gergin. "Ve özür dilerim. Ama sen küçükken işlerin nasıl sonuçlanacağını asla bilemezdim. Sörf yapma, sürekli dışarıda olmak isteme ve sonuçları her zaman umursamama konusunda biraz babana benziyorsun. Bu senin de onun gibi olacağın anlamına gelmiyor ama Scott olayları öyle bir hale getirdi ki... Yanılmış olmasını *isterdim* Daisy ama yanıldığını varsayıp sana ihtiyacın olan yardımı sağlamazsam kendimi kötü bir anne gibi hissederdim."

Onun yerinde olsam muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım ama yine de onu bu işten sıyırmaya hazır değilim. "Yani ben söylediğimde bana inanmadın ama *Liam*'a inandın öyle mi?"

"Hayır," diyor. "Hayır. Sadece... Aldattığı konusunda haklı olduğuna dair kendimce yeterince kanıt gördüm ve dün gece senin iyiliğini düşünmediğini kanıtladı. Bana bazı endişelerini dile getirmesi bir şey. Ben senin annenim. Gerçeği, tanımadığı bir grup insana çarpıtmak... Bu iğrenç. Yani bitti. O adam asla evime geri dönmeyecek. Asla."

Bu anı yıllardır istiyordum. Ama benim için Scott'tan kurtulmasını istemiyorum. Kendisi için ondan kurtulmasını istiyorum -çünkü aldatmayı bırakamıyor, güvenilmez ve narsist biri. Bencilce, şu anda ondan *hiç* kurtulmasını istemiyorum çünkü bir sonraki sorusunun ne olacağını biliyorum.

"Bu öğleden sonra Harrison'ın ofisine gidip ayrılık anlaşmasını hazırlatacağım," diyor. "Eve dönecek misin?"

Evet, bunu soracağını biliyordum. Ve bu şartlar altında ona nasıl *hayır* diyebileceğimi bilemiyorum.

Burada geçirdiğim son haftalar hayatımın en mutlu haftaları oldu; kendilerinden önceki tüm karanlık ayları telafi eden haftalar. Bu evi seviyorum; sörf yapmayı seviyorum. En çok da Harrison'ı ve beni olduğum gibi seven biriyle birlikte olma deneyimini seviyorum. Burada piyangoyu kazandım ve şimdi ödülü geri vermem isteniyor. Evinde uygun bir şekilde beklemiyorsam beni görmeye devam etmek isteyecek mi? Annem yarım saat uzakta yaşıyor... Sanki sadece yanında olacakmışım gibi değil.

Wharf Seafood'da benzin ve park parasını zar zor çıkarıyordum.

"Elbette anne," diye cevap veriyorum sessizce ve bu bir tür ölüm gibi geliyor.

Bugünden sonra artık güvertede sabahlamak, Horseshoe'da sabah erken ve öğleden sonra geç saatlerde seans yapmak yok.

Ve muhtemelen artık Harrison olmayacak. Bu sonuncusuyla yüzleşmekte zorlanıyorum.

Harrison o gece eve geldiğinde annem Scott'ın eşyalarını ön bahçeye yerleştirmiş ve ayrılık anlaşması dosyalanmıştı. Bu gerçekten oluyor ve muhtemelen geri dönüşü yok.

Harrison'ın bakışları yaralanma olup olmadığını kontrol edencesine üzerimde geziniyor. "Annenle konuştun mu?" diye soruyor, üst düğmesini açarken.

Onu kravatından tutup kendime çekmek ve çenesini kapatmasını söylemek istiyorum. "*Bunu mahvetme.*" demek istiyorum.

"Evet." Odayı geçip ona doğru gittim. "Seninle buluşacağımı mı söyledi?"

Başını sallıyor ve ilk kez gözlerinin altındaki halkaları fark ediyorum. "Sanırım eve gelmeni istiyor?"

Yutkunuyorum. "Evet. Ona yarın orada olacağımı söyledim."

Ve sonra beklerim. Kalmamı istemesini istiyorum. Yapabileceği argümanlar bencilce olurdu. Öğleden sonra hepsini kendim yapıyordum: *Scott'la bu ayrılıklar adına yeterince pes ettim; o yetişkin bir kadın ve iyi olacak.*

Sanırım, tüm bunları söylese bile, sonunda gideceğim - annem bana ihtiyacı olduğunda orada olamayacak kadar çok şeyden vazgeçti - ama yine de denemesini diliyorum.

Bunun yerine beni tezgâhın üzerine kaldırıyor, dizlerimi açıp aralarına giriyor ve sonra sanki sonsuza dek veda edeceği bir şeymişim gibi beni öpüyor.

Sabahları işe gitmek için hazırlanırken verimli ve saçma sapan davranıyor. Kahve yapıldı. Protein shake'i

Çantasını. Ama nihayet gitme vakti geldiğinde, anahtarları bir elinden diğerine atarak oyalanıyor.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?" diye soruyor. Koyu renk gözlerinde bir endişe titreşimi var. "Annen muhtemelen bu hafta sonu buralarda olmanı istiyordur ama boş zamanın olursa bana haber ver."

Gözlerimi kırıştıyorum. Dün gece bu konuyu hiç konuşmadık ve şimdi de gerçekten konuştuğumuzdan emin değilim. Ama en azından beni tekrar görmek istiyor -görmek isteyip istemediğinden tam olarak emin değildim.

"Ben buraya dönmeden önce bütün viskiyi içme."

Yaklaşıyor. "Ben iyi olacağım. Sadece annene iyi bak. Ve kendine."

Ağzımı titrememesi için zorluyorum. Yokluğumda mutlu olmasını istiyorum, ama Audrey için aylarca yas tuttu - birkaç günlüğüne de olsa benim için yas tutacağını düşünmek güzel olurdu.

Dudakları dudaklarıma değişiyor ve sonra orada duruyor. "Uslu dur Daisy," diyor ve uzaklaşırken yutkunuyor.

Bu konuda çok nihai hissettiren bir şey var.

O gittikten sonra, dalgıç kıyafetim hariç her şeyi topluyorum - onu bir daha kullanma şansım olur umuduyla burada bırakıyorum - ve sonra güverteye çıkıp eve, suya, burada onunla geçirdiğim tüm bu muhteşem güneşli anlara sessizce veda ediyorum. Çok hızlı geçti. Buraya tekrar döneceğim ama aynı olmayacak. Benimmiş gibi hissetmeyeceğim ve belki Harrison da benimmiş gibi hissetmeyecek. Muhtemelen en iyisi de bu, çünkü aslında hiç benim olmadı.

Evine gittiğimde annem hâlâ isteydi, ki bu sorun değil çünkü kapıdan içeri girdiğimde yaşadığım hayal kırıklığını sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Okyanusun görüntüsünü, dalgaların çarpma sesini ve en önemlisi Harrison'ı şimdiden ne kadar özlediğimi itiraf edebileceğim bir ana ihtiyacım var. Bu gece onu göremeyeceğim, çocukluk yatağında tek başıma uyuyacağım için kalbimin biraz daha kırıldığını.

Eşyalarımı odama yerleştiriyorum ve akşam yemeği için buzdolabını karıştırıyorum. Dondurulmuş tavuk, krema ve makarna bulup bir güveç hazırlıyorum. Ne kadar mutsuz olsam da, yemek yapmak beni bir şekilde rahatlatıyor. Müziğimi çalıyorum ve dans edip şarkı söyleyemeyecek kadar üzgün olsam da... yemek fırına girdiğinde kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Annem yarım saat sonra içeri girdiğinde havayı kokluyor. "Yemek mi yaptın?"

Omuz silkiyorum. "Güveçte tavuk yaptım, birkaç dakika içinde pişer."

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyor kaşlarını çatarak.

Sinirimi yutuyorum ama keşke biraz rahat bıraksa. Yemek yapmak için biraz zaman ayırmam neden dünyanın sonu olsun ki? "Yemek yapmayı seviyorum anne."

Elini umursamazca sallıyor. "Bir gün sen de Doktor Thomas gibi olacaksın. Kendi çamaşırlarını bile yıkamadığını biliyor musun? Her şeyle ilgilenmesi için evinde tam zamanlı çalışan biri var. Tüm temizlik, yemek, alışveriş... Eninde sonunda o kişi sen olacaksın."

Bunu hüzünlü bir gülümsemeyle, piyangoyu kazanmaktan bahseden biri gibi söylüyor. Ama ben yemek yapmayı seviyorum. Alışverişe gitmeyi seviyorum. Annemin onaylayacağı, gerçekten hoşlandığım tek bir şey var mı?

Yemekten sonra *The Notebook*'u izliyoruz. Ryan Gosling aynı hareketi tekrarlıyor: Rachel McAdams'ın yüzünü elleriyle kavrayarak öpüyor. Harrison'ın buna saldırı dediğini hayal ediyorum. Daha önce kimseyi böyle öpmediğini söylüyor. İlk olmak isterdim, onun için bu kadar çok şey hissettiği kişi.

Yemek yiyor mu? Geç saatlere kadar çalışıyor mu? *O* dünyaya yeniden girmeye hazır bir flört profili mi oluşturuyor? Belki de onu kamburdan kurtardım. Daha iyi bir insan olsaydım, bundan mutlu olurum.

Ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum ve bırakıyorum. Ona onu özlediğimi söylemek yapışkanlıktır ve onu bunu geri söylemesi gereken garip bir konuma sokar. Muhtemelen fazla ciddileştigimi, yaklaşan bitiş tarihini unuttuğumu düşünüp endişelenecektir.

Ya da öyle iğrenç bir şey söyleyebilirim ki, gelip onu görmem için yalvarır. O kadar iğrenç ki, bunun için çaresiz kalır.

Ryan Gosling'den iyice iğrendiğinden emin olmak için anneme yan gözle bakıyorum. İğrendi.

Söyleyebileceğim en iğrenç şey nedir? Henüz yapmadığımız şey nedir? Birkaç şey var, çok değil, ama bir tane önermeye tamamen hazırım. Telefonumu kaldırıyorum... tam o sırada ondan bir mesaj geliyor.

Harrison: Seni ne zaman görebilirim?

Göğsüm güneş ışııyla dolup taşıyor. Bu onun söyleyebileceği her şeyden daha iyi. Bu, beni özlediği ve bunu istediği anlamına geliyor ve bugün için, tanışmamış olmayı dilediği muhtaç, çocuksu zampara olmaktan kurtulduğumu g ö s t e r i y o r .

Çıplak bir fotoğrafımı mı yoksa gerçek varlığımı mı soruyorsunuz?

HARRISON

İki seçenek de masada olursa ikisinden de birer tane alırım.

Pazar sabahı mı? Annem ayinde olacak. Ona sörf yaptığımı söylerim.

Peki ya resim?

Çok yakında. (Bunu en kirli sesimle söylediğimi hayal edin.)

Her şeyi en kirli sesinle söylüyorsun.

Sen de bayıldın. Video istemediğine şaşırdım.

Bu işte yeniyim. Videonun bir olasılık olduğunu fark etseydim, yapardım.

Kendi kendime gülümsüyorum. Onunla birlikte olmakla aynı şey değil. Ama ona dair hiçbir şeye sahip olmamak kadar da kötü değil.

HARRISON

Baker cumartesi günü çalıştığım için çok heyecanlı. Bana gönderdiği küçümseyici "*geri dönmene* sevindim" sözleri kara tahtaya çivi çakmak gibi canımı sıkıyor. İşi bırakıp tehditleri yüzünden değil, sadece boş bir evden kaçınmak için burada olduğumu anlamasını sağlamak için bir hafta.

Sörf yapma aşkımı, iştahımı, hafta sonları, akşamları ve boş saatlerdeki çılgınlığımı geri kazandığımı sanıyordum ama Daisy'nin yokluğunda bunlar yine cazibesini yitirdi. Onları geri istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Pazar sabahı hindistan cevizi, gül ve güneş ışığı kokusuyla geldi. Sweatshirt'ünün altına bikini giymiş, sörf yapacağımızı düşünmüştüm ama kısıtlı zamanımızda ondan çok şey istiyorum.

O ana kata ulaşır ulaşmaz ağzım onun ağzında ve tişörtünü çekiştirmeye başlıyorum.

"Özür dilerim," diye inliyorum onu tezgâhın üzerine kaldırırken. "Eğer sörf yapmak için ölüyorsan-"

Gülüyor, şortumun içine uzanıyor. "Buraya tamamen başka bir şey için geldim, söz veriyorum."

Bikinisini çözüyorum ve göğüslerini avuçlarken inliyorum, eğilip önce sıkı bir meme ucunu sonra da diğerini dişlerimin arasına alıyorum.

Şortunu ve bikini altını çıkarıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalçalarını iyice itiyorum. Ön kollarının üzerinde geriye yaslanıyor. "Siktir,"

Avuç içini kafa derimde gezdirerek tıslıyor. "Sörf yapmaktan çok daha iyi."

Her şey çok çabuk geçiyor. Bir an dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, onu kanepeye taşıyorum, yatağa götürüyorum ve bir sonraki an gitmiş oluyor. Ve onun yokluğunda... herhangi bir şeyin ne anlamı var? Neden çalışıyorum? Neden Santa Cruz'da yalnız yaşıyorum? O hayatıma girmeden önce hayattan ne istiyordum ki?

Peki bu şekilde nasıl devam edeceğim?

Salı sabahı ofiste bir toplantım olduğunu söyledim ve annesi işe gittikten sonra geldi.

Dalgıç kıyafetimi çoktan giydim, bunun sadece seksle ilgili olmaması için kendi adıma kararlı bir çaba gösterdim.

Anahtarlarını tezgâhın üzerine bırakıyor ve sırtıyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Sörf yapmak istediğini söylemiştin," diye karşı çıktım.

Durduğum yere geçiyor ve fermuarımı çekiyor. "Ward'a gidiyorum, bunun bir örtmece olduğunu farz et."

Daha sonra, üstüme yığıldığında, terli göğsü benimkine yapıştığında, bir elimi omurgasında gezdiriyorum.

"Cabo," dedim ona. "Mümkün olsa oraya giderdik." "Mmmm," diyor hülyalı bir şekilde. "Bu seyahatten önce mi sonra mı?

Kosta Rika mı?"

Gülüyorum. "Sonra. Sonra da Portekiz'e gidip orada sörf yapacağız."

Gülümseyerek yukarı doğru bastırıyor. "Peki Oliver'ın önerdiği Île du bilmem ne'de duracak mıyız?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, bir göğsümü avuçluyor, bir meme ucunu sıkıyorum. "Bu manzaranın sadece bana ait olmasını istiyorum."

Telefonuna bakarak iç geçiriyor. "Gitmeliyim. Gerçekten işte olman gerekiyor ve annem öğle yemeği için eve geldiğinde dört saat boyunca sörf yaptığıma asla inanmayacak."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Onu kendime çekerek soruyorum. "Pazar, sanırım." Sesindeki hayal kırıklığını duyuyorum ve bu

benimkiyle eşleşiyor. Pazar günü çok uzakta ve o gün geldiğinde onu çok özleyeceğim.

Üzerime bir şeyler giyip onu kapıya kadar uğurluyorum, arabasının yolda tekleyerek ilerleyişini güverteden izliyorum. Tekrar içeri girmek için döndüğümde evin boşluğu ve her şeyin anlamsızlığı yüzüme çarpıyor. Neden buradayım? Neden nefret ettiğim bir işte çalışıyorum? Hayattan istediğim tek şeyin bu olduğu bu lanet yere nasıl geldim?

sahip olamadığım mı? Ofise gitmeye hazırlanmadan önce Daisy'nin seçtiği kanepeyi sipariş ederek dikkatimi dağıtıyorum.

Sanırım bunu daha çok o okula döndükten sonra ondan bir parçanın hâlâ burada olacağını hissetmek için yapıyorum ve bunun yeterli olmayacağını zaten biliyorum.

Ertesi sabah Caleb aradı. Tiyatroda kendimi kaybettiğim o günden beri Daisy hakkında bir ders bekliyordum.

"Hey." Sesim temkinli. "N'aber?"

"Sana iletmek istediğim birkaç şey vardı," diyor, "ama yine de kontrol etsem iyi olur diye düşündüm. Daisy'nin Bridget'in yanına taşındığını duydum. İyi misin?"

"Şimdi mi endişeleniyorsun? Birkaç hafta önce pek mutlu görünmüyordun."

İç çekiyor. "Değildim. Hâlâ garip. Ama Lucie'nin de belirttiği gibi, Daisy'yle aralarında sadece birkaç yaş var. Sanırım o bizden çok daha gençti. Onu bu şekilde tanıdım."

"Evet, anlıyorum," diyorum ona. "Ve ben iyiyim. Benden ne istemiştin?"

"Cumartesi günü babanın evine gelmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Ofis partimiz Cuma günü ama tüm hafta sonu için kiralamak zorunda kaldık. Lucie, ikizler büyükanne ve büyükbabalarıyla birlikte olacağı için herkesi çağırmanın eğlenceli olabileceğini düşündü. Sörf yaparız, belki bir sahil barına gideriz? Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Bir iniltiyi susturuyorum. İki çift ve ben olacağız ve tüm lanet olası hafta sonunu Audrey hakkında beni sorguya çekerek, bana tuzak kurmaya çalışarak ve birbirlerine aşıkmiş gibi davranarak geçirecekler. Ben sadece-

"Daisy geliyor," diyor Caleb. "Daisy ve Bridget."

Oh. "Bu konuşmanın başlama şekli göz önüne alındığında, bunu eklemek garip oldu."

Gülüşü hüznü. "Bunun arkasında da Lucie var. Hayatta kalacağım."

Saplantımı belli etmeden bir günü onun yanında nasıl geçireceğim? Bu şimdiye kadarki en kötü fikir.

"Kulağa harika geliyor," diye cevap verdim. "Orada olacağım."

Bu şimdiye kadarki en kötü fikir ve çılgınca sorumsuzca. O gittiğinden beri ilk kez gülümsüyorum.

Cumartesi günü sahile vardığımda Liam ve Caleb çoktan suya girmiş, Lucie ve Emerson ise kumda oturuyorlardı. Daisy ya da Bridget'ten iz yok, ama nerede olduklarını sorabileceğimi de sanmıyorum.

"Daisy ve Bridget yolda," diyor Lucie bilmiş bir gülümsemeyle ve gözlüklerini indiriyor.

Görmemiş gibi davranıyorum. Ama Tanrım, umarım o ve Emerson notlarını karşılaştırmaya başlamazlar.

Sörf tahtamı suya taşıyorum, Liam kız kardeşinin boşanması hakkında beni sorguya çekmeye devam ediyor ve paylaşamayacağım detayları soruyor.

"Sadece nedenini bilmek istiyorum, adamım ve o hiçbir şeyi kabul etmiyor," diyor. "Sana onun avukatı olarak sormuyorum. Arkadaşı olarak soruyorum. Çünkü yanlış bir şey yapmış olmalı."

"Hem arkadaşı *hem* de avukatı olarak size bu konuyu onunla konuşmanızı söylüyorum. Benim söyleyecek bir şeyim yok."

"Eğer Scott onu aldattıysa, o ve ben konuşacağız." Kaşlarını çatıyor. "Daisy geliyor. Daha sonra konuşuruz."

Sadece adı bile yeterli. Bağırsaklarım yumrukla sıkılıyormuş gibi sıkılıyor ve dönüp onu suya girerken izliyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve sörf tahtasına tırmanıp kürek çekmeye başladığında yarım saniye kadar uzun sürüyor. Hissettiği her şey yüzünden okunuyordu. Eminim benimkinin de her yerinde yazıyordur.

Bunu asla başaramayacağız.

"Küçük Tembel Daisy sonunda yataktan kalktı," diyor Liam bize ulaşırken. "Yeterince uzun sürdü."

"Sorun küçük Tembel Daisy değildi," diye homurdanıyor. "Buraya gelmeden önce lanet bir turtada pişirmesi gereken *Meşgul Bridget*'ti."

Gülüyorum, Daisy'nin Bridget onun hoşuna gitmeyecek kadar yavaş hareket ettiği için öfkeyle buraya geldiği tüm yazları hatırlıyorum. Bazı şeyler asla değişmez.

"Nasıl sörf yapıldığını hatırladığına emin misin, Bayan Doğu Yakası Kolejli Kız?" Liam soruyor.

Bakışları benimkilerle buluşup onunkilere doğru ilerliyor. "*Senin* aksine," diyor bir dalga yaklaşırken tahtasını çevirerek, "benim yanımda gençlik var."

Dalgayı kolayca yakalıyor ve hatta sırtının üzerinden geçerken biraz hava bile alıyor. Elimde değil, sırtıyım.

"Kahretsin," diyor Liam, hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Çok daha kötü olacağını düşünmüştüm. İzle. Üç ya da iki dakika içinde beni parmaklayacak."

Daisy ona parmağını gösterdi ve ikimiz de güldük. Sonra ben iç çektim. Bütün hafta sonu ondan nasıl uzak kalacağım? O

benim için önemli olan tek kısmı.

AKŞAM, sokağın aşağısındaki bir bara gidiyoruz - çatısı olan ama sahile bakan duvarı olmayan bir kulübe, içerideki dans pistinin gürültüsünden uzakta, kumda uzun bir piknik masasını devralıyoruz.

Daisy karşımda, pembe yanaklı ve parlıyor. Elimden geleni yapmama rağmen ondan gözümü ayırmam mümkün değil. Yanağını avucumun içinde, nefesini boynumda hayal ediyorum. Üzerine düştüğümde nefesinin nasıl kesildiğini. Artık harekete geçme isteği duymadan ona bakamıyorum bile.

"Los Angeles'taki kızın nesi var?" Liam bana soruyor. Her kafa bana doğru dönüyor.

Omuz silkiyorum. "Her şey yolunda gitti."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bitti mi? Birkaç ay önce bundan daha büyük bir mesele varmış gibi davranıyordun. Her neyse, ata geri dönmelisin. Bazı arkadaşlık uygulamalarını dene."

Daisy daha önce gülümsüyordu ama şimdi gülümsemiyor. Bakışları tabağına düşüyor. *Oraya geri döneceğimi* düşünmek istemiyor. Bunu biliyorum çünkü *onun* oraya geri dönme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Beş yıllık bir evlilikten yeni çıktım Liam. Bazı şeyleri anlamak için biraz zaman ayırmakta yanlış bir şey yok."

"Tabii ki hayır," diyor. "Ama demek istediğim de bu. Bazı şeyleri biraz deneyerek çözersiniz. Her zaman biriyle ilişki içindeydin. Birkaç tek gecelik ilişki yaşadın, ardından birkaç üçlü ilişki yaşadın-" Bronz teninin altında solgunlaşan yeğenine bakıyor. "Kulaklarını kapat Daisy."

Kahkahası zoraki ve mutsuz. "A, saldırgan bir şey söylemeden *önce* kulaklarımı kapatmamı söylemen gerekiyordu ve B, ben yirmi bir yaşındayım Liam. Aslında hem üçlü hem de tek gecelik ilişkileri duydum. Hatta bazılarını yaşamış bile olabilirim."

Liam benim *istediğim* gibi inliyor. Benim dışımda bir erkekle birlikte olduğu düşüncesine zar zor katlanabiliyorsam, iki erkekle birlikte olduğu düşüncesine kesinlikle katlanamam. Aynı anda. *Hay sikeyim*.

"Bu konuda şaka bile yapma," diye onu uyarıyor Liam, sonra bana dönüyor. "Demek istediğim şu ki Harrison, sen her zaman

biraz fazla tek eşli. Audrey ile tanıştın ve hepsi bu. Yani aynı hatayı tekrar yapma. Sırf seks iyi diye bir hatuna aşık olup onunla evlenme. Önce biraz yaşa."

"Bakın kim birdenbire ilişkiler konusunda uzman oldu," diye şaka yapıyor Emer- son. "Otuz iki yaşındasın ve ben senin ilk ciddi kız arkadaşınım."

Bir kolunu ona doluyor. "Bunun nedeni doğru kız arkadaş."

"Ona kimi a y a r l a y a y ı m ?" Bridget Liam'a sorar. "Peki ya Holly?"

Onu durdurmak üzereydim ama Daisy çoktan masadan kalkmıştı.

"İçeride liseden bazı çocuklar var. Gidip merhaba diyeceğim."

Bridget ve Liam Holly'yi tartışmaya devam ederken ben donmuş bir şekilde oturuyorum. Dikkat çekmeden Daisy'nin peşinden gidemem, gidersem ne derim? Liam'ın önerdiği gibi *biraz yaşamak* gibi bir arzum olmasa bile, yine de evlilik, istikrar, çocuk istiyorum ve Daisy için bunların hepsi çok uzak.

"Tuzağa düşürülmekle ilgilenmiyorum," diyorum kararlı bir şekilde ve sonunda konu ilerliyor, ama artık dinlemiyorum... çünkü Daisy şu anda erkeklerle dolu bir masada, arkası dönük beyzbol şapkalı bir dallamayla sohbet ediyor ve bundan nefret ediyorum.

Kız ondan bir karış daha küçük, başına her şey gelebilir. Onu tuvalete kadar takip edebilir ya da yolun aşağısındaki bir partinin vaadiyle kandırıp uzaklaştırabilir. Önümüzdeki yıllarda, gecenin sonunda ben yanlarında olmadan bunun milyonlarca kez gerçekleşecek olması beni öldürüyor. Lanet hayatının geri kalanında her gece, bunu durdurmak için orada olamayacağım.

Ve bunu durdurma isteğim tam da bu yüzden en başta buna başlamamalıydım. Yapması *gereken* şey bu: birkaç ay boyunca liseden kalma şapkalı bir salakla çıkmak, sonra onu terk edip başka bir salakla çıkmak ve ne istediğinden emin olana kadar bu döngüyü devam ettirmek.

Konuştugu adam ayağa kalkıyor ve onu dans pistine doğru çekiyor. Bakışlarım göğüs kafesinden kalçasına doğru kayan eline lazer gibi odaklanıyor. Diğer insanlar da onlara katılıyor ve adamın kızla arasındaki mesafe, aralarındaki mesafe en fazla on santim olana kadar azalıyor. Ellerim kendimi yerimde tutmak için bankın etrafına dolanıyor.

"Bu çocuğa güveniyor muyuz?" Liam Bridget'e soruyor, nihayet farkında olmaktan *vazgeçemediğim* bir durumun farkına varmış.

Dudağını ısıyor. "Futbol takımındaki o kıza tecavüz etmekle suçlanan kişi o değil, değil mi?"

O ve Liam kontrol etmek için telefonlarını çıkarıyorlar ama ben o kadar beklemek istemiyorum.

"Ben hallederim," diyorum ve kimse beni durduramadan masadan kalkıyorum. Sadece Harrison, namuslu vatandaş ve her yönüyle iyi adam olduğumu düşünecekler, oysa tam tersi. Artık umurumda değil.

Daisy'nin birlikte olduğu adamın omzuna vurmak için dans pistindeki kalabalığı iterek içeri giriyorum - her ne kadar *vurmak* uygulanan gücün miktarını tarif etmese de. "Onu bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Tartışmak ister gibi görünüyor ama yüz ifademdeki bir şey onu vazgeçirmiş olmalı. Daisy'nin gözleri kısılıyor ama ben onu odanın diğer ucuna, barın arka tarafına, görüş alanımızın engellendiği yere doğru yönlendirirken o da itiraz etmiyor.

"Senin dışarıda yaban yulaflarını ekiyor olman gerekmiyor mu?" diye soruyor, kollarını göğsünün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturarak. "Çeşitli üçlü ilişkilerin ve tek gecelik ilişkilerin tadını çıkarıyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Liam aptalın teki. Bununla ilgilenmediğimi biliyorsun."

Dili yanağının içini yokluyor. "Onu kapattığını görmedim."

Kalçasını sıkmak için uzandım. Bu durum imkânsız ve ona dokunmamam gerekirken onu omzuma atıp arka kapıdan çıkıp gitmek istiyorum. "Daisy, açıkçası istediğim bu değil. Ama Lucie ve Caleb bizi zaten biliyor ve sanırım Emerson da bir şeylerden şüpheleniyor... Bunu olduğundan daha fazla belli etmemek için elimden geleni yapıyorum."

Omuzları gevşemeye başladı. "O zaman neden buradasın, beni dans pistinden çekiyorsun?"

"Sanırım neden araya girdiğim gayet açık," diye cevap veriyorum. "Çünkü Liam ve annen o adamın bir tecavüzcü olduğunu düşünüyor."

Sırıttıyor. "Ve *sen* hiç endişelenmedin. Ne kadar iyi bir adamsın, özverili bir şekilde buraya gelip beni engelliyorsun."

Ona doğru eğilmeden önce omzumun üzerinden bakıyorum. "Bana böyle sırtmaya devam edersen ağzını dolduracak bir şeyim var."

Kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Sanki ağzımın dolmasını *istemiyormuşum* gibi konuşuyorsun, Harrison."

Tanrım. "Annen ve amcan iki adım ötemdeyken bana bunu yapma."
Gülümsemesini bastırıyor. "Ağzımı nasıl doldurmanı istediğimden bahsetme? Boğazımın arkasına kadar?"

Bu çok fazla ve o da bunun çok fazla olduğunu biliyor. Bir parçam nerede yalnız kalabileceğimizi merak ediyor - ne sonra, ne gelecek hafta, ama tam şu anda. Elim kalçasında sıkılaşıyor. "Yarın, biz ayrıldıktan sonra Santa Cruz'a gel."

"Gelemem. Annem büyük bir Pazar yemeği hazırlıyor." "O zaman pazartesi."

Gözleri dans ediyor. "Beni tam kırk sekiz saat bekletecek misin?"

O haklı. Bana şu anki bakışıyla beş dakika bile beklemek neredeyse imkânsız geliyor. Belki de buranın arka tarafında bir tuvalet vardır, orada... *hayır, lanet* olsun, zaten çok uzun zamandır yoktum ve onlardan biri her an ne olduğunu görmek için buraya gelebilir.

"Deneyeceğim. Ve benimle masaya geri gel. O adamlarla konuşmanı istemiyorum."

Bana doğru eğiliyor, göğüsleri göğsümü okşuyor ve ayak parmaklarının üzerine çıkıyor. "Öp beni, ben de düşüneyim."

Tanrım. "Daisy, bizi *herkes* görebilir. Beyzbol arkadaşların bizi izliyor. Lütfen masaya geri dön."

"Kıskandığımı itiraf et."

"Bunu itiraf etmeme gerek olmadığına eminim. Son beş dakika boyunca bizi izleyen herkes bunun farkında."

Kaşlarını kaldırmış bekliyor.

Kalçasını son bir kez sıkıyorum. "Kıskanmıştım. Hiç bu kadar kıskanmamıştım. Şimdi, Tanrı aşkına, masaya geri dön. Ve bana öyle bakmayı kes."

Kalçalarında fazladan bir salınımla masaya geri dönüyor ve ben hayal kırıklığı içinde saçlarımı çekiştiriyorum.

Pazartesiye kadar dayanmamın imkanı yok.

DAISY

E Gecenin geri kalanı için çok küçük bir rahatsızlık, Harrison'ın vahşi, aç bakışları tarafından yakıldı.

Liam'ın bana Tembel Daisy demesi önemsiz. Annemin dinleyen herkese LSAT için yeterince çalışmadığımı söylemesi neredeyse eğlenceli. Ve nerede olacağından emin değilim ama Harrison'ın bana dokunmak için kırk sekiz saat bekleme ihtimali yok. Sadece çenesini gıcırdatmasından ve eve döndüğümüzde bakışlarının sürekli bana kaymasından imkansızı çözmeye çalıştığını anlayabiliyorum. Ön kapıdan girerken bile beni fuayenin zeminine çivilemeyi hayal ediyor.

İçeride, Liam çocuklar için bira açarken Emerson bir iş görüşmesi yapmak için mazeret bildirir. "Hadi bütün gece içelim ve eskiden yaptığımız gibi şafakta sörf yapalım," diye öneriyor.

Caleb gülüyor. "Bunu *bir kere* yapmıştık, dostum."

Lucie esniyor ve sonra dudaklarını Caleb'in yanağına bastırıyor. "Kulağa korkunç geliyor. Ben yatmaya gidiyorum."

Caleb onun uzaklaşmasını özlemle izliyor. Hepimizi buraya davet ettiği için pişman olduğuna yüz dolarına bahse girerim.

"Saat on biri geçti Daisy," diyor annem. "Sen de yatmalısın."

Sanırım küçük rahatsızlıklar o kadar da önemsiz değil. "Yirmi bir yaşındayım anne. Aslında yatma saatimi oldukça başarılı bir şekilde kendim seçiyorum ve zaten oraya doğru gidiyordum."

"İyi geceler tatlım," diyor ve bana bir öpücük konduruyor. "Dişlerini fırçalamayı unutma."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Odama gidiyorum, dişlerimi fırçalıyorum -ki annemin hatırlatması *olmasa* bunu gerçekten yapardım- ve sonra yatağıma uzanıyorum, onun ağırlığını üzerimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Sonunda alt kattaki gürültü kesildi -sanırım Liam kimseyi uyanık bırakmadı- ve ben hâlâ uyanık ve kötü fikirlerle doluyum.

Ya Harrison'a mesaj atsam ve sahilde buluşsak? Ya odasına gitseydim?

Yakalanırsak bir şeyleri kaybedecek tek kişinin *o olacağı* gerçeği olmasaydı, her iki seçeneği de ciddi olarak düşünürdüm. Liam ve annem elli yaşına geldiğimde beni hala saf ve kolay yönlendirilen biri olarak görecekler - görünüşe göre henüz kendi diş hijyenim konusunda bile güvenilmezim. Tüm bunlar için Harrison'ı suçlayacaklar.

Bir on beş dakika daha uyanık yatıyorum ve sonra... kapı zar zor duyulabilen bir gıcırtyla açılıyor. Gölgesi odanın içinde uzanırken gülümsüyorum, kapıyı kilitleyip arkamdaki yatağa tırmanıyor ve kollarını belime doluyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Uzak kalamadım. Sadece bir saniyeliğine buradayım."

Arkama uzanıyorum, parmaklarımın saçlarının arasından kaymasına izin veriyorum, onu daha yakına çağırıyorum. Dudakları boynuma yapışıyor ve kığım bilinçli bir şekilde ereksiyonuna sürtünürken dişlerinin arasından hava tıslıyor.

Sessizce inliyor. "Yapamayız. Birisi-"

Elini tutuyorum ve göğsümü kaplayana kadar tişörtümün içine kaydırıyorum. Meme ucum sertleşiyor ve ona doğru sürtünüyorum. "Yeniden müttefik olabiliriz, gerçekten sessiz," diyorum, şortunun üzerinden onu avuçlamak için geri uzanıyorum.

"Siktir." Nefesi kulağıma sıcak geliyor. "Bu çok kötü bir fikir."

Külotumu indiriyor ve eli bacaklarımın arasına kayıyor. O kadar ıslağım ki ön sevişmeye bile ihtiyacım yok. Bacağımı kaldırıyorum ve şortunu tek elle indiremediğimde, aceleyle kaba bir şekilde hallediyor.

İçime girerken haykırıyorum. "Sessiz ol Daisy," diye uyarıyor.

O tekrar yapınca yüzümü yastığa gömüyorum.

"İşte bütün yazı böyle geçirmeliydik," diye homurdanıyor. "Aynen böyle. En başından beri."

Kalçalarım daha fazlasını isteyerek ona doğru geri itiyor ve eli göğsümden karnıma ve bacaklarımın arasına kayıyor. Parmaklarının eklenmesi elektrik çarpması gibi bir şey. Tekrar nefesim kesiliyor.

"Bana bunu nasıl yapacağımı söyle Daisy." Yaklaştıkça sesi sertleşiyor. "Seni istemeden, senin içine gömülmeye ihtiyaç duymadan nasıl aynı odada olabileceğimi söyle."

Daha sert geri itiyorum ve orgazmım üzerime çökerken tekrar nefes nefese kalıyorum. "Ağzımı kapat." Bunu bir saniye bile kaybetmeden yapıyor.

Patlarken dişleri omzuma batıyor, kendini hala içimde tutuyor, iniltisi tenim tarafından boğuluyor.

Nefes alış veriş yavaşlamaya başladığında, "Daha bitirmedim," diyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Asla bitiremeyecekmişim gibi hissediyorum."

Ben de öyle. Ama sanırım bunu tamamen farklı şekillerde ifade ediyoruz.

Şafaktan hemen önce odamdan ayrılıyor ve birkaç saat sonra uyandığımda nefis bir şekilde ağrım var... ve coşkuluyum.

Dün gece farklı hissettirdi - gitme konusundaki isteksizliği, uykusunda bana doğru kıvrılması. Sanki sonunda onun için önemli olduğumu anlamış gibi. Sanki, ne kadar çılgınca olsa da, bizim için bir gelecek gördü. Ya da belki de *ben* bizim için bir gelecek görmeye başlıyorum, ki bu kendime izin vermem gereken son şey.

Gitmemiz gerekmeden önce birkaç saat sörf yaptık. "Yarın akşam benimle iskelede buluş," diyor vapurdan ayrılırken. "Saat altıda bir telefon görüşmem var ama yedi buçukta orada olabilirim, sonra da yemeğe çıkarız."

Ağzım açılıyor ve sözümü kesiyor. "Edepsiz bir şey söylemek üzere olduğumu biliyorum ve söylememen için sana yalvarıyorum. Bu dalış kıyafeti her şeyi gösteriyor."

Ağzım kapandı. Aslında edepsiz bir şey söylemek üzereydim.

Sörf tahtalarımızı, onunkinin üzerine uzanmış dinlenen Liam'ın yanına, kuma atıyoruz.

Dalış kıyafetlerimizi çıkarırken Liam gözlerini kısarak güneşe bakıyor, bana bakarken gülümsemesi soluyor. Ve Harrison'ın dün gece bıraktığı ize. "Dostum. Omzuna ne oldu böyle?"

Harrison ve ben bakıştık. *Kahretsin.*

"O eski," diye yalan söyledim. "Sahilde bir köpek tarafından ısırıldım."

Çenesi düştü. "Seni bir *köpek* mi ısırıldı? Ne oluyor be? Tasmalı mıydı?"

"Hayır, etrafta dolaşan bir sokak köpeğiydi. Çok yaşlı. Sadece şakacı davranıyordu."

Liam ayağa kalkar. "Daisy, sen ciddi misin? Vahşi bir köpek seni ısırıldı ve sen onu kontrol bile etmedin mi? Kuduz olabilirdi, Tanrı aşkına."

"Kuduz değildi," diyorum.

Harrison kaşlarını kaldırır. "Sadece çok yaşlı." "İçinde neredeyse hiç yaşam kalmamıştı."

Harrison'ın ağzı seğirir. "Görünüşe göre içinde *biraz* hayat kalmış."

Liam aramızda bakışıyor. "Kuduz şaka değil. Hazırlık sınıfında bizden bir sınıf önde olan Shelley'i hatırlıyor musun? Kuduz bir yarasa tarafından ısırılmış ve ölmüştü."

"Bu bir yarasa değildi," diye cevap veriyorum. Harrison sırttı. "Sadece bir köpekti."

Başımı salladım. "Gerçekten yaşlı bir tane."

Liam inliyor. "Umarım biriniz kuduzdan ölür de ne demek istediğimi anlarsınız."

HARRISON

Neredesin? Park ettim.

I Pazartesi gecesi ve ben sabırsızım. Dün plajda yanından ayrıldığımdan beri dakikalar uzadı. Arabadan iniyorum, gelen telefonun Daisy'den değil de Audrey'den gelmesine sinirleniyorum. O da hafta sonu aramıştı. Cevap veremeyecek k a d a r meşguldüm ve söyleyecekleriyle ilgilenmiyordum. **H e m** neden arıyor ki? Telefonla iletişim kurmayı tercih ettiğimi biliyor.

Yazmak.

"Özür dilerim," dedim hızlıca. "Aradığınızı gördüm ve geri aramayı unuttum.

Ama şu an kötü bir zaman. Seni hafta içinde arayabilir miyim?"

"Elbette," diyor. "Ama sen iyi misin? İşler iyi gidiyor mu?"

Sevginin zıttı nefret değil, kayıtsızlıktır derler ve ben bunu şimdi anlıyorum. Çünkü ondan gelen bu tür sorular bir zamanlar beni *çok* kızdırmıştı, *patronunla yatmaya başladığında bana hayatım hakkında soru sorma hakkını kaybettiğini düşünmüştüm*. Ama şimdi ona kızgın değilim. Sadece ne istediği ya da nasıl olduğu umurumda değil.

"Her şey harika," diye cevap veriyorum. "Haftaya konuşuruz."

Cevap veremedi telefonla kapatıyorum, tam Daisy'nin mesajını alacakken.

DAISY

Yukarı
bak.

Dediğini yapıyorum ve işte karşımda, önümde. Elindeki dondurma külâhını yalarken yüzünde bir sırıtma var; bilerek obur ve pis. Etraftaki her erkek onu izlemek için dönüyor.

Şu anda herhangi bir süper güç seçebilseydim, bu onu benden başka herkese görünmez kılma yeteneği olurdu.

"Yalamak ister misin?" diye soruyor sinsi bir gülümsemeyle, dondurmayı uzatarak. Tek bir hareketle alıp çöpe atıyorum ve sonra ağzım onunkine değişiyor.

Bu onun çok büyümlü olduğunu düşündüğü el ele tutuşup yüz yüze öpüşme değil, ama kesinlikle geçici de değil. Bu, *yalnız kaldığımız anda seni sikip atacağımı* söyleyen bir öpücük ve eminim dikkatleri üzerimize çekiyoruz, özellikle de takım elbise giymişken ve onun için on yıl fazla yaşlı olduğum belliyken.

Umurumda bile değil. Önemli olan tek şey onun ağzının benimkine değmesi, bana yaklaşımdan başka bir şey yapamıyormuş gibi içimde sallanması.

"Vay canına," diye dalga geçiyor. "Sanki beni özlemişsin gibi."

"Seni özlediğimi biliyorsun," diye homurdandım. "Başka bir şey düşünemez oldum."

Avuç içleri gömleğimin üzerine yayıldı. Uzanıp kravatımı çekiştiriyor. "O zaman senin evinde buluşmalıydık."

Başımı salladım. "Bu seksle ilgili değil." Kaşlarını kaldırıyor ve ben de sessizce gülüyorum. "Seksle de ilgili *değil*. Eve gider gitmez seni açacağım. Demek istediğim... bundan daha fazlası. Ne olduğundan emin değilim ama bundan çok daha fazlası."

Bu, hiçbir yere varamayacakken kendime saklamam gereken türden bir itiraf, ama o gözlerini kırpıştırarak gözlerini kaçırana kadar pişmanlık duymuyorum.

"Sorun nedir?"

Gülümsemeye zorluyor. "Yok bir şey. Sadece söylenecek tatlı bir şeydi."

Bakışlarını uzun bir süre tutuyorum. Bana doğruyu söylemediğini anlıyorum.

Ve şu anda kesinlikle doğruyu söylemiyor.

BİR SAAT SONRA, yatağında, çıplak ve ısıll ısıll, "değerli vaktimizi" bir restoranda harcamaktansa eve gidip pizza sipariş etmemiz gerektiği konusunda beni ikna etmişti.

Omzuna bir öpücük konduruyorum. Onu ısırđığım yerde bir çürük kaldı. Onu tekrar ısırma, izi bir şekilde kalıcı hale getirme isteğiyle savaşmak zorundayım. "Bütün bir hafta sonu sadece buna ihtiyacım var. Uzak bir yerde."

"Nereye gideceğiz?" Elindeki kâğıt tabağı komodinin üzerine bırakıyor ve bana doğru dönüyor. "Cabo'ya mı?"

"Dominik." Telefonuma uzanıp fotoğrafları açıyorum; masmavi su, beyaz kum, palmiye ağačları. "Gerçekten istikrarlı bir sörf var ve su asla seksen dereceden daha soğuk olmuyor."

Gözleri kapanır. "Tanrım, bu harika olmaz mıydı?"

Saçlarını kulağının arkasına itiyorum. "Sahilde, biraz mahremiyeti olan küçük bir kulübe alırdık. Tüm zaman boyunca çıplak oluruz."

Gülüyor. "Her zaman çıplak olamayız. En azından sörf yaparken."

"Bu benim fantezim. İstedğimiz kadar çıplak olabiliriz."

"Senin bu fantezi dünyanda tahta döküntüsü diye bir şey yok mu?" diye soruyor, parmağını göğüs kafesimde gezdirerek.

"Aslına bakarsanız öyle değil. Dominik'ten sonra Cabo'ya, Kuzey Sahili'ne ya da Bali'ye gideceğiz ve orada da çıplak sörf yapacağız."

Kulağa efsanevi gelse de, anlattığım şey tamamen gerçek ve mümkün - çıplak sörf dışında - ve bunu hayatımda hiçbir şeyi arzulamadığım şekilde arzuluyorum. Peki beni durduran ne? Param var. Baker izin almamı istemese bile iznim de var. Hiç değilse Kosta Rika'da bir hafta geçirebiliriz. Bridget'e ne söyleyeceğinden emin değilim ama bir şeyler buluruz.

"Okula ne zaman dönmen gerekiyor?" diye sordum.

Kaskatı kesildi. Göğsümde gezinen eli hareket etmeyi tamamen bırakıyor. "Caleb'in düğününden hemen sonra dönmem gerekiyor."

Ağustos'un ortası, sadece üç hafta sonra. Dönemin bu kadar erken başlamasına imkan yok ve sadece durgunluğundan, çekingenliğinden bile benden bir şeyler sakladığını anlayabiliyorum. Aklıma binlerce soru geliyor, sormaya hakkım olmayan sorular: Eski erkek arkadaşıyla gerçekten bitti mi? Başka biri mi var?

Avuçları göğüs kafesimin üzerinde geziniyor. Seksle dikkatimi dağıtmaya çalışıyor ve ben dikkatimin dağılmasını istemiyorum.

Onu durdurmak için elimi bileğine doladım. "Neden erken dönüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece bazı eşyalarım var."

Hay sikeyim. Sormamalıyım, zorlamamalıyım, ama bu beni rahatsız ediyor, onun sahip olmama izin vermediği bu küçük parçalar. Bütün yaz boyunca beni rahatsız etti, aniden karanlık ve kasvetli bir hale bürünmesi, ona sorunun ne olduğunu sorduğumda gözlerini kaçırması ya da yalan söylemesi.

"Daisy," diye tıslıyorum, kendimden nefret ederek. "Bilmem gerek." "Neyi bilmen gerekiyor?"

Onunla yüzleşmek için yuvarlanıyorum. "Bana söylemediğin her neyse. Sakladığın her neyse. Bir şey söylemek istemediğini her seferinde anlayabiliyorum. Beni seksle oyalamaya çalışabilirsin ve başarılı olma ihtimalin de var, ama ben gerçekten... Sadece gerçeğe ihtiyacım var, tamam mı? Bu sefer gerçeğe ihtiyacım var."

Dudağını ısıyor. Bir an için bir şaka yapacağından, gülüp geçmeye çalışacağından emin oluyorum.

"Erken dönüyorum çünkü dönmek zorundayım," diye fısıldıyor sonunda. "Sana bazı şeyler hakkında yalan söyledim. Herkese yalan söylüyordum."

DAISY

I tüm bunlardan kaçınmak istedim.

Asla onun mükemmel karısı Audrey olamayacağım. Tertemiz tırnakları, düz ütülü saçları ve benim hiç bilmediğim şeyleri bilme şekli ile.

Dubai'ye gitmek için en iyi havayolu şirketi ya da şampanya ile prosecco arasındaki fark gibi... Ama çirkin yanlarımı saklayabileceğimi düşünmüştüm ve şimdi onları da görecektim. Bu yaz benim yüzde seksenimi gördü ve yeterince beğendi. Ama *ben* hala göremezken onun kalan yüzde yirmi ile nasıl başa çıkabileceğini hiç anlayamadım.

"Sana bahsettiğim adam mı? Christian mı?" Artık onunla göz göze gelemiyordum. "Şükran Günü'nden hemen önce ilişkimizi bitirdi ve ben de birkaç hafta sonra hamile olduğumu öğrendim."

Tamamen hareketsizleşiyor. Şu anda bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye izin veremem. Devam ederken boğazım düğümleniyor, kelimeler boğuklaşıyor. "Onu saklamak istedim." Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanmaya başlamadan önce söyleyebildiğim tek şey bu. "İstedim ve-"

Ben sadece annem benim verdiğim kararı vermediği için varım. Harrison kendini uzaklaştırmadan önce neler olduğunu açıklamak istiyordum ve bunu yapamayacak kadar çok ağlıyordum.

Beni göğsüne çekiyor, sanki genç ve yaralıymışım gibi adımları mırıldanıyor ve buna benim için zor dayanıyor. "Çok özür dilerim. Daisy. Keşke bilseydim."

Göğsüm hâlâ acıyor ama sesindeki yumuşaklık bir merhem gibi. Bunu *neden* yaptığımı bile bilmiyor ve şimdiden bunu bana karşı kullanmıyor. Bu benim kendime bile sunamadığım türden bir bağışlama.

"Christian beni bunu bilerek yapmakla suçladı. Bana servet avcısı dedi. Anneme finallerde çuvalladığımı söylediğimde ise tamamen yıkıldı. Onu hayal kırıklığına uğratmaya dayanamadım."

"*Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilirsin? Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor musun?*" diye ağlamıştı ve ben ona hamile olduğumu söylemeyi hayal bile edemiyordum. Tıpkı onun gibi bekar bir anne olmak üzereydim. Muhtemelen hiç mezun olamayacağımı.

"Tüm bunları tek başına yaşadığın için çok üzgünüm," diyor başımın tepesine bir öpücük kondurarak.

Yine ağlıyorum ve bunun yarısı olanlar için keder, ama aynı zamanda rahatlama. Benim kendimden nefret ettiğim gibi o da benden gerçekten nefret etmiyor.

"Sonrasında sanki içinden çıkamayacağım bir çukurdaymışım ve gerçekten istediğim bir şeyden vazgeçmişim ama *yine* de annemi mutlu edemeyecekmişim gibi hissettim. Gerçekten baskı altındaydım ve bundan kurtulamıyordum."

Eli sırtımda geziniyor. "Kimseyle konuştun mu?"

"Okul, babamda reaksiyona neden olan antidepresanların aynısını bana da vermeye çalıştı." Acınası bir şekilde gülüyorum. "İlaçları alsaydım şu anda onun gibi sokaklarda dolaşıyor olur muydum, hiçbir fikrim yok. Ya da alsam da almasam da bu ileride olacak bir şey mi? Yataktan çıkamıyordum ve sonunda tüm derslerimi bıraktım. I-" Dilim yanağımı dürtüyor. Konuşmaya devam mı etmeliyim yoksa gerisini içimde mi bırakmalıyım?

Eli kalçamın etrafında kıvrılıyor. "Sen...?"

"Uyanmamayı umarak uyurdum çünkü tüm yalanlarımın beni yakalayacağını biliyordum. Beni okula geri alıp almayacaklarını hâlâ bilmiyorum ve yataktan kalkamadığım için mezun olamayabileceğimi anneme nasıl söylerim? Bunu kendime bile açıklayamıyorum."

"Düşündüğünüzden daha iyi anlayabilir. İnsanlar böyle şeyler yaşar. Yani... siz geldiğinizde zil zurna sarhoştum ve karımın beni terk ettiğini kabul etmektense herkese yalan söyledim."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Evet, seninki daha kötü." Bir süre sonra tekrar ayıldım. "İşleri düzelttin, Harrison. Geri döndün."

işte. Devam etmediğim bir okul dönemi için kredi parasını sakladım ve annem eve gelmemi istediğinde okula geri dönme duruşmasını erteledim, bu yüzden geri dönüp dönmeyeceğime dair hiçbir fikrim yok." Çok aptalcaydı.

"Ve tüm bu süre boyunca sizin üzerinizde baskı oluşturdu," diye sözlerini tamamlıyor.

Tanrım, her şeyi berbat ettim ve yüksek sesle söylediğimde kafamda olduğundan daha da kötü geliyor. "Sanırım sadece ne diyeceklerinden korktum. Geri dönmeme izin vermemeleri büyük bir olasılık ve şimdiden kredilerle ilgili mailler alıyorum."

Yüzümü ona dönmem için çenemi kaldırdı. "Bu duruşmada size eşlik edebilecek bir avukat tanıyorum."

Gözlerimi ona doğru kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Yani... sence faydası olur mu?"

"Daisy, sen okulun uygun rehberlik sağlamadığı korkmuş bir öğrenciydin. Mücadele eden, duygusal olarak zarar görmüş bir çocuğu-

"*Duygusal olarak hasarlı olarak tanımlanmaktan hoşlanmıyorum.*"

Dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Son kırk yılın psikolojik olarak en istikrarlı insanı olman umurunda değil. Tartışmamın amaçları doğrultusunda, gerçekten talihsiz bir pozisyona yerleştirilmiş ve istediğinde hiçbir yardım teklif edilmeyen, mücadele eden, duygusal olarak hasar görmüş bir öğrenciydin. Seni *kesinlikle* lanet olası okula geri alacaklar, özellikle de işin içinde bir avukat olduğunu öğrendiklerinde."

Rahatladım. Ve aynı zamanda dehşete düştüm.

Çünkü ona hikayenin çoğunu anlattım. Sadece hepsini değil. Nefret edeceği kısmını değil.

Harrison'a ilgili tüm belgelerin kopyalarını sunuyorum: notlarım, sağlık merkezinden aldığım rapor, Planned Parenthood'dan aldığım makbuz ve öğrenci kredilerimle ilgili mektuplar. Cuma günü için duruşma ayarlıyor. Her ne kadar ertelemek istesem de, bunu yapmak için iyi bir neden bulamıyorum. Ona en büyük korkumun artık okulun beni kapı dışarı etmesi değil de

okul cevaplar için baskı yapacak, cevapları *onun* önünde vermek zorunda kalacağım.

Anneme uzun bir hafta sonu için arkadaşlarımla sörf yapacağımı söyledim - DC'de sadece bir tam gün kalacağız, ancak hediye atın ağzına bakmanın bir nedeni yok. Eğer bir seyahat hakkında yalan söyleyeceksem, bu yalanı Harri- son'da geçireceğim bir ya da iki geceyi de kapsayacak kadar büyük tutabilirim.

Harrison başkente giden kırmızı gözlü uçakta mışıl mışıl uyurken ben sinir krizi geçirmiş bir halde uyanık kalıyorum.

Yüce Tanrım, bırak da şu işi bitirelim. Her şey yoluna girsin.

Tüm geleceğim önümüzdeki gün boyunca olacıklara bağlı. Bundan yirmi dört saat sonra hâlâ Harrison'ın saygı duyduğu kadın olabilirim. Üniversiteyi bitirmek üzere olan, annesini gururlandırmaya hazır bir son sınıf öğrencisi.

Ya da bunların hiçbirisi olmayabilirim.

DC'ye indiğimizde şoföre bizi Mandarin Oriental'a götürmesini söyledi. Başımı kaldırıp ona baktım. "Neden bir ho-tel'e gidiyoruz?"

"Duruşma bire kadar değil," diyor. "Duş almam ve takım elbise giymem gerekiyor. Sen de masum, kaybolmuş ve korkmuş görünmek için ne gerekiyorsa yapmalısın."

Hüzünlü bir kahkaha attım. Bunların çoğu zaten doğru. Gerçi bu şartlar altında *masum* olmak biraz abartılı.

Odamıza yerleştik ve sırayla duş aldık. Ben havluya sarınıp çıktığımda o çoktan gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Yatağa bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

Gülüyor. "Kesinlikle olmaz. Bu iş bittikten sonra bunun için bütün bir hafta sonumuz var ve benim odaklanmam, senin de avukatın tarafından hayatının santimine kadar sikilmemiş gibi görünmen gerekiyor."

Havluyu çıkarıyorum. "Zaten bunu düşünmüyor olsaydın *bu kadar* açık bir şekilde söylemezdin."

Burun delikleri alevlenir ve kendini ayarlar. "Daisy, bunu hep düşünüyorum ama bu riske atılamayacak kadar önemli. Üzerine bir şeyler giy, sonra her şeyi son bir kez gözden geçiririz."

İsteksizce, bana söyleneni yapıyorum. En masum elbisem muhtemelen yeterince masum değil, bu yüzden onu bir hırkayla örtüyorum. Dışarısı acımasızca sıcak ve boğucu derecede nemli, DC'de her zaman olduğu gibi

Bu da demek oluyor ki yol boyunca ter içinde kalacağım.

Giyinik bir şekilde dışarı çıktığımda Harrison, "Otur," dedi. "Sadece gerçekleri öğrenmek istiyorum."

Önünde bir not defteriyle volta atarken, karnım düğüm düğüm, masa sandalyesine gidiyorum. "Bütün sömestr Christian'la mı çıktın?" diye soruyor. "Çoğuyla," diye yanıtlıyorum. Yalan söylemedim ama şimdiden söylemiş gibi hissediyorum. "Ve senden mesajla ayrıldı," diye doğruluyor Harrison. "Ne?

tam olarak ne dedi?"

Yutkunuyorum. "Sadece işlerin yoluna girdiğini hissetti ve sömestr bittiği için bu iyi bir kırılma noktasıydı."

"Ve bundan önce onun işleri bitireceğine dair hiçbir fikriniz yoktu?"

Bir omuz attım. "Şükran Günü'nden önce birlikte bir yerlere gitmiştik. Eve dönene kadar her şey yolundaymış gibi görünüyordu. Belki de kış tatilinden bahsettiğim için sinirlenmiştir diye düşündüm ama o zamana kadar hiçbir fikrim yoktu."

Elbette geriye dönüp baktığımda küçük işaretleri görmüştüm. Bir hafta önceki akşam yemeğinde beni terslemişti. Sınıfta küçük bir şey yüzünden benimle kısa süreli tartışması. Ama biri ilgisini kaybettiğinde sorun da budur: Kendinizi herhangi bir şeye ikna edebilirsiniz. Sinirlenmesinin sadece sizinle rahat olduğunun bir işareti olduğuna ya da başından beri bildiğiniz bir şeyi nihayet fark ettiğine, yani sizin o kadar da harika olmadığınıza ve başlangıçta size gösterdiği ilgi ve alakayı hak etmediğinize kendinizi inandırabilirsiniz.

"Finaller başlamadan önce ne kadar süredir hastaydınız?" diye soruyor. "Birkaç haftadır iyi değildim. Atmaya başladım finaller başlamadan yaklaşık üç gün önce."

"Oraya gittiğimizde, sağlık merkezinde ne söylediklerini ve gittiğinizde klinikte neler olduğunu bize kelimesi kelimesine anlatmanızı isteyeceğim. Ayrıca babanızın akıl hastalığı geçmesini ve bahar aylarında neler yaşadığınızı anlatmanızı isteyeceğim. Bunu küçümsememeni istiyorum, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, kenetlediğim ellerimi karnıma bastırıyorum.

"Harika," dedi not defterine tekrar bakarak. "Christian'ın kız arkadaşını konusunda sana yalan söylediğini anladın ve o elini kolunu sallayarak giderken sen de çılgına döndün. Sanırım şimdi mezun oldu?"

Donmuş bir şekilde ona bakıyorum.

Gerçek her şeyi mahvedebilir ama bu konuda yalan söylemek ve yakalanmak *kesinlikle* her şeyi mahveder. Peki ya duruşma komitesi isimleri, numaraları, adresleri ve mesajları saklarsa? Ona gerçeği söylemek zorundayım. Her ne kadar istemesem de, başka seçeneğim yok.

"Onun öğrenci olduğunu hiç söylemedim,"
diye fısıldıyorum. Harrison donakaldı.

"Ne?"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "O bir öğrenci değildi. O benim profesörümdü."

HARRISON

Christian Cooper, çok az şeyi anlatmak için çok fazla kelimenin kullanıldığı, pek bir şeyin olmadığı ve zaten önemli olanın da bu olduğu, çünkü pek bir şeyin olmadığı türden kitaplar yazıyor

hayatta da. Eleştirmenler onun yazılarını tanımlamak için *akkor* gibi kelimeler kullanıyor, ancak yine de kimsenin gerçekten okumak istemediği kitaplar, muhtemelen bu yüzden bir öğretmenlik işi aldı, ancak eminim ki savunmasız genç kadınların bolluğu da zarar vermedi.

Yakışıklı, ukala ve yaşlı değil ama kesinlikle Daisy'nin yaşına yakın değil. Eminim ona talip olan bir sürü öğrenci vardı ama istediği Daisy'ydi.

Duraksayarak, adamın onu bir yazı grubuna davet ettiğini anlatıyor. Cooper ona yetenekli olduğunu söylediği için ve bir önceki yaz onu terk eden eski erkek arkadaşı onu çağırdığı için çok etkilendiği için gitmişti. Ve çıkarken Cooper ona ilham perisi olduğunu söyledi. Sınıfına girdiği gün yazar tikanıklığı sona ermişti. Ünlülerle çıkmıştı ve işte oradaydı, *onu* istiyordu. Prestijli ödüller için kısa listeye girmiş, bir romanı HBO tarafından satın alınmıştı ve yine de *onun* taze, lekesiz sesi olduğunda ısrar ediyordu.

Nasıl olduğunu anlıyorum. Sadece bunun olmasına *dayanamıyorum*. Onun avukatı olarak buradayım ama şu anda lanet olası bir spi- raling yaparken bu işi yapmak çok zor.

Bu küçük ayrıntı her şeyi değiştiriyor. Daha önce görmediğim bir düzen görüyorum. Son on yılın büyük bir bölümünde yaşlı erkekler onu avlıyordu. On sekiz yaşındaki erkek arkadaşı, iş yerindeki müdürü, Cooper.

Ve ben.

Burnumu çimdikliyorum. *Odaklan, Harrison*. Kendimi toparlamam gerek çünkü duruşmaya girmeden önce otuz dakikamız var ve bugün başka ne olursa olsun, buradan geleceği onarılmış olarak ayrılacak.

Yatağın kenarına çöküyorum ve ellerimi yüzüme bastırarak kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Daisy, bu her şeyi değiştirir. Neden daha önce bir şey söylemedin?"

"Çünkü bana şu anda baktığın gibi bakmanı istemedim. Hâlâ o doktora öğrencisiyle çıktığından haberim yoktu."

Başımı salladım. "Sorun o değil. Mesele onun senin profesörün olması. Bu gerçek ve okulun hamileliğini ve sonrasındaki depresyonunu kötü idare etmesi arasında, dava açabilirsin. Dava *açmalısın*. Bu, lanet duruşmadan otuz dakika önce yapmamız gereken bir tartışma değil. Toplantıyı iptal edeceğim ve-"

"Hayır," diyor saçını bükerek. "Hayır. Bakın, dava açmak istemiyorum. Herkesin bir profesörle yattığını ve hamile kaldığını bilmesini istemiyorum. Bunlar öyle şeyler ki-" Sesi boğuk çıkıyor. "Bunlar mezara götürmek istediğim şeyler. Dava açıyorum ve bunlar benim kamusal tarihimin bir parçası oluyor."

"Şart değil. Kimliğiniz korunabilir." Bunun ne kadar önemli olduğunu anladığından emin olmak için ellerini tutuyorum. "Daisy, bu *çok* para edebilir. Milyonlardan bahsediyorum, eğer sana bu tür davalarda uzmanlaşmış bir avukat bulursak. Ve okul o kadar ileri gitmeden anlaşılmaya varacaktır."

Gülüyor ve yüzüne düşen ilk gözyaşını fırçalıyor. "Harrison, bir anda milyonlarca dolarım olduğunu kime nasıl açıklayabilirim? Zamanımın yarısını mahkeme salonunda oturarak geçirirsem diplomamı nasıl bitirebilirim? O parayı istemiyorum. Ne yaptığımı biliyordum. Öğrenci gibi davranmadı ya da onunla yatmam için bana şantaj yapmadı. Tamamen kendi başıma kötü bir karar verdim ve evet... okul benim durumumdaki öğrenciler için daha iyi kaynaklara sahip olmalı, ancak bunu yapmadıkları gerçeğinden *faydalanmak* istemiyorum."

Ortada bir güç dengesizliği vardı. Onun kabul etmediği şey de bu. Belki de bütün yaz boyunca kabul etmediğim şey buydu. Yaşayacak bir yer için bana muhtaçtı, Tanrı aşkına. Beni amcasının en sorumlu arkadaşı olarak biliyordu.

Ve tüm bunları kendi çıkarım için kullandım. "Daisy-"

"Sırf tüm bu sorunu ortadan kaldırmak için elimde olsa şu anda iki milyon dolar öderdim," diyor, sesi kırılıyor, gözleri akmayan yaşlarla parlıyor. "O derslerden kalmamak, onlara borçlu olmamak, diplomamı alabilmek ve ne annemin ne de başka birinin nasıl darmadağın olduğumu bilmemesi için iki milyon dolar öderdim."

"Kahretsin," diye inliyorum, ellerimi saçlarımda gezdirerek volta atıyorum.

Yanlış bir karar veriyor ve eminim ki bunu Bridget ve Liam'la tartışmak isteseydi onlar da ona aynı şeyi söylerlerdi. Ama istemiyor ve sonuçta bu onun kararı.

"Hiçbir hakkınızdan feragat etmiyorsunuz," diyorum ona. "Oraya gideriz, onlara ne olduğunu anlatırız, ancak hiçbir noktada bir Gizlilik Sözleşmesi kabul etmezsiniz veya daha sonra onların peşine düşmek için tek bir haktan feragat etmezsiniz. Anlaştık mı?"

"Ama ya bitirmeme izin vermelerinin tek yolu buysa?"

"Olmayacak. Bu şartlar altında buna cesaret edemezler. Ne derlerse desinler, cevabım 'bunu müvekkilimle görüşeceğim' olacak ve sen *hiçbir şeyi* kabul etmeyeceksin, tamam mı?"

"Tamam," diyor yutkunarak. "Tamam."

Okula taksiyle gidiyoruz ve yönetim binasına kadar yürüyoruz, yan yana, dokunmadan. Burada onun avukatı olarak bulunduğum için zaten dokunmayacaktık ama onunla aramda mesafe olmasına da ihtiyacım var. Hatta sahip olduğumdan daha fazla mesafeye ihtiyacım var. Neredeyse her eski üniversitede bulabileceğiniz büyük bir odaya götürüldük: yüksek pencereler, eski parke zeminler, duruşma heyeti için ahşap sandalyeler ve ikimiz için boktan katlanır sandalyeler.

Ne söyleyeceğimi planlamaya devam ediyorum ama o küçük bilgi birlikte geçirdiğimiz her anı yeniden yazarken bu neredeyse imkansız. Çünkü hangi kısmını onun için yaptığımı iddia edebilirim? Hiçbirini. Onu Malibu'ya getirdim çünkü ondan uzak kalmak istemiyordum. İlk gece onunla yattım çünkü kıskanmıştım. Tekrar ve tekrar, başka biriyle birlikte olmaması için elimden geleni yaptım.

Her şey o kadar bencilceydi ki, o zaman fark ettiğimden çok daha kötüydü.

Tanrım. Ona *şaplak* attım.

Şimdi hatırlamaya bile zor dayanıyorum.

Komite üyeleri içeri girerken sıkılmış görünüyorlar. Buradan çıktıktan sonra ne yapacaklarını, eve giderken markete uğrayacak zamanları olup olmadığını ya da sadece paket servis alıp almayacaklarını düşünüyorlar.

O can sıkıntısını kaybetmek üzereler.

Gerçekten gerilmek üzereler.

Disiplin komitesi başkanı önündeki kâğıttan bir şeyler okumaya başladı. "Bayan Doherty güz dönemi boyunca okuldan uzaklaştırma cezası almış ve bahar döneminde de derslerinin çoğuna devam etmeyerek tüm derslerini bırakmıştır. Eksik bir bilginiz yoksa bu oldukça açık ve net görünüyor."

"Var," diyorum, ayağa kalkıyorum, boktan sandalyeyi geriye doğru itiyorum çünkü onlara, duruma ve kendime öfkeliyim. "O notların hiçbir yerinde Bayan Doherty'nin bu kurum tarafından ve en çok da değerli profesörlerinizden biri tarafından defalarca mağdur edildiği yazmıyor. Elinde tüm bunları belgeleyen metinler ve fotoğraflar var."

Birdenbire kimse markete gidip gidemeyeceğini düşünmez oldu.

Daisy'nin öğrenci sağlık merkezinde gördüğü tedaviyi ve kimsenin ona hızlıca bir reçete fırlatmadan önce ailesindeki ruhsal hastalık geçmişini sormadığını anlatmaya başlıyorum. Christian Cooper'ın adını verdiğimde, bakışlar paylaşılıyor. Böyle bir hikayeyi ilk kez duymadıklarını garanti edebilirim. Üniversitenin kabul broşüründe övünebileceği biri olduğu için yanına kar kalmasına izin verdiler ve bu onları zaten olduklarından daha da suçlu hale getirdi.

Hamile olduğunu söylediğinde Cooper'ın ona söylediği şeylere geldiğimde, üniversitenin avukatı sözümü kesti.

"Bunun çok ciddi bir iddia olduğu açık" diyor. "Bu komitenin yetki alanını aşan bir iddia. Daha fazla ilerlemeden önce bunu dışarıdan bir avukatla görüşmem gerekiyor."

Daisy kaskatı kesildi. Elimi omzuna koyup sessizce endişelenmemesini söylüyorum.

"Devam etmeden önce mi?" Şak diye söyledim. "Umarım bana, bu kurum tarafından defalarca istismar edilen bir öğrencinin

Bu duruşma için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçanlar, üç hafta sonra sömestr başladığında buradan bir cevap alamadan ayrılacaklar."

Adamın gözleri seğiriyor. Komitenin başındaki kadına bakar.

"Açıkçası, Bayan Doherty geri dönmeye davet ediliyor," diyor hemen. "Ondan ilişkisini belgelemesini isteyeceğiz, ancak okula dönmesinde bir sorun görmüyorum. Eğer anlatıldığı gibiyse, son dönem transkriptinden silinecek ve ödediği tüm harçlar geri ödenecektir."

En azından bunu yapabilirlerdi ve bunu biliyorlardı. Christian Cooper, kendisinden çok daha genç bir kadınla cinsel ilişkiye girmek için güç pozisyonunu kullandı ve bunu yaparken kimi incittiğini umursamadı.

Ve ben de aynı lanet şeyi yaptım.

DAISY

W Biri size olan ilgisini kaybettiğinde, ışıkların hala açık olduğu konusunda ısrar eden biri tarafından kapatılmış bir elektrik düğmesi gibi hissedersiniz. Sorunun sizde olup olmadığını merak ediyorsunuz. Belki de derinden-Güvende. Belki de diğer kızlardan daha fazla onaylanmaya ihtiyaç duyuyorsunuz ya da başkasının kötü ruh halini kendinize mal eden bir narsistsiniz.

Bu yüzden ışıkların hala açık olduğunu söylediğinde onu geri itmeyin çünkü ışıklar hakkında çok fazla soru sormak sizi *deli gibi* gösterecektir. Bu onu uzaklaştırır. Ama her zaman, her zaman ışıkların kapalı olduğu ortaya çıkar, iş bitmiştir ve o sadece bunu yüzünüze söylemek istememiştir.

Christian'la DC'ye döndüğümüz o son yolculukta sessiz kalmak için kendimle savaştım. Bana saçmalık gibi gelen bir mazeret sunmuştu ama ne yapmam gerekiyordu?

Muhtaç görünmeden sormaya devam edemezdim. Kış tatilinden tekrar bahsetmek istedim. Kış tatilinden bahsettiğim için özür dilemek istedim. Ona baskı yapmak istemediğimi, sadece uçuş rezervasyonumu yaptırmam gerektiğini söylemek istedim ve ayrıca bana bu işi bitirmeyeceğini söyleyecek bir şey, herhangi bir şey söylemek istedim.

Ve şimdi onu yeniden yaşıyorum. Harrison'la birlikte duruşmadan çıkarken -daha yeni *kazandığım* bir duruşma, kendimden geçmiş bir şekilde ayrılmam gereken bir duruşma- göz göze gelemiyoruz. Sanki bize araba çağırmakla, uçuşlarımızı kontrol etmekle meşgulumuş gibi davranıyor ama bunu sanki yanında ben yokmuşum gibi yapıyor. Ya da olmamamı diliyormuş gibi.

"Sorun nedir?" diye sordum. *Işıklar neden kapalı?*

"Hiçbir şey" diyor. *Işıklar yanıyor. Sen delisin.*

Elini sıkarak bana bakması için onu zorluyorum. "Harrison, ne düşündüğünü biliyorum. Benim yaşlı erkek fetişistliğim yok." Ben sadece kendine güvenen erkeklerden hoşlanırım ve bu da erkeklerden ziyade erkeklerde bulunur. Christian'dan önce çıktığım Nico da benim yaşımdaydı ama senatör çocuğu olması ve çok parası olması ona avantaj sağlamıştı. "Sanırım Christian'dan etkilendim çünkü bana bazı yönleriyle seni hatırlatıyordu."

Yüzünü buruşturuyor.

Araba kaldırımı yanaşırken aceleyle "Kötü şeyler değil," diye devam ediyorum. "Sadece sorumluluk sahibi, toparlanmış, kendine güvenen kısmı. Ama o sen değildi. Asla yakın bile değildi. Onunla her şey tamamen farklıydı ve hiçbir zaman şimdiki gibi hissetmedim."

Yoldan geçen öğrenciler bize doğru dönüyor, belki de sesimdeki çaresizliği duyuyorlar... Kaybettiğini zaten bilen bir kızın yalvarışını.

"Bunu evde konuşalım," diyor ve kapıyı tutuyor.

İçeri girdiğimde bakışlarım onunla buluşuyor. Gözlerindeki bakışı okuyamıyorum. Keder mi? Suçluluk mu? Kızgınlık mı?

Net olan tek şey şu: ışıklar kapalı ve onları tekrar açamıyorum.

Eve dönüş uçağındayız ve o bilgisayarının başında. Birinin gönderdiği, benim de görmeden edemediğim bir fotoğrafı büyütüyor. En mavi su, muhteşem sörf.

"Nerede bu?" Ben soruyorum.

"Peniche. Portekiz'de." Sesi sessizdi. Cevap verirken bana neredeyse hiç bakmıyor. "Oliver orada sörf yapıyordu."

Kosta Rika, Cabo ve Kuzey Sahili'nden sonra orada kalabileceğimizi önermesini bekliyorum. Bana sahilde bir ev kiralayacağımızı, tüm zaman boyunca kumlu, çıplak ve tamamen yalnız olacağımızı söylemesini bekliyorum.

Ama tek kelime bile etmiyor. Dizüstü bilgisayarını kapatıp pencereden dışarı bakıyor.

Beni arabamı bıraktığım otoparka götürüyor ve oraya vardığımızda direksiyona bakıyor. "Gerçekten sıçıp batırdım Daisy," diyor. Sesi sertti. "O kadar kötü batırdım ki şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Evime geldiğin anda herkese itiraf etmeliydim."

"Neden?" Talep ediyorum. Sonun geldiğini biliyordum ama bunu doğrulandığını duymak farklıydı. Sanki az önce bana yumruk atmış gibi ellerimi karnımın üzerinde tutuyorum. "Bütün yaz mutluydum, Harrison. Hayatımın en mutlu yazıydı. Sen de mutluydun, o zaman neden her şey bir hataymış gibi davranıyorsun?"

Yutkunuyor. "Çünkü öyleydi. Bunda yırtıcı bir şey olmadığına inanarak kendimi kandırıyordum ama tabii ki vardı. Geçmişiniz yırtıcı erkeklerle dolu ve şimdi ben de onlardan biriyim. Yaşayacak bir yer için bana muhtaçtın-"

"Sana şantaj yaptım ve sen de gitmem için elinden geleni yaptın!" Ağlıyorum. "Ve sen bana elini bile sürmeden önce bir aydır oradaydım ve gidebileceğim başka yerler de vardı. *Yırtıcı* değildi."

Neden tartıştığımın bile tam olarak emin değilim. Konuyla ilgili tek gerçek şu: gerçeği bilmeden önce beni istiyordu ve şimdi istemiyor. İ t i r a f etse de etmese de bu konuşmayı yönlendiren şey bu.

Nefes veriyor. "Bunu bütün gün tartışabiliriz ama beni yanlış bir şey yapmadığıma asla ikna edemezsiniz. Cooper hakkında söylediğim hiçbir söz benim için de söylenemezdi. Kendi hızında büyümelisin. Sörfçülere ya da başka birine engel olmamalıydım. Birkaç hafta içinde okula geri dönüyorsun ve-"

O hâlâ konuşurken kapımı açıp dışarı çıkıyorum ve ayaklarımın dibinde duran sırt çantamı alıyorum.

"Sen bunu aştın," diyerek sözünü kestim. "Söylemen gereken tek şey buydu."

DAISY

A Harrison işleri bitirdikten sonra arabamda oturdum ve tam bir saat boyunca ağladım. İki gün daha evde olmamamız gerekiyordu. Uzun saatler boyunca sörf yapmamız ve kanepesini iğrenç bir şekilde kirletmemiz gerekiyordu ama birdenbire bunları asla yapamayacaktık yine, birlikte değil.

Sanki ben korkunç bir hataymışım, zaten geride bıraktığı bir şeymişim gibi her şeyi sonlandırma şekli... Tanrım, bu acı veriyordu. Her şeyi daha da kötüleştirdi.

Ucuz bir otel buldum. Sözde sörf gezimi erken bitirmek için bir neden uydurabilecek olsam da, beş dakika boyunca kendimi tutamayacağımı biliyordum.

Harrison odayı görse dehşete düşerdi - lekeli halıyı, banyonun zeminindeki uzun siyah saçları. Beni oradan süpürür ve her şeyin icabına bakardı ve bu düşünce beni de ağlatırdı. Parası hiç umurumda değildi ama birinin arkamı kolladığını hissetmeyi seviyordum. En çok da o olmasını seviyordum.

İğrenç bir otel odasında ağlayarak geçirdiğim iki günün ardından eve döndüm.

Annem her şeyi masaya yerleştirirken oturuyorum ve bana Dr. Thomas'ın muayenehanesinde kolunu kıran bir çocukla ilgili kesinlikle acayip bir hikaye anlatıyor.

Bu gece çaba sarf etti: Masa en iyi tabaklarıyla, sıfırdan lazanya ile hazırlandı.

Bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyorum.

"Ee, nerede sörf yapıyordun?" diye soruyor önüme kocaman bir dilim koyarken. Çatalımı henüz kaldırmadım ama şimdiden mideme bir çapa gibi oturdu.

Tanrım, neden yalan söylemek zorundaydım ki? Ona bu konuda yalan söyleyecek ve aynı zamanda kendimi tutacak dirence sahip değilim. Sırf bundan kaçınmak için bir otele dört yüz dolar harcadım, her şeyi ağlayarak içimden atabileceğime inandım. O iki gün bir işe yaramadı.

"Asilomar," diye cevap verdim. "Monterey yakınlarında."

Gözlerimi kapatıyorum ve bulutlu bir gün hayal ediyorum, Harrison bana sırtlıyor, su çok kalabalık ve ikimiz de otoparkta dalış kıyafetlerimizi çıkarırken titriyoruz, ben önümüzdeki beş dakika içinde bana sıcak kakao getirebilecek herkese oral seks yapacağımı iddia ediyorum.

Gülmüştü. O zaman bunun büyüleyici olduğunu düşünmüştü, ama benim çekiciliğim asla sürmez, değil mi?

"Buna Hayalet Dalgası falan denmiyor muydu?"

Annem sörf yapmayı umursamıyor. Burada büyüdüğüm için sörfü nasıl *umursamadığını* hiç anlamadım ama umursamıyor ve şu anda aslında gitmediğim bir geziye ilgi gösteriyormuş gibi yapmak için bu kadar çabalıyor olmasına ağlamak istiyorum.

"Hayalet Dalga Pebble Plajı'nda. Asilomar havalı ama özel bir şey değil." Omuz silkiyorum ve soruyu o soramadan cevaplıyorum. "Sadece gittiğimi söylemek istedim."

Bu bir çeşit yalan. Asilomar özel bir şey değil ama benim için özel. En sevdiğim anılardan biriydi ama şimdi delici ve acı verici. Harrison'la olan sonun her şeyi acıtmasından nefret ediyorum.

Big Sur'a geri dönmek istediğini söylüyor. Scott'la çıkmaya başladıktan sonra bir kez gittiklerini ve çok romantik olduğunu söyledi. Başımı sallıyorum ama göğsümün içinde feryada dönüşmek üzere olan bir çığlık var.

Evet, romantik olduğunu biliyorum. O kadar romantiktir ki, yeterince genç ve akıllı olsaydınız sahip olduğunuz şeyin sonsuza dek sürebileceğine kendinizi inandırabilirdiniz. Ve Jack Harlow şarkısının tüm sözlerini bildiğinde, *pis s ö z l e r*, ve sana ihtiyacın olmayan sekiz avokado aldığı anda,

her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hissedeceksiniz. Muhteşem manzaraya rağmen, size baktığında, sanki artık en sevdiği manzara *sizsiniz* ve o *her zaman* sizin olmuştur.

"Tatlım, neden yemiyorsun?" diye soruyor annem.

Masaya, beş dakika önce durduğu yerde duran, tutmak istemediğim çatalı kaldırmaya, yemek istemediğim lazanyayı kaşıklamaya hazır olan elime bakıyorum.

Gülümsemeye zorladım. "Özür dilerim. Sadece düşünüyordum."

Dudaklarım uyuştı. İlk lokma boğazıma takıldığında midem bulanıyor.

İki ay önce bana okula geri döneceğimi, paramı iade edeceklerini söyleseydiniz, bu en çılgın hayallerimin bile ötesinde bir sihir gibi gelirdi. Şimdi tek istediğim, geçen kış yaptığım gibi, kendimi bir kom- fortore sarmak ve ağrı geçene kadar orada kalmak.

Christian'la olan ilişkim sona erdiğinde beni asıl yıkan şey kaybolmuş olmamdı - o benden bir şeyler almıştı ve ben de kendimden bir şeyler almıştım - Harrison'la olan ilişkim sona erdiğinde beni asıl yıkan şey ise onun bana evim gibi gelmesiydi, her zaman hissettiğim ama asla tam olarak bulamadığım bir ev. Ve onu geri almadan nasıl yaşayacağımdan emin değilim.

"Bir şeyin mi var?" diye soruyor annem ve ben de *belki* diyorum çünkü ne onun ne de kendi iyiliğim için iyiymiş gibi davranmaya devam edebileceğimden emin değilim.

Yatağa girdim. Annem elini alnıma koyup bana zencefilli gazoz getiriyor ve sabaha kadar daha iyi hissedeceğime söz veriyor. İyi olacağımı sanmıyorum.

Başını yastığıma koyuşunu, ellerinin kravatını çekiştirişini, mola verdiğimde ona doğru kürek çekerken yüzünde beliren o yavaş yarım sırıtışı özlüyorum. Onu özlüyorum çünkü dünyada sevdiğim hiçbir şey yoktu ki o benimle birlikte yaptığında daha da çok sevmeyeyim. Harrison'ı özlüyorum çünkü bana kendimi güvende, şanslı ve tapılır hissettirdi ama en çok da beni daha *ben* yaptığı için. Ne kadar saygısız, yalınayak, güneş yanığı, çıplak ve kumlu olursam, beni o kadar çok severdi... ve ben de kendimi o kadar çok severdim.

Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Sadece onu özlüyorum.

Annem ertesi gün işten eve geldiğinde, beni kanepede bir battaniyenin altına kıvrılmış görünce kaşlarını çattı. I

LSAT çalışma kılavuzunu buraya getirmeliydim, böylece zamanımı boşa harcadığımdan endişelenmezdi.

"Sabah hâlâ hastaysan seni Doktor Thomas'a götüreceğim."

"Çocuk doktoruna gitmek için çok yaşıyım anne."

Dilini şaklatıyor. "Senden daha büyük çocuklar görüyoruz," diyor. "Umursamayacaktır."

Tanrım. Yüz dolara bahse girerim ki Dr. Thomas bana, tıpkı annemin hâlâ yaptığı gibi, okulda dişlerimi fırçalayıp fırçalamadığımı ve sebze yiyip yemediğimi soruyor. Belki çocuğunuz yirmi bir yaşındayken bu normaldir ama Scott doğduğunda kendimi yirmi bir yaşındaymışım gibi hissediyordum ve şimdi otuz yaşındaymışım gibi hissediyorum. Geçtiğimiz yedi yıl uzun yıllardı ama bunu benden başka kimse anlamıyor.

Ertesi sabah kendimi zorlayarak yataktan kalkıyorum ve ona başardığımı söylemek için LSAT çalışma kılavuzunu açıyorum ama beş dakika içinde uyuyakalıyorum. Lakabımın hakkını verdiğimle ilgili bir şaka yapıyor ve ben gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu kadar çok numara yapmaya, onun istediği kızmışım gibi davranmaya devam edecek gücüm olduğunu sanmıyorum. Koltuktan kalkıp bahçeye çıkıyorum ve güneş ışığını içime çekiyorum. Hâlâ mutlu değilim ama burada bir yerlerde bir cevap seziyorum; parlak ışıktaki, hafif esintide, yeni biçilmiş çimlerin kokusunda. İçeride iyileşmeyeceğim. Girmek istemediğim bir sınava çalışarak iyileşmeyeceğim.

Perşembe günü çiftçi pazarına gidiyorum ve burada da tüm renkli sergilerde bir cevap hissediyorum. Hâlâ çok kırgınım ama dünyada Harrison'dan başka sevdiğim bir şey var ve benim işim onu bulmak.

İmpatiens alıyorum ve annemin evin yan tarafında tuttuğu çiçek tarhlarına ekiyorum. Toprağın ellerimde ufalanmasına izin veriyorum ve burada da bir şey var - bir gün tekrar sevebileceğim bir şey.

Annem işten eve döndüğünde ben hala oradaydım. Garaj yolunda durdu ve camı indirdi. "Bunu yapmana gerek yok" dedi.

Önümdeki toprağı okşayarak yaptığım işi inceliyorum. Daha birkaç saniye önce kadifemsi mor yaprakların esintide dans etmesi bana büyük bir zevk veriyordu ama şimdi onları görmek beni utandırıyor, sanki burada yaptığım şey bir şekilde utanç vericiymiş gibi.

Ve bu çok saçma, değil mi? Evet. Çok saçma. "Bahçeyle uğraşmayı seviyorum, anne."

Dudakları büzüldü. "Üniversite diploması almak üzeresin. Gözlerini ödülünden ayırmamalısın."

Ne ödüllü anne? Ya istediğim ödül buysa? Neden sevdiğim şeyler senin için bu kadar sorun oluyor?

O içeri giriyor ve ben de onu takip etmeden önce küreği ve toprağı garaja koyuyorum.

"Pazardan biraz domates aldım," diyorum mutfağa girerken. "Bolonez yapacaktım."

Beni başından savdı. "Zamanını bununla harcamana gerek yok. Git LSAT için çalış."

Tezgahı tutuyorum. *Zamanını bununla harcamana gerek yok.* Son beş dakika içinde bunu iki kez söyledi. Bunu tüm hayatım boyunca söyledi, sadece sevdiğim şeylerle ilgili olması dışında.

Dışarıdaki her şey. Evle ilgili her şey. Bunlar onun gözünde değersiz.

"Yemek yapmayı seviyorum anne. Neden hoşlandığım şeyleri yapmama izin vermiyorsun?"

Buzdolabından kıyma çıkarırken bana doğru döndü. "Daisy, Tanrı aşkına. Ben sadece önemli olana odaklanmana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Gözlerim kapanıyor. Evet, hayatım boyunca odaklanmama yardımcı olmaya çalışıyor, sevdiğim şeylerin yanlış olduğunu söylüyor ve beni *doğru* olanlara yönlendiriyor. Geçen kışa kadar dört kez bölüm değiştirmiştım. Hukuk fakültesine gidebileceğimi düşünerek LSAT'e ve doktora yapabileceğimi düşünerek GRE'ye girdim ve bu planların hiçbirini ertesi gün yataktan kalkmak istememe neden olmadı.

Belki de bunlar benim planlarım olmadığı içindir.

Belki de onun hayatı için kurduğu hayalleri, benim için vazgeçtiği hayalleri, onları gerçekleştirmek için kendi hayallerimden vazgeçmeden yaşayamadığım için bu kadar kaybolmuş durumdayım.

Normal şartlar altında tüm bunları kendime saklardım. Daha az duygusal, daha ölçülü bir anı beklerdim -aslında hiç gelmeyecek bir anı- ama mutluydum. Tüm yaz boyunca çok mutluydum ve tüm bunlardan vazgeçmem.

"Hukuk fakültesine gitmeyeceğim," dedim ona. "Lisansımı bitireceğim ama ondan sonra işim bitti."

Kaşları birbirine çarpıyor, sözlerim anlaşılmadan önce bir anlık bir şaşkınlık yaşıyor. "Aceleci davranıyorsun. Yıllardır yaptığın bir plandan vazgeçemezsin-"

"Bu asla benim planım değildi!" Ağlıyorum. "Bir kere bile avukat olmak istediğimi söylediğimi söyle anne. *Bir tane* söyle. Bu senin planındı. *Hepsi* senin planın. Ve hala onları yaşayabilirsin. Sadece 39 yaşındasın. Hala hukuk fakültesine gidebilirsin. Ne istersen yapabilirsin. Ama lütfen benim aracılığım la yaşamaya çalışmayı bırak."

Gözleri doluyor ve suçluluk duygusu bildiğim gibi yüzüme çarpıyor.

"Özür dilerim," diyorum sessizce. "Benim için her şeyden vazgeçtiğini biliyorum ve Scott da... yoluna çıkan tek iyi şeydi ve şimdi ondan da benim için vazgeçtin. Ama bunun gerçekleştiğini görmek için kendimi öldürmeden bunu sana nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum."

"Tanrım, Daisy," diyor, çenesi açık bir şekilde ve tam beni azarlayacağını düşündüğüm anda beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. "Scott benim tek iyi şeyim değildi. Sendin."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyorum ona, boğazım düğümlenerek.

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Gerçekten bilmiyorum. Ve sen her şeyi yanlış anladın. Hayatımın sahip olması gereken tek sihir sendin. Doğduğun gün hayatımın en mutlu günüydü ve ondan sonraki yüzlerce mutlu gün de senindi."

Güzel bir andı ve uzun süre kucaklaştık. Yarına kadar benim için yeni bir plan yapmış olacak - tıp fakültesi, yayın gazeteciliği, deniz biyolojisi - ama bunu geri almıyorum. Belki sonum Harrison'la olmayacak ama geriye kalanlarla bir hayat kurabilirim. Sörf yapmayı, yemek pişirmeyi, bahçede çalışmayı içeren bir hayat kurabilirim.

En çok ihtiyacım olan şeyi asla elde edemeyecek olsam bile, kendime ihtiyacım olanı vermeye dayalı bir hayat kurabilirim.

HARRISON

I Hayatım boyunca ne kadar sorumlu ve ahlaklı olduğumla gurur duydum. Tek bir işte kaldığım için. Liam ve Beck gibi bir kadından diğerine atlamadığım için. Liam ve Beck gibi Luke gibi birbiri ardına kavgalar başlatmak. Sorumluluk sahibi olmanın beni ailem olmaktan, geride kalmaktan alıkoyacağını düşünmüştüm... Audrey'le olan ilişkimin sonunu bu kadar şok edici yapan da buydu. Bittiğinde onu özlediğimi sanmıyorum. Sadece hayatımı üzerine kurduğum tüm felsefenin bir yalan olduğunu keşfettikten sonra ne yapacağımı bilemiyordum.

Ve şimdi çok sorumsuzca, arkadaşlarımın yaptıklarından çok daha kötü bir şey yaptım ve her şeyi yeniden yapmak istiyorum.

Onu aramak istiyorum. Onun boğuk sesini, sessiz kahkahasını duymak istiyorum. Her gece garaja girdiğimde onun sörf tahtasına ve benimkine bakıyorum ve onu arzulamaktan hasta oluyorum.

Hillside Market'te yürüyorum ve pahalı balların sergilendiği yere uzun uzun bakıyorum. Sonra bir tane alıyorum, tıpkı bir ahmak gibi ve bunu ona da söylemek istiyorum ama yapamıyorum.

Yirmili yaşlar kim olduğunuzu öğrendiğiniz, evinizin, okulunuzun ve arkadaşlarınızın güvenliğinden ayrıldığınız ve dünyada kim olacağınıza gerçekten karar verdiğiniz yıllardır. Etrafta bir sürü şey yaparsınız ama bunun da bir değeri vardır. Hangi parçaların kucaklanmaya değer olduğunu ve hangi parçaların silinip atılabileceğini seçersiniz.

Daisy'nin tüm bunları kendi başına atlatması gerekiyor. Ondan yeterince şey aldım. Ve hiçbirini almamalıydım.

Yeni kanepeyi teslim edecek adamlarla buluşmak için işten erken çıkmam gerekiyor. O kanepeyi sadece onu düşünmeden görmem ne kadar sürecek?

Tam onlar ayrılırken Audrey tekrar arıyor. Şu anda konuşmak istediğim son kişi o ve daha tek kelime bile etmeden görüşmeyi bitirmek için her şeyimi verirdim. Sahil evini istiyor mu? Tamam, onun olsun. Evliliğimizin iptal edilmesini mi istiyor? Düğün albümümüzü öğütücüye koymamı mı istiyor? Sonrasında beni rahat bırakacağı anlamına geldiği sürece, kabul etmeye hazırım.

"Ne istiyorsun?" Havlıyorum.

"Bu *merhaba* demek için alışılmadık derecede kaba bir yol," diye yanıtlıyor. "Evliliğimizi bitirmek için alışılmadık derecede kaba bir yol seçtin-

Evlilik," diye karşı çıkıyorum. "Ne istiyorsun? Meşgulüm."

"Sadece bazı şeyleri konuşmak istiyordum, ama eğer bu kötü bir zamansa-"

Gözlerim kapanıyor. Lanet olsun. Daha sonrası için bir arama planlamak istemiyorum. Konuşmak istemiyorum. Sadece gitmesini istiyorum. "Bana e-posta atamaz mısın?"

"Anladığım kadarıyla kız arkadaşınla aranız bozulmuş."

Tanrım. Annemle ya da kardeşlerimle hâlâ görüşüyor olabileceği hiç aklıma gelmemişti ama her şey mümkün. Oliver'ın sırf onu biraz iğnelemek için bunu ima ettiğini görebiliyordum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dilini şaklatıyor. "Lucie biriyle görüştüğünü ima etti ve son konuştuğumuzda ne kadar meşgul olduğunu anlayabiliyordum. Ve anlıyorum. Karasevdanın etkisi geçip de gerçek bir insanla, her hayalin vücut bulmuş hali olmayacak ve herkes kadar kusurlu bir insanla baş başa kaldığını fark edene kadar harika ve her şeyi tüketen bir şey gibi göründüğüne eminim."

Hayır, karasevdanın etkisi geçmemişti. Daisy'nin kusurlarını ilk ben gördüm. Onları hevesle aradım, çünkü arkadaşımın çocuğundan aslında ne istediğimi kabul etmemek ya da ona teslim olmamak için elimden geleni yapıyordum.

Ama bu Audrey ile tartışmak istediğim bir konu değil.

"Dediğim gibi," diye yanıtlıyorum, "şu anda başımda bir sürü şey var. Sanırım aramak için romantik hayatımı tartışmak dışında bir nedeniniz vardı?"

"Kaliforniya'ya geliyorum," diyor. "Akşam yemeği yiyebileceğimizi umuyordum."

Benim eski, sorumluluk sahibi versiyonum muhtemelen aynı fikirde olurdu. Yapılacak en kibar şey bu olurdu. Audrey'den nefret etmiyorum ve hatta bir gün eski çalışanlarımla ya da sınıf arkadaşlarımla dost olduğum gibi onunla da dost olabileceğimi görebiliyorum. Ama şu anda kibar davranacak havada değilim.

"Sana kötü niyet beslemiyorum Audrey, ama birlikte yemek yememiz için bir neden göremiyorum. Depodan ne istersen al. Sana mesaj atarım-"

"Harrison, burada Michael'la işler yürümüyor," diyor aniden. "Geri dönmeyi düşünüyorum."

Şu anda neler olup bittiğinden emin değilim ama Londra'da kalmasını tercih ederim. İkimiz de adliyeye her gittiğimizde onunla gergin bir şekilde sohbet etmek istemiyorum. Yıllarca arkadaşlarımla sohbet etmesine ya da kayıp bir ev eşyasının nerede olduğunu sormak için mesaj atmasına ihtiyacım yok.

"Neden? Kaliforniya'dan nefret ederdin, en azından bu kısmından. Havasından nefret ediyorsun. Sahili sevmiyorsun. Tavırlarından nefret ediyorsun. Beş yılını bu eyalet hakkında söylenerek geçirdin."

"Senin için geri dönmeye hazırım," diyor. "Sen çocuk istedin ve ben hazır değildim ama şimdi hazırım. Belki de sahip olduklarımızı görmek için biraz ayrı kalmaya ihtiyacımız vardı."

Sessizim. Şok oldum. Ondan uzakta geçirdiğim zaman ne kadar eksik olduğumuzdan başka bir şey görmemi sağlamadı ama belki de bunun nedeni Daisy'nin yanımda olmasıydı. Daisy evimdeyken uyandığım her sabah biraz daha canlı, biraz daha mutluydum. Kollarımda uyuduğu zamanki kadar hiç huzurlu olmamıştım. Bu, karımla hiç yaşamadığım bir şeydi. Bir kere bile. Ama bunu kaçırdığının farkında değildim.

"Audrey, biz asla birbirimiz için doğru kişi olmadık," diye cevap veriyorum sonunda. "Bu değişmedi."

"Harrison, sen otuz iki yaşındasın. Genç bir baba olmak istiyordun. Bazen istediğin şeyleri elde etmek için bir alanda biraz durulman gerekir."

Altı ay önce onunla aynı fikirdeydim. Şimdi ise doğru kadın için dünyada vazgeçemeyeceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum.

-Her şeyi imaya dönüştüren, kapıları ardına kadar açan ve öğle yemeği hazırlarken avazı çıktığı kadar şarkı söyleyen, sörf yapan, kapıdan her girdiğimde gözlerinin içi gülerek gülümseyen biri.

O kişi Daisy. Asla başka biri olmayacak.

Audrey ile görüşmeyi sonlandırıyorum ve güvertede oturup manzaraya boş boş bakarak düşünüyorum.

Christian'ı öğrendikten sonra, paralelliklerle o kadar meşguldüm ki farklılıkları düşünmedim ya da düşünmeme izin vermedim. Ama Christian onun başka biri olmasını isterken, ben onu olduğu gibi istiyordum. Ve Christian tüm bu süre boyunca onu aldatıyor ve ona hiçbir şey vermiyordu, oysa ben istese ona tüm dünyamı verirdim.

Ve bu bir şey ifade etmiyor mu? Beni ondan ve ona sahip olmaya çalışan diğer tüm erkeklerden farklı kılmıyor mu?

Belki de şimdi her şeyi yeniden gözden geçiriyorum çünkü ona geri dönmeyi çok istiyorum ama geçen hafta kendime bile izin vermediğim bir düşünceye tekrar tekrar dönüyorum: *Ya bekleseydim?*

Ya ona üniversiteyi bitirmesi ve çılgın gençliğini yaşaması için ihtiyaç duyduğu tüm zamanı verirsem ve sadece beklersem, bittiğinde hala istediği şey olduğumu umarsam?

CUMARTESİ günü Caleb ve Lucie'nin düğünü için Ocean Hills Country Club'a gidiyorum. Mekâna doğru yürürken sadece tek bir yüze bakıyorum. Onu aylarca ya da daha uzun süre son kez göreceğim... Bu düşünce midemi bulandırıyor, bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum.

Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen yanlış bir şey olacak. Sadece kendimi tutmam gerekiyor. Onun için ne kadar berbat durumda olduğumu bilmesine izin vermeden, önümüzdeki birkaç yılı onun için özlem duyarak ve başka bir adamla birlikte olmaması için dua ederek geçireceğimi bilmesine izin vermeden günü atlatmam gerekiyor.

Lucie'nin ikizleriyle birlikte fotoğrafı çekilen Caleb'e el sallıyorum. Liam, Beck, Emmy ve Bridget'in çadırın içindeki bir masada oturup şampanyalarını yudumladıklarını ve düğün koordinatörünün

Sunaktaki çiçekler ve yaylı çalgılar dörtlüsü enstrümanlarını akort etmeye başlar.

Ve sonra... Daisy, straplez, soluk sarı elbisesiyle çimenlerin kenarında duruyor, o kadar güzel ki nefesimi kesiyor.

Bakışları benimkilerle kilitlendiğinde, karnıma bir yumruk gibi iniyor. Gözlerindeki umutsuzluktan nefret ediyorum. Bunu ona *ben* yaptım. Bunu açıklamak için sahip olduğum her şeyden vazgeçerdim ama sonunda ona söyleyemeyeceğim şeyleri söyledim.

-Ona o kadar aşığım ki bu beni hasta ediyor. Ve bekleyeceğimi. Gerekirse hayatımın sonuna kadar bekleyeceğim.

Kendime gelmeye çalışarak bir içki almak için bara doğru yürüdüm. Hay sikeyim. Başka birinin düğünü olsaydı, acil bir durum varmış gibi davranır ve çekip giderdim. Bunun yerine, töreni bitirip resepsiyondan mümkün olduğunca çabuk ayrılacağım. Daisy'yi izlediğim bu saatlerde hayatta kalmamın tek yolu bu, hissettiğim kadar mahvolmuş görünmek.

Elimde bir viskiyle bardan dönüp onu tekrar arıyorum, oysa az önce yapmayacağıma dair kendime yemin etmiştim.

Bana bak, Daisy. Bana bak ve bu sefer iyi ol. Gülümse ve benim kadar kırılmadığını bileyim.

Sanki beni duymuş gibi başını kaldırıyor... Tam o sırada bir el koluma dolanıyor. Döndüğümde Audrey'i yanımda buluyorum, her zamanki gibi görünüyor; saçının tek bir teli bile yerinde değil, kulaklarında Daisy'nin okul taksitini ödeyebilecek elmaslar var.

Zamanlamasının ne kadar kötü olduğunun farkında olması mümkün değil ama sanki farkındaymış gibi gözlerinde memnun bir parıltı var. "Merhaba. Seni törenden önce görmeyi umuyordum. Konuşabilir miyiz?"

Bakışlarım dehşet içinde bize bakan Daisy'ye dönüyor, yüzünün rengi soluyor. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Christian onunla ilişkisini bitirdi ve haftalar sonra onu niçanlısıyla gördü. Ben de onunla ilişkiyi bitirdim ve şimdi eski karımla birlikteyim, sanki ona aitmişim gibi elini koluma koymuş.

"Konuşmak mı?" diye sordum. "Konuşacak bir şeyimiz kaldığını sanmıyorum. Neden burada olduğunu bile bilmiyorum."

"Lucie ve ben arkadaşız, tabii ki," diyor Audrey. "Bak, kızgınsın ve kızmakta da haklısın. Senin yerinde olsam ben de öfkelenirdim. Ama uzun zamandır birlikteydik ve bence bunu düşünmeliyiz-"

Söylediklerinin tek kelimesini bile duyamıyorum çünkü Daisy uzaklaşıyor... ve arkasını dönmeden önce gözlerinde yaşlar vardı.

İçkimi masaya koydum. "Seninle işimiz bitti. Affedersiniz." Daisy'yi yakalamak için koşmaya başlarken Audrey'ye bakmadım bile.

Liam ve Bridget ve herkesin dikkatini çektiğimi biliyorum ama umursamayacak kadar endişeliyim.

Daisy tepenin zirvesinde, okyanusa bakıyor ve kolları onu sarmış durumda.

Ben yaklaşırken dönüyor, gözleri kocaman ve yaşlarla dolu ve sonunda ne kadar kötü bir şekilde çuvalladığımı anlıyorum. Beni Audrey'le görmesi benim hatam olmasa bile, buna yol açan her şey benim hatamdı.

Bilmesi gerekiyor. Nasıl hissettiğimi bilmeli. Benim için dünyadaki her şey olduğunu bilmeli.

Bunu yapmanın mümkün olan en kötü yolu bu ama Daisy buradan gerçekle ayrıldığı sürece umurumda değil. Zaten bir dakika daha uzak kalabileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden ona doğru hışımla ilerliyorum ve o bana yaslanana, çenesini ellerimin arasına alana ve ağzım bir zamanlar bana bir filmde gösterdiği şekilde onunkinin üzerinde olana kadar *durmuyorum* - beni saldırı suçlamasıyla karşı karşıya bırakabilecek türden bir öpücükle, *seni istiyorum, bunu istiyorum, sonuçları ne olursa olsun sahip olduğum diğer her şeyi istediğimden daha çok istiyorum* diyen türden bir öpücükle.

"Seni seviyorum," diyorum ağzına karşı. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Geri adım atıyor, gözyaşlarını siliyor. "Anlamıyorum."

"Geçen hafta yanılmışım. Belki de haklıydım ama senden vazgeçemeyecek kadar bencelim. Cuma günü sana taptığımı ve yaptığım her şeyin seni çok sevdiğim için olduğunu söylemeden öylece gitmene izin verdiğim için çok aptaldım."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalsa da gözleri temkinli bakmaya devam ediyor. "Yani... onunla tekrar birlikte değil misiniz?"

Okula gitmeden önce ona kendini bağlı hissettirmemek için çok uğraşıyordum ama Audrey'e geri döneceğime inanmış olmasından nefret ediyorum. Elimi kalçasına koyuyorum. "Tanrım, *tabii ki* onunla birlikte değilim. Biliyorum gidiyorsun ve ihtiyacın olan tüm zamanı kullanmanı istiyorum ama mezun olduktan sonra ya da ne kadar sürerse sürsün hâlâ bunu istiyorsan, ben-"

"Kahretsin," diye soluk soluğa kolumu tutuyor. "Harrison..."

Döndüğümde Liam'ın tepeye doğru koştuğunu görüyorum, gözleri kısılmış.

"O da neydi öyle?" diye hırlayarak ceketini çimlere fırlatıyor. Bridget ve Emerson onun arkasından tepeye doğru koşmaktadır, ikisi de elbiseleri ve topuklu ayakkabıları yüzünden zorlanmaktadır. Liam dövüşmek için kollarını sıvamaya başladığında Emerson kendi elbisesini çimlere atıyor ve elbisesini bağlıyor.

Çenem kilitlendi. Kızmakta haklı ama sözümü geri almayacağım ve özür dilemeyeceğim. "Ben ona aşığım. Böyle bir niyetim yoktu."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" Liam talep ediyor. "Hayır. *Hayır*. Böyle bir şey olmayacak. Onu çok az tanıyorsun."

"Liam," diyor Daisy, yanıma yaklaşarak, "bütün yaz birlikteydik."

Çenesi açık bir şekilde ona bakıyor. "Birlikte mi? Takılmaktan mı bahsediyorsun?"

"Birlikte yaşıyorduk," diye cevap veriyorum. Tanrım, kulağa kötü geliyor. Başıma gelecek her şeyi hak ediyorum. Daisy önüme geçmeye çalışıyor, ben de onu arkama çekiyorum. "Kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve ilk başta hepsi buydu."

Bridget Liam'ın bir yanına koşup kolunu çekiştirirken, Emmy de diğer yanında.

"Liam, sakın ol," diyor Emmy. "Düğün başlamak üzere."

"*İlk başta*," diye tekrarlıyor Liam, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Bu da ne demek şimdi? Çünkü *bunca zamandır* platonik olsa iyi olur."

"Uzak durmaya çalıştım," diyorum ona. "Sadece yapamadım."

Liam'ın omurgası dikleşiyor. "Uzak durmaya mı *çalıştın*? Seni orospu çocuğu."

Yumruğu fırlayıp çeneme inerken kendimi destekliyorum. Yüzüme yumruk yemeyeli uzun zaman olmuştu. Ne kadar acıdığını unutmmuşum.

"Liam, dur!" Daisy çığlık atarak önüme atlarken, buraya koşarak gelen Caleb ve Beck Liam'ı arkadan yakalıyor.

Çenemi ovuyorum. "Sorun değil. Bunu hak ettim. Ama Caleb'in düğününü daha fazla mahvetmemek adına, yumrukların geri kalanını sonraya saklayalım mı?"

Liam'ın burun delikleri genişler. "Bu delilik. Bunu biliyorsun, değil mi?" Daisy'ye döner. "Ve sana. Aklından ne geçiyordu?"

"Kardeşim," diyor Beck, Caleb'le birlikte onu yavaşça serbest bırakırken, "Daisy'nin onu istemesi yeni bir şey değil."

"Özür dilerim," diyorum yine, ama bunu daha çok Bridget'e söylüyorum. "Bunun bir şok olduğunu ve Daisy için istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum. Ben de onun için böyle bir şey istemezdim ama onu seviyorum ve DC'de olsa bile

ve ben buradayım, bu her şeyi umduğunuz gibi sonlandırmayacak."

"Tamam," diyor Bridget. "Herkesin sakinleşmesi gerekiyor. Her şey yoluna girecek."

Daisy ve ben karşılıklı bakiştık. Her ne kadar ikimiz de Bridget'in kardeşi kadar şiddet yanlısı olmasını beklemiyor olsak da, Daisy'ye hala dişlerini fırçalamasını hatırlatan bir kadından bu düzeyde bir rasyonellik beklemiyorduk.

Liam da kız kardeşinin etrafında dönerken aynı derecede şaşkın görünüyor. "Her şey yoluna girmeyecek. Adam kızdaki *on bir* yaş büyük. Kız sadece üç aydır içki içebilecek yaşta."

Bridget çantasına uzanıyor ve bana doğru başını sallayarak Daisy'ye bir mendil uzatıyor. Daisy mendili kanadığını bile fark etmediğim dudağıma bastırdı.

"Daisy çocuk değil Liam," diyor Bridget iç çekerek. "Ve evet, bir süre kendi yaşındaki insanlarla çıkmasını tercih ederdim ama on yedi yaşında ve hamile değil. Bir sürü akıl sağlığı sorunu olan umursamaz bir adamla da çıkmıyor. Kendisi için tam tersini seçti ve hayatı boyunca ona aşık oldu. Onu birlikte görmek isteyeceğın başka biri olduğunu söyleyebilir misin?"

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum, sessizce duygulanıyorum. Onun güvenoyu vermesi beklediğim son şeydi. Belki de, muhtemelen, bu tahmin ettiğim gibi bir felakete dönüşmeyecek.

Liam'ın kolları öfkeyle çılgınca havaya kalkıyor. "Onu herhangi biriyle görmeyi tercih ederim! Yerel ortaokula gidip onun yaşına yakın çocuklar bulabilirim. Lanet olsun. Lucie'nin *oğlunun* yaşı muhtemelen daha yakındır."

Lucie'nin oğlu yedi yaşında. Ama hesap yaptığımda, on dört yıllık bir yaş farkı, on bir yıllık bir yaş farkından çok daha kötü gelmiyor.

"Caleb ve Lucie'nin düğününü mahvetmek *mi istiyorsun?*" Emmy onu azarladı. "Bunun ne yeri ne de zamanı ve kendini toparlamalısın."

Liam kaşlarını çatıyor ama azarlanmış bir çocuk gibi omuzları düşüyor. Durum bu kadar ciddi olmasaydı, ondan önce hiçbir kadın Liam'ı bir an bile kontrol edememişken, onun Liam'ı bu kadar kontrol altına almasına gülerdim herhalde.

"Hadi," diye devam ediyor, onu tepeden aşağı çekmek için kolundan çekiştiriyor. "Söyleyeceğın her şey sonraya kalabilir."

"Daisy'yi affedebilirim," diyor Liam, bana bir kez daha bakarken, "ama seni asla affetmeyeceğim."

Anaokulunun ilk gününden beri arkadaşız. Burada bitmiş olmasından nefret ediyorum ama yine de olanları değıştirmezdin.

Adam Emmy, Caleb ve Beck'le birlikte uzaklaşırken Bridget gözlerini devirir. "Seni affedecektir. Ama Daisy... Tanrım. Bana söyleyebilirdin. Bana söylemeliydin."

"Fikrimi değıştirmeye çalışırdın anne," diye karşı çıkıyor Daisy, "ve Liam'a söyledin. Bir noktada, beni neyin mutlu ettiğini bildiğime güvenmen gerekiyor. Ve sana söz veriyorum, bu."

Kolumu ona doluyorum ve o da bana yaslanıyor. O kadar doğru bir his ki, bir insanın bunu nasıl farklı görebileceğini hayal bile edemiyorum. Ben de bunu nasıl sorguladığımı hayal bile edemiyorum.

Bakışları aramızda gidip gelirken Bridget'in omuzları çöküyor. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Ama Tanrım. Bize söylemek için daha iyi bir yol seçebilirdin."

Liam'ı tepeden aşağıya kadar takip etti, Daisy ve beni yine yalnız bıraktı.

-Ya da yüzlerce düğün davetlisinin sanki maç öncesi gösteriymişiz gibi bize baktığı bir ortamda ne kadar yalnız olabilirsek.

Gözlerini siliyor. "Ben de seni sevdiğimi söyledim ama az önce birkaç kişi benim adıma bunu ilan etti, o yüzden bu noktada gereksiz görünüyor."

Yüzünü avuçlarımla arasına alırken gülüyorum. "Yine de söyle."

Ayak parmaklarının üzerine çıkıyor ve beni öpüyor. "Seni seviyorum," diyor. "Seni her zaman sevdim, hatırlayabildiğim kadarıyla ve ondan önce de."

Dudaklarımı alnına bastırıyorum ve kalabalığa başımı sallamadan önce uzun, minnettar bir an boyunca orada tutuyorum. "Hâlâ bakıyorlar. Şimdiye kadar gösteriden bıkmışlardır diye düşünüyorsun."

Gülüyor. "Umarım beni kız arkadaşın olarak tanıtmaya hazırsındır çünkü aksi takdirde garip bir karşılama olacak."

Elini sıkıca tutuyorum. *Benden* bile daha uzun süredir hazırdım. fark ettim.

Ben de onun bundan daha fazlası olmasına hazırım.

Bir gün, doğru zaman geldiğinde, Daisy Doherty'ye tüm dünyayı vereceğim.

DAISY

W Son haftamızı birlikte sörf yaparak geçireceğiz.
Tamam, bu biraz yanlış oldu.

Son haftamızı birlikte pek çok şey yaparak geçiriyoruz ve sörf de bunların arasında.

Ayrıca koşu yapar, bisiklete biner ve yeni kanepeye alışmaya çalışırız. Yeni kanepeye *defalarca* giriyoruz. Baker, Harrison'ın haftanın çoğunu izinli geçirmesine çok kızıyor ama Harrison bunu hiç umursamıyor.

Dersler başlamadan önceki hafta sonu okula geri döneceğim - arabam bu yolculuğa dayanamayacak, gerçi Harrison'ı bana yeni bir araba almaktan vazgeçirmek için DC'nin nispeten küçük bir şehir olduğunu ve günde ortalama sekiz araba hırsızlığı yaşandığını söyledim. Şimdi kendini kontrol etmeye çalışsa da orada yaşamam konusunda sessizce endişeleniyor. Ziyaret ettiğinde o kadar da korkutucu olmadığını görecektir; İşçi Bayramı hafta sonu ve ondan sonraki hafta sonu beni görmek için şimdiden bir bilet ayırttı.

Duştan çıktığımda yanına kıvrılıyorum. Dizüstü bilgisayarında Kosta Rika'daki kiralık evlere bakıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana evi gösterirken. "Kış tatilinde anneni görmek isteyeceğini biliyorum ama Ocak ortasına kadar dönmek zorunda kalmazsan, araya bir gezi sıkıştırabiliriz."

Söyleyeceğim şeye karşı çıkacağını bildiğim için derin bir nefes alıyorum. "Aslında o zamana kadar bitirmiş olabilirim. Bu dönem 21 saat ders alırsam Aralık'ta mezun olabilirim. Sadece birkaç derse ihtiyacım var.

Ana dalımdaki dersler ve birkaç seçmeli ders, yani kolay seçmeli dersler seçersem bunu başarabilirim."

Kaşları çatılır. "Yirmi bir saat mi? Bu çok fazla. Boktan dersler almanı ve diplomanı aceleye getirmeni istemiyorum."

Başımı göğsüne yasladım. "Bu diplomayı hiç istemedim. Annemin hatırı için bitiriyorum, kendim için değil. Bana bırakılmış olsaydı, sanırım tamamen başka bir yöne giderdim."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor. "Sen hangi yöne giderdin?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum ama... Yemek yapmayı seviyorum. Bir restoranda çalışmak istemiyorum ama sanırım yapabileceğim başka şeyler de var. Bir tür sağlıklı yemek servisi ya da başka bir şey gibi."

Atmosferik bir hırs değil. BM'de tercüman olmak, siyasi mahkumları savunmak ya da yüksek lisans yapmak da değil. Bu, Doherty'lerin akıllı, hırslı ve herkes kadar iyi olduklarını bir anda dünyaya kanıtlamayacak.

Ama bu kendimi iyi hissedeceğim, gurur duyacağım bir şey. Henüz o noktaya gelmedim ama kendimden başka kimseyi etkilemek zorunda olmadığım bir gelecek hayal edebiliyorum.

Belki de bu halimle Harrison için zaten yeterli olduğum içindir.

Başkente gitmeden İKİ GECE önce bize, anneme, Liam'a ve Emmy'ye akşam yemeği hazırladım.

Önce annem geliyor ve evi incelerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Aman Tanrım," diyor, etrafına bakarken gözlerinde hayranlık var. "Eve gelmekte bu kadar isteksiz olmana şaşmamalı."

"Bunun nedeni evlerinizdeki farklılık değildi."

Gülümsüyor. "İçimden bir ses neden burada kalmak istediğini çok iyi bildiğimi söylüyor ama ben hâlâ senin annenim, o yüzden bunun çoğunlukla evle ilgili olduğunu varsayalım. Liam geldiğinde de bunlardan bahsetme." Baskı altında geliyor -çünkü ben ona yalvardım, annem ona yalvardı ve çoğunlukla Emerson ona yalvardığı için, gerçi annemin aslında *yalvarmadığını* ama ona sadece biraz büyümesini söylediğini düşünüyorum, Çünkü bu onun söyleyeceği türden bir şey gibi görünüyor.

Harrison işten eve geldi. Annemi selamlarken gülümsemesi biraz zoraki ve garip -arkadaşı olmaktan kızının erkek arkadaşı olmaya geçiş hepimizi biraz zaman alacak. Annem güverteye çıkana kadar beni öpmüyor ya da bana dokunmuyor bile, nazikçe manzaraya bakmak istediğini söylüyor ama ben sadece bize bir dakika ayırmaya çalıştığından şüpheleniyorum.

Onu kravatından tutup kendime çektiğimde ve öptüğümde inliyor.

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca uslu duracağına söz ver." diyor. "Hiçbir şekilde sekse atıfta bulunmak yok."

"*Annemin* önünde sekse atıfta bulunacak değildim, bebeğim."

Sessizce gülüyor ve uzaklaşmadan önce son bir kez dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Havarti peynirinin kremasını tarif edişini dinlemek bile beni sertleştirdi Daisy. Çıta oldukça düşük."

"Bugün bir Gruyere tattım-"

"Dur," diye yalvarıyor. "Ciddiyim. Liam kesinlikle bir yumruk daha atmaya hazır bir şekilde buraya gelecek ve ben de muhtemelen buna izin vereceğim. Eğer bu iş bittiğinde ayakta kalmamı istiyorsan, uslu bir kız olacağına söz vermelisin."

Ağzım kıvrılıyor. *Senin için çok iyi bir kız olacağım* demeye ramak kalmışken, tam da böyle bir şeyden bahsettiğini fark ediyorum. "Elimden geleni yapacağım."

Yaptığım margarita sürahisini güverteye taşıyorum, o da peşimden geliyor. Liam ve Emerson evin önüne park ettiklerinde içkileri doldurmaya yeni başlamıştım. Merdivenleri çıkarken gülümsüyordu.

Liam değil.

Liam kaşlarını çatarak etrafına bakarken Emmy herkese sarılır.

"Sanırım yırtıcı bir ihtiyar tarafından baştan çıkarılmanız gerekiyorsa," diyor son olarak, "burası bunun gerçekleşmesine izin vermek için uygun bir evdi."

Gülüyorum. "Siktir git."

Bana hafifçe gülümsüyor. "Sadece söylüyorum... Benim evimde hala bir odan var ve her zaman açık. Burada kalmana *gerek* yok."

Harrison kolunu bana dolayarak iddiasını ortaya koyuyor. "O rehin tutulmuyordu, Liam. Ve hiçbir yere gitmiyor."

Liam'ın burun delikleri alevlenir. Emmy, Liam sanki sokağa koşmak üzere olan bir çocukmuş gibi elini onun elinin içine sokar.

Benden Harrison'a bakarak, "Bu olayın nasıl geliştiğini hâlâ açıklamadınız," diyor.

Harrison ve ben bakışırken dudağımı ısıırıyorum. Ben gelmeden önceki o aylar onun paylaşacağı şeylerdi, benim değil. Ama sanki zamanı gelmiş gibi hissediyorum.

"Bunun farkında olmayabilirsin," diye söze başladı Harrison, "ama yeğenin tam bir şantajcı."

Liam hâlâ kaşlarını çatıyor... ama sonra ağzı yumuşuyor ve istemeden de olsa bir kahkaha atıyor. "Evet. Sanırım bu doğru."

Son suçluluk duygum da uçup gitti. Arkadaşlıklarının eninde sonunda yeniden örtüşeceğini biliyordum. Ama sadece beş dakika sürmüş olması, bunu olduğundan daha mükemmel hissettiriyor.

DAISY

A Hafta sonunda Harrison beni havaalanına götürdü. Park ediyor ve beni güvenliğe kadar götürüyor. Vedalaşmak için beni kendine doğru çekerken midem bulanıyor. Görüşürüz. gelecek hafta sonu. Bu kadar üzgün olmam çok

saçma. "Sadece altı gün" diyor.

"Altı gün," diye tekrarlıyorum.

Hala çok uzun ve ikimiz de bunu biliyoruz.

O öğleden sonra geç saatlerde Reagan'a indim. Hava doksan dokuz derece ve yüzde yüz nem var. Trafik şehre kadar tıkanmış durumda. Neden burada olduğumu bilmiyorum.

Sonunda bavullarımla boğuşarak daireme varıyorum. Oda arkadaşım Claudia her şeyi içeri taşımama yardım ediyor ve sonra bomu indiriyor.

"Küçük bir sorunumuz var," diyor. "Helen hâlâ burada."

Helen, Haziran ayında odamı kiraya verdiğim kız. Bu hafta başında taşınmış olması gerekiyordu ama görünüşe göre arkadaşlarıyla birlikte kiraladıkları ev istismal edilmiş. "O iyi bir kız. Ona başka bir yer bulana kadar seninle aynı odayı paylaşabileceğimizi söyledim, çünkü benim bir kral yatağım var."

"Genelde erkek arkadaşınla paylaşırsın." Omuz

silkiyor. "Ona yatıya kalamayacağını söylerim."

"*Herhangi bir* nedenle onun yattığı bir yatakta uyumak istediğimden emin değilim," diye öneriyorum. "Özellikle de uyumak için burada değilse."

Gülüyor. "Onun evine gideceğiz. Sadece birkaç haftalığına."

Ben de Harrison'ın evinden

Bu tam bir iniş.

Güvertesini şimdiden özledim. Yatağını şimdiden özledim. Sabahları onunla sörf yapmayı ve uykuya dalarken okyanusun sesini özleyeceğim ve bunları düşündükçe ağlayasım geliyor çünkü asıl özlediğim şey Harrison. Gerisi... pastanın üzerindeki krema bile değildi. O her şeydi.

O gece telefonunu merdiven boşluğunda açıyorum çünkü mahremiyetimin olduğu tek yer orası. Hattın onun tarafındaki arka planda okyanus kükrüyor. "Güvertede oturuyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Dışarıda bej rengi sütyen giymiş bir kızın dikkat çekmemesi şaşırtıcı derecede sıkıcı."

"Özlüyorum."

"Seni özledim," diye cevap veriyor. Kulağımda buz çatırdıyor. Burbon içiyor ve muhtemelen yemek yemedi. Bundan nefret ediyorum ama ben de pek iyi değilim. Akşam yemeği hazırlamaya zahmet etmedim çünkü buradan nefret ediyorum. Ondan uzak olmaktan nefret ediyorum. Helen'in evdeyken bangır bangır müzik çalmasından nefret ediyorum. Bu gece yalnız uyuyacağımdan, havanın pencereleri açamayacak kadar bunaltıcı olmasından ve pencereler açık uyusam bile sadece arabaların korna seslerini ve sarhoş adamların kavgalarını duyacak olmaktan nefret ediyorum.

Eve gitmek istiyorum ve evim Kaliforniya ve okyanus, ama daha çok açık hava ve o ve önümüzdeki dört ay boyunca bunların hiçbirine sahip olamayacağım.

"Bu beni üzüyor," diye fısıldıyorum. "Bana buradaki yolculuğundan bahset. Bana yapacağımız ilk şeyi söyle."

"Bu konuşmayı cinselliğe çevirmemek için gerçekten çok uğraşıyordum, tatlım."

Gülüyorum. "Seni merdiven boşluğundan aradığım için hayatımda ilk kez konuşmayı cinselliğe çevirmeye çalışmıyordum."

"Merdiven boşluğunda ne işin var?" diye soruyor.

"Bir durum var ve önümüzdeki bir hafta boyunca yatak odam yok."

"Bir otele git," diyor. "Sana yakın ne var? Hemen rezervasyon yapacağım."

Ona tüm sorunlarımı çözmesine gerek olmadığını, bir süre kanepede uyumamın sorun olmayacağını söylerken gülüyorum ama aynı zamanda ağlamak istiyorum.

Ayrılalı daha bir tam gün bile olmadı ve onsuz nasıl hayatta kalacağımdan şimdiden emin değilim.

Okulun İLK GÜNÜ, yarısına gelindiğinde bitmek bilmezmiş gibi geliyor. Sabah yediden öğle yemeğine kadar koşturuyorum, öğleden sonra da birkaç dersim var, bu yüzden aceleyle eve gidip bir şeyler yemeyi ve bir saatliğine kanepeye çökmeyi planlıyorum.

Ama binama yaklaştığımda hissetmeyi beklediğim rahatlama asla gelmiyor.

Christian burada.

Kollarını kavuşturmuş kaldırımında duruyordu, belli ki beni bekliyordu... bu yüzden biri ona programımı verdi.

Korkmaktan çok şok olmuş bir halde sendeleyerek durdum. İzinli olduğu süre boyunca başkentte kalmayacağını düşünmüştüm - ki bu izni ben ayarlamıştım.

Sanki uzaklaştırılması gereken benmişim gibi elini uzatıyor. "Sadece konuşmak istiyorum."

Ondan korkmak için bir nedenim yok, zaten hiç kötü niyetli biri de değildi. Ama benimle yüzleşmek için binamın dışında bekleyen bir adam haline geleceğini de hiç düşünmemiştim. Etrafıma bakarken sırt çantamın askısını kavırıyorum. İşlek bir caddedeyiz ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Burada tacize uğrayan kadınlar gördüm ve tek bir kişi bile müdahale etmedi.

"Konuşma zamanı geçen sonbahardı," diyorum ona.

"Hiç mi pişmanlık duymuyorsun Daisy?" diye tersliyor. "Beni ne kadar kötü gösterdiğinin farkında mısın?"

Christian anlatıyı kontrol etme konusunda çok yetenekli, hayatını bu şekilde kazanıyor. Ve geçen kış bana saldırdığında - beni servet avcısı olmakla, işe *yaramaz* ve *aşağılık* olmakla suçladığında, söylediği her kelimeyi sanki kanonmuş gibi kabul ettim.

Ama şimdi onu Harrison gibi dinliyorum. Ve Harrison, Christian'ın benden re- mors talep etme cüretini göstermesine çok kızardı. *Herhangi bir şey* talep edecek kadar küstah olması. "Yani... okula senin, bir *profesörün*, öğrencisiyle yattığını ve kız arkadaşını hakkında yalan söylediğini söylemem seni kötü mü gösterdi? O kısmı mı? Yoksa hamile olduğumu öğrenip bana servet avcısı demen mi?"

"Kendi rızamla oldu," diyor. "Seni hiçbir şeye ikna etmek zorunda kalmadım."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim." Tekrar etrafıma bakıyorum. Onu geçmeden binama ulaşamam. Kampüse geri dönsem beni takip eder mi? O kadar kötü titriyorum ki, kapıyı açmak için sırt çantamdan anahtar kartı çıkarabileceğime bile güvenmiyorum.

"Peki, madem anlaştık, neden dava açtın?" diye soruyor. "Geri dönmeme izin vereceklerinden bile şüpheliyim. Nişanlım bu saçmalık yüzünden beni terk etti! Bu hiç umurunda değil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve titreyen ellerimi her iki dirseğimin altına sokarak hareketi kontrol ediyorum. "Christian, seni ben söylediğim için mi terk etti, yoksa sen aldattığın için mi?"

"İkisi de aynı şey."

"Gerçekten degiller." Sesimdeki çelikle gurur duyuyorum. Beni dinleyen biri burada kesinlikle altıma sıçtığını fark etmeyebilir. "Birimiz iki farklı kadına yalan söyledi -biri üzerinde büyük bir güce sahipti- ve ikisini de aldattı. Bu sizdiniz. Birimiz basitçe ortaya çıktı ve gerçeği söyledi. İstedğin gibi yorumla ama beni suçlu tarafın ben olduğuma asla ikna edemezsin."

"Seni aptal küçük sürtüğ," diyor. "Yetişkin bir ilişki için fazla aptal olduğunu bilmeliydin."

Yeterince duydum. Evet, yeniden işe alınma olasılığı düşük olduğu, kitapları onu geçindirecek kadar satmadığı ve nişanlısı onu terk ettiği için öfkeleniyor. Ama bu seçimleri ben yapmadım, o yaptı.

Telefonumu çıkardım. "Gitmen gerekiyor. *Şimdi*."

"Yoksa ne olur, Daisy? Beni ispiyonlar mısın? Kariyerimi mi mahvedeceksin? İlişkimi mi mahvedeceksin? Bunların hepsini zaten yaptın."

"Avukatımı arayacağım," diye cevap veriyorum, sesim titreyerek. "Tazminat davası açmamı istedi. Ve yapacağı ilk şey polisi aramamı söylemek olacak, bu da üniversitenin kayıtlarının bir parçası haline gelecek. İstedğin bu mu?"

"Şu anda ciddi misin?" Christian bağırır. "Seni tehdit etmiyorum! Sadece konuşmak istedim."

"Konuşmanı yaptın, pislik," diye cevap veriyorum. "Şimdi yürümeye başla yoksa ararım."

"Lanet olası kaltak," diye mırıldanıyor uzaklaşırken. Olay bu kadar üzücü olmasaydı, muhtemelen onun acı çektiğini gördüğüm için sevinirdim

cezasını ilk elden çekecek.

Binaya doğru dönmeden önce onun gitmesini bekliyorum. O kadar sarsılmışım ki ellerim doğru düzgün çalışmıyor, kollarım kapıyı açmaya ya da asansör düğmesine basmaya zor yetiyor.

Yemek yiyemeden doğruca kanepeye yürüdüm. Tam uzanırken telefonum çalıyor.

Harrison görüntülü arıyor. Beni şu anki halimle görmesini istemiyorum ama cevap vermezsem endişelenecek.

"Hey, tatlım," diyor, kapıyı kapatmak için ofisine geçiyor ve kravatını çekiştiriyor. "Bu iyi bir zaman mı? Ara verdiğini söylemiştin... bekle, sorun ne?"

Gülümsemeye zorladım. "Bir şey yok."

Yapabileceğim bir şaka, sorabileceğim bir soru arıyorum.

Ama onun yerine gözyaşlarına boğuldum. "Binaya girdiğimde Christian dışarıda bekliyordu. Neden ağladığımı bile bilmiyorum. Bu beni çok korkuttu."

"Polisi ara Daisy," diye tıslıyor.

Başımı sallayıp gözyaşlarımı siliyorum. "Beni tehdit etmiyordu. Sadece konuşmak istedi."

"Sizin açtığınız bir davada soruşturma altında ve evinize gelmesi açık bir gözdağıdır. Bunun belgelenmesini istiyorsunuz."

Elimi yüzüme bastırıyorum, keşke ona söylemeseydim diyorum. O haklı mı? Kuşkusuz. Ama şu anda her şey çok fazla. Aldığım ders yükü ve şu anki yaşam koşullarımla birlikte çok fazla. Geç saatlere kadar kütüphanede ders çalışmayı planlamıştım ama olanlardan sonra karanlıkta tek başıma yürümekten çok korkacağım. "Harrison, demek istediğini anlıyorum. Ben de anlıyorum. Ama bugün üç dersim daha var ve yarın için bir ton okumam gerekiyor ve şu anda buna zamanım bile yok, tamam mı? Avukatımı aramakla tehdit ettim, o da çekip gitti. Bugün hiç vaktim yok. Gerçekten yok." Tekrar gözyaşlarına boğuldum. Beni asıl üzen burada olmak, sevdiğim her şeyden uzakta olmak. En çok da ondan uzakta olmak.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok yorgunum. Kendi odamın olmaması berbat bir durum ve nasıl ders çalışacağımı bilmiyorum ve..." "Seni özledim." dememek için yutkunuyorum.

Çenesi gıcırıyor. Tartışacak ve ben polisle konuşurken bütün derslerimi kaçıracağım.

Bir elini yorgun yüzünde gezdiriyor. "Tamam."

O kadar şaşırdım ki hıçkırarak da olsa güldüm. "Vay canına, bu inanılmaz derecede kolaydı."

"Yine de bu konuda seni zorlayacağım ama bunu sonra tartışırız, tamam mı?" dedi, sesi nazikti. "Şu anda bir şeyler yemen ve sınıfına dönmen gerekiyor."

"Birdenbire bu kadar mantıklı olmanı şüpheli buluyorum." "Buna alışma. Makul davranıyorum çünkü Aralık ayına kadar eve dönmeni istiyorum," diye yanıtlıyor. "Git yemeğini ye. Akşam konuşuruz." Telefonu kapattık ve kendimi biraz kraker yemeye zorlayarak kampüse geri döndüm. Christian'ın bana bir şey yapacağını düşündüğümünden değil. Sadece buna hazır değildim.

suçlamaların bir turunu daha atacak.

Sonraki üç dersi bir şekilde atlatıyorum ve tek yapmak istediğim uyumak olmasına rağmen okumalarımı bitirmeye kararlı bir şekilde eve dönüyorum. Helen'in televizyonda kardiyo egzersizi yaparken death metal çalması ve Claudia'nın kapıda saç tokası olması, yani içeride erkek arkadaşıyla birlikte olması dışında ne ders çalışabiliyorum ne de uyuyabiliyorum. Yürüyüşe bile çıkamayacak kadar gerginim. Harrison'ı aramamamın tek nedeni, ne kadar çaresiz olduğumu görürse muhtemelen gelip bunu benim için çözmeye çalışacak olması. Kendisini erkek arkadaşımın ziyade ebeveynimmiş gibi hissetmesini istemiyorum.

Sonunda Helen odasına gidiyor ama Claudia bizimkinden çıkma belirtisi göstermiyor. Ders çalışmak için elimden geleni yapıyorum ve Harrison'ın neden söylediği gibi aramadığını merak ediyorum.

Hey, çok sessizsin. Hala işte misin?

HARRISON

Seni arayacağım. Bana otuz verir misin?

Saat 10'da bitkin düşmüştüm. Harrison aramadı ve Claudia ile erkek arkadaşı yatak odasının kapısını açmadılar, bu da çışımı yapamayacağım ya da dişlerimi fırçalayamayacağım anlamına geliyor. Pes edip ışıkları kapatıyorum ve kazağımı yastık olarak kullanıyorum.

Güvertesinde uyumak niyetiyle Harrison'ın evine gitmemden aylar sonra, kendimi evsiz hissetmeye geri döndüm.

HARRISON

Hala uyanık mısın?

Evet. Evde misin?

Bana mesaj atmak yerine, arıyor. "Selam," diye fısıldıyorum.

"Lütfen bana kanepede uyumadığını söyle," diye homurdanıyor.

Eğer alternatifin oda arkadaşımın az önce seks yaptığı yatakta uyumak olduğunu fark etseydi, muhtemelen bu kadar dehşete düşmezdi. Tabii daha da dehşete düşmemişse. "Şu anda durum biraz karışık. Bir yolunu bulacağım."

"Bir yolunu buluruz," diyor. "Ben dışarıdayım. Beni yukarı çıkar."

Ne dediğini anlamam çok uzun bir saniye sürdü. Sonra o kadar yüksek sesle bağıyorum ki Claudia sonunda uyanıyor ve kapımızı açıyor. Daireden dışarı koşarken onu görmezden geliyorum, asansör yeterince hızlı gelmeyince merdivenleri kullanıyorum. Binanın ön kapısından dışarı fırladım ve Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri ilk kez bir bütün olarak ona doğru atıldım.

Heyecanıma gülüyor. Ve sonra beni sertçe ve derinlemesine öpüyor, böylece ona bunun nasıl geliştiğini sorabilmem için tam bir dakika geçiyor.

"Buraya kadar bunu konuşmak için mi geldin?" Sonunda sormayı başarabildim. "Bu senin için bile delilik."

"Hayır," diyor beni yere bırakırken. "Buraya kadar geldim çünkü senin olmadığın bir yerde olmak istemiyorum."

Ha? "Ama... hafta sonu gelmen gerekiyordu.

O zamana kadar izin alabilecek misin-"

"Geri dönmeyeceğim," diyor. "Önümüzdeki beş ay boyunca DC'de yaşamak anlamına gelse bile, senden uzakta olmak işe yaramayacak. Ama lanet bir kanepede uyumayacağım."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum. "Bunu yapamazsın. Peki ya işin ne olacak?"

Eli sırtımda geziniyor ve kahkahası kulağıma karşı sessiz. "Bunu söylemeyi unutmuş olmalıyım Daisy, ama ben oldukça zenginim. Hatta *bal* zengini."

"Ama-"

"O işten nefret ediyordum ve daha da önemlisi senden uzak olmaktan nefret ediyordum" diyor. "Bütün yazı benimle ilgilenerek geçirdin. Şimdi sıra bende."

Kollarımı ona doluyorum ve ben dudaklarımı boynuna bastırırken o bir kez daha ağırlığımı taşımak zorunda kalıyor, gözyaşları tüm bu süre boyunca yüzümden serbestçe akıyor. Benimle ilgileneceğinden değil.

Ben. Bunu o *istiyor*. Ve bu rolü ondan daha fazla emanet etmek istediğim kimse yok.

Yukarı çıkıyoruz. Bana bir gece çantası hazırlatıyor ama Claudia utangaç bir tavırla erkek arkadaşı gittiği için odayı bize vermeyi teklif ediyor. Harrison'ın yüzündeki ifade, çok varlıklı bir yetişkinin, az önce seks yaptığı pis bir yatakta uyuyabileceği söylendiğinde tam da tahmin edeceğiniz gibi.

"Otelde kalıyoruz, teşekkürler," diyor, küçümsemesini gizlemeye çalışmadan.

Beni bir Uber'e bindirdi. "Sabah polisle konuşacağım," diyor, "sonra da bize bir daire bulacağım. Sorun olur mu?"

Başımı sallıyorum. İyiden de iyi. Göğsüne yaslanıp onu içime çekiyorum, sonunda evde olduğum için minnettarım.

EPİLOG

OCAK, 2024

T Kosta Rika'nın güneyinde kiraladığımız yazlık, palmiye ağaçlarının gölgesi altında, tam sahilde yer alıyor. Su söz verdiği kadar sıcak. Dalış kıyafetlerine gerek yok.

Dışarı çıkmadan önce kendinizi.

Bugün gelgit biraz geç geldi ve olması gerekenden daha uzun süre sörf yaptık. Çıktığımızda kum acımasızca sıcaktı, güneş o kadar güçlüydü ki tahtalarımızı kumsala atarsak dakikalar içinde cilalarını eritecekti. Bu yüzden koşuyoruz -kolunuzun altında yedi ayak tahtayla garip bir şekilde- kendi acı çığlıklarımıza gülüyoruz.

Duş aldıktan sonra ben smoothie kaselerini deneyeceğim, o da Emerson'ın patronu için bazı işler yapacak, patronu onun tam zamanlı olarak gemiye gelmesi için can atıyor. Sonra tekrar sörf yapacağız ve geceyi geçirmeden önce güvertede akşam yemeğimizi yiyeceğiz. Okyanus esintisi pencerelerden içeri girerken, geleceğimiz hakkında bir zamanlar şu anda yaptığımız yolculuk hakkında konuştuğumuz gibi konuşacağız, sanki sadece hayal kuruyormuşuz gibi, ama öyle değiliz.

Annemin hayatımın bu aşamasında beni görmeyi umduğu şey hiçbir şekilde bu değildi. Mezuniyet yemeğimde bile bizi bu seyahatten vazgeçirmeye çalışıyordu - görünüşe göre San Francisco'da MBA'inizi gece almanız için size ödeme yapacak bir şirket var ve bunun benim için mükemmel olduğunu düşünüyordu.

MBA, ofis işi ya *da* San Francisco'ya hiç ilgim olmamasına rağmen.

Annem konuşurken Harrison masanın altından elimi sıktı ve manevi desteğini takdir etsem de artık buna ihtiyacım yoktu. Sekiz aydan daha uzun bir süre birlikte yaşamıştık.

Bu da tam sekiz ay boyunca saygı duyduğum birinin tam olarak olduğum kişi olmamda bir sakınca olmadığını söylemesi anlamına geliyordu: yemek yapmayı ve sörf yapmayı seven, güneş ışığına ve açık havaya tıpkı bir başkasının oksijen ve uykuya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyaç duyan bir kadın.

Sonunda büyük ya da küçük bir hayatım olabilir, ama önemli olan *benim* seçtiğim bir hayat olması. Ve şimdilik şunu seçtik: her şeyden uzak bir yıl. İkimiz için de bizi mutlu etmeyen hayatlara son vereceğimiz ve bunun yerine ne istediğimizi bulacağımız bir yıl.

Bir ay sonra buradan ayrıldığımızda, Mart sonundaki dalgalar için Cabo'ya gideceğiz ve yol üzerinde El Salvador ve Panama'da duracağız. Oradan Kuzey Sahili'ne geçip Harison'ın arkadaşı Luke'un yanında bir ev kiralayacağız -Liam da bir haftalığına bize katılmayı planlıyor- daha sonra seyahatimizin son ayağı olan Bali'ye geçmeden önce Nazaré'de sörf yapmak için Portekiz'deki kardeşleriyle buluşacağız.

Her şeyi dört gözle bekliyorum. Eve döndükten sonra olacakları da dört gözle bekliyorum ama bunun ne ya da nerede olacağından emin değilim. O kendi şirketini açmaktan bahsediyor. Ben bir smoothie kasesi dükkânı açmaktan bahsediyorum, gerçi benim istediğim şeylerin daha basit olması mümkün.

Harrison'ı istiyorum. Yapabildiğim sürece sörf yapmak istiyorum. Uzun bir günün sonunda kumlu bebeklerimizi durulamak istiyorum ve bu günlerin onun ve benim çocukluğumuzun en iyi parçalarından oluşmasını istiyorum: temiz hava, güneş ışığı, özgürlük, ilk kez ayaklarının altında sabit duran bir sörf tahtası.

Bunu benden daha çok istemesine rağmen beklememiz için ısrar ediyor. *Yıllar* önce, birkaç ay önce dedi ki. "Yirmili yaşlarınızın tadını çıkarın. Dünya kadar vaktimiz var."

Ama ben beklemek istemiyorum. Onun kendisi için çok istediği gelecek, bu seyahat yılı bittiğinde benim de tam olarak istediğim gelecek.

Sörf tahtamı tembelce evin kenarına yaslayıp açık havadaki duşa gidiyorum. O ise sörf tahtasındaki ve benimkindeki kumları temizlemek için itaatkâr bir şekilde geride kalıyor. Sanırım bazı alışkanlıklar -benim tembelliğim, onun sorumluluk bilinci- bir gecede değiştirilemiyor.

"Tatlım?" Duşun sesini duyunca seslendim.

Hortumu kesiyor ve duş kapısını açıyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Bikininin bağını çözüyorum ve işaret parmağımın üzerinden sallıyorum. "Aslında var. Sadece suyu tasarruflu kullanmamız gerektiğini düşündüm. Faturaları düşük tutmak için. Sorumluluk sahibi olmaya çalışıyorum."

Duša girerken sırtıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Islak ten ıslak tene. Çoktan sertleşmişti. "Seni para biriktirme konusunda endişeli gördüğüm gün, her şeyi sorgulamaya başladığım gündür."

Aramıza uzanıyorum, şortunu aşağı itiyorum, ona yumruk atıyorum. "Sende bir sürü var. Ve bana asla hayır demiyorsun."

Beni öpüyor, dudakları yumuşak ve hâlâ kumla kaplı. "Sahip olduğum her şey senin Daisy," diyor parmaklarıyla bikini altımın bağlarını çekiştirirken. "Her şeyim."

Bunu zaten biliyorum. Aslında tek istediğim o ve ben buna hazırım.

Kalçalarımın birini beline doğru kaldırıyor ve bir zevk tıslamasıyla içime doğru itiyor.

"Muhtemelen bugünlerde evlenme teklif etmelisin." O içeri girip çıkarken sesim soluksuz çıkıyor. "Sadece resmileştirmek için."

Yüzük onda zaten. Oliver bana yüzüğün evde bir yerde saklı olduğunu ve Harrison'ın gençliğime sahip olmamı istediği için henüz evlenme teklif etmediğini söyledi. Her yerde aradım ama boşuna.

"*Siktir*," diyor, vücudu sımsıkı sarılıyor. Muhtemelen evlilikten bahsetmenin *ön sevişme* olduğu hayattaki tek erkek o. Ona Portekiz'deki kiliselere bakmaya hazır olduğumu söylesem, kesinlikle patlardı.

"Bunu ister miydin?" diye soruyor, kaldıraç olarak beni duvarına yaslıyor ve içime sertçe bastırıyor. "Gerçekten hazır olduğunu düşünüyor musun?"

Nefesi kısa. Çoktan yaklaştı.

"Varım. Ben hazırım." Meme ucumu çimdiklerken nefesim kesiliyor. Serbest eli aramızda kayıyor ve klitorisimin etrafında dönüyor. "Aynen böyle. Durma."

Çenesi sıkıştı. "Ne istediğini anlayana kadar bir ya da iki yıl beklemeliyiz."

İçimde bir şeye çarpıyor ve dünya patlıyor. İçimde sarsılırken gözlerim hâlâ kapalı, dişleri en sevdiği yerde, tam omzumda.

"Üç yaşımdan beri ne istediğimi biliyorum," diye fısıldadım. "Geri kalan her şey krema."

Bana bu hayatı verdi. İstediğim şeyleri istememin sorun olmadığını, kendi hayalimden başka kimsenin hayalini yaşamak zorunda olmadığımı anlamamı sağladı. Bana *onu* verdi.

Ama sakladığı o yüzük? Taşımamı istediği bebekler?

Onları da bana vermesinden çok mutlu olurum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

SON

*Harrison ve Daisy'nin düğünü zarif ve şık bir tören mi olacak yoksa Luke tüm düğün ekibini yumruk yumruğa kavgaya mı tutuşturacak? Bonus novella
Seninle Evlendiğim Yaz'ı edinmek için [buraya](#) tıklayın*

TEŞEKKÜRLER

Bazen bir kitapla mücadele edersiniz ve bir grup insanın kitabın yanlışı bulmanıza yardım etmesini istersiniz. Bazen de bir kitabı çok seversiniz ve biri size tek bir kelimesini bile değıştirmenizi önerirse sosyopatik bir öfkeye kapılacağınızı bilirsiniz. Bu kitap ikincisiydi - Daisy ve Harrison'ı ve onların hikayesini olduğu gibi sevdim ve yarım yıl boyunca nükleer fırlatma kodları gibi korudum, çok az kişiye gösterdim.

Düzenleme ekibime teşekkür ederim: Sali Benbow-Powers, Lauren McKel- lar, Christine Estevez ve Michelle Chen'in yanı sıra küçük bir avuç beta okuyucu -Maren Channer, Katie Friend, Katie Meyer ve Jen Owens- Liam'ın hikayesini okuyup "Aman Tanrım, bir sonraki yaş farkı mı olacak?" diyen hemen hemen herkes! Bebeklerimi benim kadar sevdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Başka bir sonuçla yaşayamazdım.

Benim beceremeyeceğim işlerle ilgilenen herkese teşekkürler: menajerim Kimberly Brower; asistanım Christine Estevez ve Piatkus ile Valentine PR'daki ekipler.

Aklımı başımda tuttukları için yazar dostlarıma teşekkürler... Özellikle de saçlarımı kurutmak için devreye giren Laura Pavlov'a :-). Ve son olarak, Kalon Surf'teki tüm ekibe ve orada tanıştığım harika insanlara bir haykırış. Sörf tahtam her birinizin kafasına en az bir kez çarptı, ama bir kitaba ilham verdi, bu yüzden sanırım hepimiz buna değdiği konusunda hemfikiriz.

ELIZABETH O'ROARK TARAFINDAN DA

Yaz Serisi:

1. Düştüğümüz Yaz (Luke & Juliet)
2. Seni Kurtardığım Yaz (Caleb & Lucie)
3. Beni Bulduğum Yaz (Beck & Kate)
4. Seni Yok Ettiğim Yaz (Liam & Emmy)
5. Seni İlk Gördüğüm Yaz (Harrison & Daisy)

Seytan Serisi

4 komik, öfkeli, huysuz-güneşli, düşmandan aşığa romanlar

Langstrom Kardeşler

Koç-öğrenci ve en iyi arkadaşın kızı aşkları.

Paralel Seri

Küçüklüğünden beri onun hayalini kuruyordu. Ve şimdi, düğününden haftalar önce, o gerçek hayatta ortaya çıktı.

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth O'Roark, 2013 yılında ilk romanını yayınlamadan önce uzun yıllar tıp yazarı olarak çalışmıştır. Teksas Üniversitesi'nden iki lisans ve Notre Dame'dan bir yüksek lisans derecesine sahiptir. Üç çocuğuyla birlikte Washington, D.C.'de yaşamaktadır. Facebook'ta [Elizabeth O'Roark Books](#) adresinde güncellemeler, kitap sohbetleri ve çocukları hakkında bolca şikayet için ona katılın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.